

การศึกษาแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา
ระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย

THE STUDYING OF ENTREPRENEURIAL MOTIAVATION AND INTENTION OF HIGHER
EDUCATION STUDENTS IN THAILAND

จรรยา กอสุขทวีคุณ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชาความเป็นผู้ประกอบการ
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
ปีการศึกษา 2561

© 2561

จรรยา กอสุขทวีคุณ

สงวนลิขสิทธิ์

คณะกรรมการสร้างเจ้าของธุรกิจและการบริหารกิจการ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
อนุมัติให้วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชาความเป็นผู้ประกอบการ

เรื่อง การศึกษาแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาใน
ประเทศไทย

ผู้วิจัย จริญญา กอสุขทวีคุณ

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาติ ไตรภพสกุล)

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

(ดร.ศศิรินทร์ สายะสนธิ)

กรรมการคณะ BUSEM

(อ.ภาณุพงศ์ พิทักษ์สังข์)

กรรมการบัณฑิตวิทยาลัย

(อ.อาทร พร้อมพัฒนภาค)

(ดร.กัญจนา พัฒนวรพันธุ์)

รองคณบดี

คณะกรรมการสร้างเจ้าของธุรกิจและการบริหารกิจการ

วันที่ 25 เดือน ก.ค. พ.ศ. 2562

จรรยา กอสุขทวีคุณ. ปริญญาการจัดการมหาบัณฑิต, สิงหาคม 2562, คณะการสร้างเจ้าของธุรกิจและการบริหารกิจการ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

การศึกษาแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย (151 หน้า)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาติ ไตรภพสกุล

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการโดยศึกษาจากนักศึกษาระดับอุดมศึกษา 2) เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผนและการศึกษาต่อ ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสาขาวิชาเทคโนโลยี ธุรกิจและการจัดการ และสายมีเดีย และการออกแบบ และ 3) เพื่อหาแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน และการศึกษาด้านการประกอบการที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา มีแบบสอบถามเป็นเครื่องมือวิจัย โดยเก็บตัวอย่างจากนักศึกษาที่เคยผ่านการศึกษาด้านการประกอบการ (Entrepreneurial program) จำนวน 231 คน นำข้อมูลที่ได้มาหาค่าทางสถิติ ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการวิเคราะห์การถดถอย พหุคูณเพื่อหาอิทธิพลของปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ผลการศึกษาพบว่า (1) ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย 122 คน มีอายุ 20-22 ปี จำนวน 179 คน กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 จำนวน 101 คน ขณะที่กำลังศึกษาคือ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรม จำนวน 75 คน ภูมิหลังครอบครัวประกอบธุรกิจ จำนวน 129 คน ไม่มีธุรกิจเป็นของตนเอง จำนวน 179 คน รายได้ครอบครัว 50,001-100,000 บาท จำนวน 94 คน และมีภูมิลำเนาอยู่กรุงเทพและปริมณฑล จำนวน 97 คน ใช้สถิติทดสอบหาค่าความแตกต่าง ผลการวิจัยพบว่า ภูมิหลังครอบครัวและการมีธุรกิจเป็นของตนเองเป็นตัวแปรที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในทุกด้าน คือ แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (2) ใช้สถิติทดสอบหาค่าความแตกต่างโดยใช้ t-test, f-test และหาค่าความแปรปรวนทาง โดยเปรียบเทียบนักศึกษา 3 กลุ่มคือ สายเทคโนโลยี สายธุรกิจและการจัดการ และสายมีเดียและการออกแบบต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาจำนวน 3 กลุ่มที่มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการจะมีพฤติกรรมตามแผนและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างอย่างน้อย 1 คู่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (3) ใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณเพื่อหาตัวแปรที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ พบว่า ด้านแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน และด้านการศึกษามีตัวแปรที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

คำหลัก: ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ; การศึกษาด้านการประกอบการ; นักศึกษาระดับอุดมศึกษา; ประเทศไทย

อนุมัติ : _____
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

Korsukthaweekhoon, C. M.M. (Entrepreneurship), August 2019, School of Entrepreneurship and Management, Bangkok University.

The studying of Entrepreneurial Motivation and Intention of Higher Education students in Thailand (151 pp.)

Thesis advisor: Asst. Prof.Dr.Suchart Tripopsakul, Ph.D.

ABSTRACT

The purposes of this research were to study (1) entrepreneurial motivation and intention of students in higher education (2) to compare motivation, theory of planned behavior and entrepreneurial education by studying the different majors between Technology, Business and Management and Media and Design and (3) to find the motivation, theory of planned behavior and entrepreneurial education which effect to entrepreneurial intention of students in higher education. This quantitative research was provided and created to be an instrument called the questionnaire to gather the data of 231 students who study an entrepreneurial program. The statistic method was finding percent, mean standard deviation and also using the inferential statistics: different analysis, One-way Analysis of Variance and regression analysis to find the factors that effect to entrepreneurial intention.

The research found that (1) most of people who take the questionnaire are 122 males, age 20-22 year amount 179, they are the third-year student that total of 101. The Technology faculty is total of 75. Background of family business is 129. Non-owners of business by 179, family's revenue between 50,001-100,000 baht are 94 and live in Bangkok and around area is 97. Then, using the statistic to test the difference factors, found that the variables of family background and owners who have a business are all significant in 0.05 level : entrepreneurial motivation, theory of planned behavior, entrepreneurial education and intention (2) use the statistic to test the different factors by t-test, f-test and One-way ANOVA to compare 3 group of students are Technology, Business and Management and Media and Design to find entrepreneurial intention found that 3 groups of sample have the planned of behavior and entrepreneurial intention to difference at least in pair is significant 0.05 (3) use regression analysis to find the factors that effect to entrepreneurial intention found that motivation, theory of planned behavior and education have the factors which influenced to entrepreneurial intention.

Keywords: Entrepreneurial Intention; Entrepreneurial Education; Higher education's student; Thailand

Approved: _____

Thesis advisor

กิตติกรรมประกาศ

ดิฉัน นางสาวจริยา กอสุขทวีคุณ นักศึกษาระดับปริญญาโท คณะการสร้างเจ้าของธุรกิจ และการบริหารกิจการ หลักสูตรความเป็นผู้ประกอบการ ขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยกรุงเทพที่ มอบความรู้และประสบการณ์ในชีวิตจนสามารถเพิ่มพูนทักษะการเป็นผู้ประกอบการและเติบโต ทางความคิด ขอขอบคุณผู้บริหารและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่ตัดสินใจมอบโอกาสในการให้ทุนการศึกษาในระดับปริญญาโทให้แก่ข้าพเจ้า

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่อดทนและมีความหวังใจต่อข้าพเจ้า ไม่ว่าจะเป็น ดร.ศศิรินทร์ สายะสนธิ ในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิ อาจารย์ที่ปรึกษา ผศ.ดร. สุชาติ ไตรภพสกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์อาทร พร้อมพัฒนภัค ผู้อำนวยการหลักสูตรปริญญาโท อาจารย์ภาณุพงษ์ พิทักษ์สังข์ หัวหน้าภาคหลักสูตรภาษาไทย ดร.มยุรี เสือคำราม ผู้เชี่ยวชาญด้านสถิติ สำนักสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ที่คอยเติมไฟและ กำลังใจให้ข้าพเจ้ามีแรงจูงใจในการดำเนินการเขียนวิทยานิพนธ์เล่มนี้จนสามารถสำเร็จเสร็จสิ้น

ขอขอบพระคุณอาจารย์ผู้สอนในระดับปริญญาโทคณะ BUSEM ทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ ประสาทวิชา ทำให้ข้าพเจ้ามีความรู้เพิ่มมากขึ้น ไม่ใช่แค่ความรู้ที่อยู่ในห้องเรียน แต่รวมไปถึงใช้ ชีวิตอย่างมีความหมายและการสร้างคุณค่าให้กับตนเอง แม้จะมีอุปสรรคต่างๆเกิดขึ้น แต่ อาจารย์ทุกท่านทำให้ข้าพเจ้าได้เข้าใจว่าทัศนคติจะเป็นตัวกำหนดทุกสิ่ง

ขอบคุณเพื่อนร่วมคณะ BUSEM ทั้งเพื่อนร่วมงานและเพื่อนร่วมชั้น ที่ได้สัมผัสความสุข ความทุกข์ร่วมกัน ข้าพเจ้าถือว่าเพื่อนที่ BUSEM ว่าเป็นดังครอบครัวของข้าพเจ้า

ขอขอบคุณครอบครัว คุณพ่อ คุณแม่ น้องสาว เพื่อนสนิท รวมไปถึงบุคคลที่ทำให้ ข้าพเจ้าถูกเปลี่ยนแปลงชีวิต บุคคลที่เคยผ่านเข้ามาในชีวิตในช่วงทำวิทยานิพนธ์ ที่คอยให้ กำลังใจและไม่เคยทอดทิ้งกัน

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่า สิ่งที่ข้าพเจ้าได้บ่มเพาะองค์ความรู้และดำเนินการ เขียนจนได้มาเป็นวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อ บุคคล ต่อสังคมและประเทศชาติ หาก มีข้อผิดพลาดประการใดในงานวิจัยฉบับนี้ ผู้ศึกษาขอน้อมรับไว้แต่เพียงผู้เดียว

จริยา กอสุขทวีคุณ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ณ
สารบัญภาพ	
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
1.3 ขอบเขตการวิจัย	5
1.4 สมมติฐานงานวิจัย	5
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ	6
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม	5
2.1 ความหมายของผู้ประกอบการและการประกอบการ	12
2.2 ทฤษฎีแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ	15
2.3 คำนิยามความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	23
2.4 ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน	25
2.5 การศึกษาด้านการเป็นผู้ประกอบการ	28
2.6 คำอธิบายรายวิชา	30
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	32
2.8 กรอบแนวคิดงานวิจัย	40
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	41
3.1 รูปแบบของการวิจัย	41
3.2 ประชากรและการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง	42
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	43
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	46
3.5 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	46
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	53

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 บทวิเคราะห์ข้อมูล	54
4.1 ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา	55
4.2 ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงอนุมาน	66
4.3 สรุปผลการทดสอบตามสมมติฐาน	112
บทที่ 5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	113
5.1 สรุปผลการศึกษา	113
5.2 อภิปรายผล	126
5.3 ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้	128
5.4 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย	129
5.5 ข้อจำกัดงานวิจัย	129
บรรณานุกรม	130
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม	142
ประวัติเจ้าของผลงาน	151
ข้อตกลงว่าด้วยการอนุญาตให้ใช้สิทธิในวิทยานิพนธ์	

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3.1 : แสดงผลการแยกกลุ่มของประชากรจากคณะ สาขาวิชา ในมหาวิทยาลัย กรุงเทพ	42
ตารางที่ 3.2 : แสดงช่วงระดับคะแนนแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ	44
ตารางที่ 3.3 : แสดงช่วงระดับคะแนนด้านพฤติกรรมตามแผนที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็น ผู้ประกอบการ	44
ตารางที่ 3.4 : แสดงช่วงระดับคะแนนด้านผลของการศึกษาด้านการประกอบการ	45
ตารางที่ 3.5 : แสดงช่วงระดับคะแนนด้านผลของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	45
ตารางที่ 3.6 : ข้อคำถามของปัจจัยต่างๆ	46
ตารางที่ 3.7 : ผลการวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง (Reliability) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์ แอลฟาครอนบาค	52
ตารางที่ 4.1 : ข้อมูลปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม	55
ตารางที่ 4.2 : การหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลความหมายด้านแรงจูงใจ ในการเป็นผู้ประกอบการ	59
ตารางที่ 4.3 การหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลความหมายด้านพฤติกรรม ตามแผน	61
ตารางที่ 4.4 :การหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลความหมายของการศึกษา ด้านการประกอบการ	63
ตารางที่ 4.5 : การหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลความหมายของความตั้งใจ ในการเป็นผู้ประกอบการ	65
ตารางที่ 4.6 : ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณของแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการที่ ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	66
ตารางที่ 4.7 : ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณด้านพฤติกรรมตามแผนที่ส่งอิทธิพลต่อ ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	67
ตารางที่ 4.8 : ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณของการศึกษาที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจ ในการเป็นผู้ประกอบการ	68

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.9 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามเพศ (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	69
ตารางที่ 4.10 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามเพศ (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	69
ตารางที่ 4.11 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามเพศ (ด้านพฤติกรรมตามแผน)	70
ตารางที่ 4.12 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามเพศ (การศึกษาด้านการประกอบการ)	70
ตารางที่ 4.13 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามเพศ (ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	70
ตารางที่ 4.14 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามอายุ (ด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	71
ตารางที่ 4.15 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามอายุ (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	71
ตารางที่ 4.16 : ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านแรงจูงใจที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามอายุที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ	72
ตารางที่ 4.17 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามอายุ (ด้านพฤติกรรมตามแผน)	73
ตารางที่ 4.18 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามอายุ (พฤติกรรมตามแผน)	73
ตารางที่ 4.19 : ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านพฤติกรรมตามแผนที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามอายุที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ	74

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.20 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามอายุ (การศึกษาด้านการประกอบการ)	74
ตารางที่ 4.21 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามอายุ (ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	75
ตารางที่ 4.22 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามชั้นปี (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	75
ตารางที่ 4.23 : แสดงค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามชั้นปี (พฤติกรรมตามแผน)	76
ตารางที่ 4.24 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามชั้นปี (การศึกษาด้านการประกอบการ)	76
ตารางที่ 4.25 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามชั้นปี (ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	77
ตารางที่ 4.26 : แสดงค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามกลุ่ม (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	78
ตารางที่ 4.27 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามกลุ่ม (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	78
ตารางที่ 4.28 : ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านแรงจูงใจที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามอายุที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ	79
ตารางที่ 4.29 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามกลุ่ม (พฤติกรรมตามแผน)	79
ตารางที่ 4.30 : ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านพฤติกรรมตามแผนที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามกลุ่มที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ	80

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.31 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามกลุ่ม (พฤติกรรมตามแผน)	80
ตารางที่ 4.32 : ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านพฤติกรรมตามแผนที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามกลุ่มที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ	81
ตารางที่ 4.33 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามกลุ่ม (การศึกษาด้านการประกอบการ)	82
ตารางที่ 4.34 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามกลุ่ม (การศึกษาด้านการประกอบการ)	82
ตารางที่ 4.35 : ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านการศึกษาที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามกลุ่มที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ	83
ตารางที่ 4.36 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามกลุ่ม (ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	83
ตารางที่ 4.37 : ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามกลุ่มที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ	84
ตารางที่ 4.38 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามภูมิหลัง (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	84
ตารางที่ 4.39 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามกลุ่ม (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	85
ตารางที่ 4.40 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามภูมิหลัง (พฤติกรรมตามแผน)	86
ตารางที่ 4.41 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามภูมิหลัง (พฤติกรรมตามแผน)	86

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.42 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามภูมิภาค (การศึกษาด้านการประกอบการ)	87
ตารางที่ 4.43 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามภูมิภาค (การศึกษาด้านการประกอบการ)	87
ตารางที่ 4.44 : แสดงค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามภูมิภาค (ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	88
ตารางที่ 4.45 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเอง (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	89
ตารางที่ 4.46 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามกลุ่ม (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	89
ตารางที่ 4.47 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเอง (พฤติกรรมตามแผน)	90
ตารางที่ 4.48 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเอง (พฤติกรรมตามแผน)	90
ตารางที่ 4.49 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเอง (การศึกษาด้านการประกอบการ)	91
ตารางที่ 4.50 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเอง (การศึกษาด้านการประกอบการ)	91

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.51 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเอง (ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	92
ตารางที่ 4.52 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามรายได้ครอบครัว (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	93
ตารางที่ 4.53 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามรายได้ครอบครัว (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	93
ตารางที่ 4.54 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามรายได้ครอบครัว (พฤติกรรมตามแผน)	95
ตารางที่ 4.55 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเอง (ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน)	95
ตารางที่ 4.56 : ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านพฤติกรรมตามแผนที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามรายได้ครอบครัวที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเชฟเฟ	95
ตารางที่ 4.57 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามรายได้ครอบครัว (การศึกษาด้านการประกอบการ)	95
ตารางที่ 4.58 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามรายได้ครอบครัว (ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	95
ตารางที่ 4.59 : แสดงค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามภูมิฐานะ (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	95
ตารางที่ 4.60 : ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามภูมิฐานะที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเชฟเฟ	95

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.61 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามภูมิลำเนา (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	95
ตารางที่ 4.62 : ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการตามปัจจัยรายข้อ จำแนกตามภูมิลำเนาที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ	95
ตารางที่ 4.63 : ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการตามปัจจัยรายข้อ จำแนกตามภูมิลำเนาที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ	95
ตารางที่ 4.64 : แสดงค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามภูมิลำเนา (พฤติกรรมตามแผน)	95
ตารางที่ 4.65 : ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านพฤติกรรมตามแผน จำแนกตามภูมิลำเนาที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ	95
ตารางที่ 4.66 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามภูมิลำเนา (พฤติกรรมตามแผน)	95
ตารางที่ 4.67 : ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการตามปัจจัยรายข้อ จำแนกตามภูมิลำเนาที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ	95
ตารางที่ 4.68 : ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการตามปัจจัยรายข้อ จำแนกตามภูมิลำเนาที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ	95
ตารางที่ 4.69 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามภูมิลำเนา (การศึกษาด้านการประกอบการ)	95
ตารางที่ 4.70 : ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านการศึกษาด้านการประกอบการ จำแนกตามภูมิลำเนาที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ	95
ตารางที่ 4.71 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามภูมิลำเนา (การศึกษาด้านการประกอบการ)	95

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.72 : ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านการศึกษาที่มีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการตามปัจจัยรายข้อ จำแนกตามภูมิลำเนาที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ	95
ตารางที่ 4.73 : ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านการศึกษาที่มีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการตามปัจจัยรายข้อ จำแนกตามภูมิลำเนาที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ	95
ตารางที่ 4.74 : ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามภูมิลำเนา (ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ)	95

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
แผนภาพที่ 1.1 : กรอบแนวคิดด้านการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurship Policy Framework)	2
แผนภาพที่ 2.1 : Doing Business Ranking 2019 VS 2018	3
แผนภาพที่ 2.8 : กรอบแนวคิดการวิจัย	41

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาด้านการประกอบการเริ่มต้นมาตั้งแต่ปีค.ศ. 1970 และมีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว จากการศึกษาข้อมูลของ Global Entrepreneurship Monitor (GEM) สํารวจการศึกษาด้านการประกอบการจาก 232 ประเทศในเวลา 7 ปี พบว่า 54 ประเทศที่มีการศึกษาด้านการประกอบการมีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อกิจกรรมด้านการประกอบการและมีศักยภาพด้านการประกอบการเป็นไปในทางที่ดีขึ้น (Sun, Lo, Liang, & Wong, 2017) ส่งผลต่อการประกอบการในปัจจุบันที่เห็นได้ชัดเจนคือ คนรุ่นใหม่มีความสนใจที่จะเป็นผู้ประกอบการตั้งแต่อายุยังน้อยและเห็นว่ามีโอกาสในการประสบความสำเร็จในชีวิต จึงมีหน่วยงานที่มุ่งสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาคนรุ่นใหม่ด้านการเป็นผู้ประกอบการ ยกตัวอย่างเช่น UNCTAD (United Nations Conference on Trade and Development) ได้จัดทำคู่มือนโยบายการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ (Policy guide on youth entrepreneurship) โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศที่กำลังพัฒนาต้องได้รับการสนับสนุนด้านการเป็นผู้ประกอบการ และมีการจัดตั้งสถาบันการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการรุ่นใหม่อันจะนำไปสู่การสร้างงาน การขยายตัวของเศรษฐกิจโดยมีคนรุ่นใหม่เป็นหลักสำคัญที่จะส่งผลต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยคู่มือได้กำหนดกรอบแนวคิดด้านการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurship Policy Framework (EPF)) ทั้งหมด 6 มิติที่สามารถดำเนินการและมีผลต่อผู้ประกอบการรุ่นใหม่ อันประกอบไปด้วย 1. การกำหนดกลยุทธ์การประกอบการระดับชาติ (Formulating national entrepreneurship strategies) 2. การปรับสมดุลของสภาพแวดล้อมด้านกฎระเบียบให้มีความเหมาะสม (Optimizing the regulatory environment) 3. การส่งเสริมการศึกษาด้านความเป็นผู้ประกอบการและการพัฒนาทักษะ (Enhancing entrepreneurship education and skills development) 4. การอำนวยความสะดวกด้านเทคโนโลยีและการแลกเปลี่ยนนวัตกรรม (Facilitating technology exchange and innovation) 5. การปรับปรุงการเข้าถึงแหล่งเงินทุน (Improving access to finance) และ 6. การส่งเสริมความตระหนักและการสร้างเครือข่าย (Promoting awareness and networking) (สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา (องค์กรมหาชน), 2561)

แผนภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดด้านการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurship Policy Framework)

ที่มา: UNCTAD (2013), Entrepreneurship Policy Framework (EPF).

การส่งเสริมผู้ประกอบการสำหรับคนรุ่นใหม่ ปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการเป็นผู้ประกอบการในการสร้างรากฐานที่จะกล่าวถึงคือ ส่วนของมิติที่ 3 ที่เน้นการส่งเสริมด้านการศึกษาคือเป็นผู้ประกอบการและการพัฒนาทักษะโดยมีการผนวกความเป็นผู้ประกอบการเข้าสู่ระบบการศึกษา ก่อให้เกิดการพัฒนาหลักสูตรด้านความเป็นผู้ประกอบการ การฝึกอบรมครูอาจารย์ และการสานสัมพันธ์ต่อองค์กรเอกชนเพื่อเป็นประโยชน์ต่อสถาบันการศึกษา ประเทศสหราชอาณาจักรเป็นประเทศที่มีความโดดเด่นในการพัฒนาด้านการศึกษา อาทิ จัดตั้ง The Hub Youth Academy เพื่อสอนผู้ประกอบการรุ่นใหม่ตั้งแต่อายุ 18-25 ปี เพื่อพัฒนาธุรกิจเพื่อสังคม (Social entrepreneurship) พัฒนาหลักสูตรการศึกษาเฉพาะด้านวิสาหกิจเพื่อเป็นแนวทางการสอนให้แก่ผู้ประกอบการรุ่นใหม่ รวมถึงมีกำหนดหลักสูตรด้านการเป็นผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัย พัฒนาบุคลากรทางการศึกษาโดยร่วมกันจัดประชุมทางการศึกษาวิสาหกิจเพื่อถ่ายทอดความรู้ด้านการประกอบการ จัดทำโครงการ Founders4School เพื่อให้ครูอาจารย์จัดตารางเพื่อเชิญผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จได้เข้ามาถ่ายทอดองค์ความรู้และร่วมเสวนาแบ่งปันประสบการณ์ให้กับนักศึกษา ในสถาบันการศึกษา จัดทำโครงการสร้างการศึกษาด้านวิสาหกิจ (Building enterprise education) โดยรวบรวมธุรกิจด้านอุตสาหกรรม ผู้ประกอบการ ผู้เชี่ยวชาญด้านการเงินการลงทุน คณาจารย์จากสถาบันศึกษาต่าง ๆ มาร่วมพัฒนาโครงการให้สามารถไปประยุกต์ใช้ได้ ในสถาบันการศึกษาของตนเอง (สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา (องค์กรมหาชน), 2561)

ปัจจุบันประเทศไทยได้มีการส่งเสริมผู้ประกอบการมากขึ้นเนื่องจากการเป็นผู้ประกอบการมีบทบาทที่ทำให้เกิดการขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจเป็นไปในทางที่ดีขึ้น สามารถลดอัตราการว่างงานและเพิ่มช่องทางการนำรายได้จากต่างประเทศเข้ามาในประเทศ (ชูชัย สมितिไกร, 2548 หน้า 257) แต่ประเทศไทยยังไม่มีนโยบายหรือหลักสนับสนุนที่ชัดเจนในการพัฒนาผู้ประกอบการรุ่นใหม่ เนื่องจากนักกำหนดนโยบายของประเทศยังคงให้ความสำคัญด้านการพัฒนาเด็กและครอบครัว การยกระดับ

คุณภาพการศึกษา การพัฒนาทักษะ ทักษะคิด ความเชื่อและสนับสนุนคนรุ่นใหม่ให้มีส่วนร่วมทางการเมืองตามขอบเขตของวัฒนธรรม (สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา (องค์การมหาชน), 2561) มีการรายงาน Doing Business 2019: Reforming to Create Jobs ของธนาคารโลกได้จัดอันดับให้ประเทศไทยเป็นประเทศที่สามารถเริ่มต้นทำธุรกิจได้ง่ายเป็นอันดับที่ 27 จาก 190 ประเทศทั่วโลก แต่เป็นที่น่าเสียดายที่คนในประเทศยังขาดความรู้ด้านการประกอบการ

แผนภาพที่ 1.2 Doing Business Ranking 2019 VS 2018

ที่มา : <https://www.facebook.com/pan.ananapibut>

มหาวิทยาลัยในประเทศไทยเริ่มมีหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการเพื่อให้นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้ซึมซับแนวคิดในการเป็นผู้ประกอบการ มีหลักสนับสนุนที่น่าสนใจกล่าวถึงการศึกษาด้านการประกอบการเป็นผลกระทบเชิงบวกต่อการพัฒนาเศรษฐกิจผ่านจากการเริ่มต้นทำธุรกิจ สามารถสร้างอัตราการจ้างงานทำให้มีจำนวนมากขึ้น (Fox & Pennington, 2009) จึงสามารถกล่าวได้ว่าการเป็นผู้ประกอบการสามารถกระตุ้นระบบเศรษฐกิจให้เกิดการเติบโตและเพิ่มรายได้ให้กับประเทศ ไม่ใช่เพียงแค่ประเทศไทยเท่านั้นที่พยายามผลักดันให้มีผู้ประกอบการรุ่นใหม่เกิดขึ้น ในหลายประเทศก็มีแนวคิดที่จะพัฒนาเยาวชนให้กลายเป็นผู้ประกอบการ เช่น ประเทศมาเลเซียเห็นว่าการเป็นผู้ประกอบการสามารถเปลี่ยนประเทศที่มีเศรษฐกิจแบบรายได้ปานกลางสู่การเป็นประเทศที่มีรายได้สูงขึ้นในปีค.ศ.2020 ได้ (Keat & Ahmad, 2012) ส่งผลให้นักวิชาการ ผู้ประกอบการวิชาชีพ และผู้กำหนดนโยบายในประเทศพยายามปลูกฝังความคิดด้านการประกอบการให้แก่คนรุ่นใหม่ (Davey, Plewa, & Struwig, 2011) อีกทั้งกระทรวงศึกษาธิการได้มีนโยบายในการ

ตั้งสถาบันพัฒนาผู้ประกอบการในระดับอุดมศึกษาเพื่อส่งเสริมและพัฒนาการเป็นผู้ประกอบการ (National Higher Education Action Plan (PSPTN), 2007) มีมหาวิทยาลัยที่มีการเรียนการสอนด้านการประกอบกิจการโดยเป็นมหาวิทยาลัยที่ทางรัฐบาลสนับสนุนในระดับปริญญาตรีตั้งแต่ปีค.ศ. 2004 (Ghadas, Muslim, & Hamid, 2014; Berma, Shamshubaridah, Faridah, & Shazlinda, 2012; Malaysia Qualification Register (MQR), 2009) การศึกษาในประเทศตุรกีมีความสนใจที่จะเพิ่มหลักสูตรด้านผู้ประกอบการเพราะเป็นหนึ่งในกลยุทธ์หลักด้านนโยบายอุตสาหกรรมต่อการเป็นสมาชิกสหภาพยุโรป (Turker & Sonmez Selçuk, 2009)

ในการศึกษาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ นักศึกษาเป็นกลุ่มที่มีความใกล้ชิดต่อหน่วยงานสถานศึกษาที่บ่มเพาะและผลิตนักศึกษาสู่การสร้างอาชีพในอนาคตหลังจากจบการศึกษา (มารยาท โยทองยศ และ ทรงวาด สุขเมืองมา, 2559) จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลอย่างละเอียดเพื่อความเข้าใจต่อการบ่มเพาะองค์ความรู้เพื่อศึกษาแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทยแล้วนั้น ทางผู้วิจัยตระหนักว่า การศึกษาแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการจากนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาจะทำให้ทราบถึงความคิดของนักศึกษาในด้านของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้อย่างชัดเจน อีกทั้งจะเห็นถึงแรงจูงใจของนักศึกษาในแต่ละสาขาวิชาที่มีแนวโน้มต่อการประกอบการในอนาคตเพื่อเป็นประโยชน์ในการวางแผนพัฒนาหลักสูตรเพื่อตอบโจทย์ต่อการเป็นผู้ประกอบการที่มั่นคงและยั่งยืน

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการโดยศึกษาจากนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผนและการศึกษาต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสาขาวิชาเทคโนโลยี ธุรกิจและการจัดการ และสายมีเดียและการออกแบบ

1.2.3 เพื่อหาแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน และการศึกษาด้านการประกอบการที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา

1.3 ขอบเขตการวิจัย

รูปแบบการวิจัยนี้เป็นรูปแบบเชิงสำรวจกลุ่มเฉพาะเจาะจง (Specific survey research) โดยเลือกกลุ่มนักศึกษาจากกลุ่มที่กำลังศึกษาหรือผ่านการเรียนวิชาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ โดยแบ่งขอบเขตในการศึกษา ดังนี้

1.3.1 ขอบเขตด้านประชากร ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพโดยแบ่งเป็น กลุ่ม 3 โดยอ้างอิงข้อมูลจากมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ประกอบไปด้วย สายเทคโนโลยี (Technology) สายธุรกิจและการจัดการ (Business and management) และสายมีเดียและการออกแบบ (Media and design)

1.3.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา ประกอบไปด้วย

1.3.2.1 ตัวแปรต้น ประกอบไปด้วย ลักษณะประชากร ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา คณะที่กำลังศึกษา ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ พฤติกรรมตามแผนและการศึกษาด้านการประกอบการ

1.3.2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

1.3.3 สถานที่ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ ห้องเรียนตามรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการ ณ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาเขตรังสิต

1.4 สมมติฐานงานวิจัย

1.4.1 แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการโดยรวมมีอิทธิพลเชิงบวกต่อระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

1.4.2 พฤติกรรมตามแผนโดยรวมมีอิทธิพลเชิงบวกต่อระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

1.4.3 การศึกษาด้านการประกอบการโดยรวมมีอิทธิพลเชิงบวกต่อระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

1.4.4 ระดับแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการมีความแตกต่างกันตามลักษณะประชากร

1.4.5 ระดับความคิดเห็นหรือพฤติกรรมตามแผนมีความแตกต่างกันตามลักษณะประชากร

1.4.6 ระดับการศึกษาด้านการประกอบการมีความแตกต่างกันตามลักษณะประชากร

1.4.7 ระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีความแตกต่างกันตามลักษณะประชากร

การทดสอบสมมติฐานทั้ง 7 ข้อจะถูกทดสอบที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 ทำให้ทราบถึงแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาแต่ละสาขาวิชาที่เคยผ่านการศึกษาด้านการเป็นผู้ประกอบการและสะท้อนความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการในอนาคตที่อาจส่งเสริมการขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจของประเทศ

1.5.2 ทำให้ทราบถึงทัศนคติ บรรทัดฐานทางสังคม ความเข้าใจในการควบคุมพฤติกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่จะแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มในการตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ

1.5.3 สะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบของการศึกษาด้านการประกอบการที่มีผลต่อนักศึกษาระดับปริญญาตรี

1.6 นิยามคำศัพท์เฉพาะ

การศึกษาด้านการประกอบการ (Entrepreneurial education) หมายถึง แผน หรือ กระบวนการด้านการศึกษาสำหรับการประกอบการเพื่อพัฒนาทักษะและทัศนคติ (Fayolle, Gailly, & Lassas-Clerc, 2006) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการทำธุรกิจ และยกระดับทางเลือกอาชีพของนักศึกษา

คู่มือนโยบายด้านการเป็นผู้ประกอบการรุ่นใหม่ (Policy guide on youth entrepreneurship) หมายถึง คู่มือที่กำหนดนโยบายขึ้นมาเพื่อมีผลต่อคนรุ่นใหม่ที่ยพยายามจะสร้างและทำธุรกิจให้เติบโต อันประกอบไปด้วย 6 มิติ อันประกอบไปด้วย

1. การกำหนดกลยุทธ์การประกอบการระดับชาติ (Formulating national entrepreneurship strategies) โดยมีการกำหนดกลยุทธ์ดังนี้

- 1) เจาะจงความท้าทายในประเทศ โดยประเมินสภาพแวดล้อมในการประกอบการ เพื่อเจาะจงโอกาสและความท้าทาย รวมไปถึงการรวบรวมข้อมูลทั้งเชิงปริมาณ และคุณภาพเพื่อค้นหากกลยุทธ์ในการประกอบการสำหรับคนรุ่นใหม่
- 2) เจาะจงเป้าหมายและลำดับความสำคัญ เพื่อกำหนดกลยุทธ์ให้มีความเหมาะสม เช่น บางประเทศผลักดันให้คนรุ่นใหม่มีส่วนร่วมในการประกอบการเพื่อสังคม เพื่อสร้างโอกาสและเพิ่มคุณค่าทางสังคมโดยสะท้อนให้เห็นถึงการแก้ปัญหาในชุมชนและสังคม
- 3) สร้างความมั่นใจในความสอดคล้องระหว่างกลยุทธ์กับนโยบายระดับชาติ โดยเฉพาะผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจะต้องมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายทั้งภาครัฐ และเอกชนที่เป็นหน่วยกำกับดูแล เช่น ประเทศแซมเบียมีแผนพัฒนาระดับชาติ ครั้งที่ 6 ที่สนับสนุนนโยบายการประกอบการขนาดเล็กและขนาดกลาง (Small & Medium Enterprise (MSME) ตั้งแต่ปีค.ศ. 2008-2018 มีวัตถุประสงค์เพื่อ

สร้างวัฒนธรรมการประกอบการระหว่างพลเมืองและการพัฒนาทักษะโดยมีการจัดฝึกอบรมในระบบการศึกษาทุกระดับ

- 4) เสริมสร้างกรอบของสถาบันการศึกษา โดยให้สถาบันการศึกษาร่วมมือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีความสามารถในการพัฒนากลยุทธ์ด้านการประกอบการเข้ามาดำเนินการเพื่อให้ประสบผลสำเร็จ เช่น กระทรวงเพื่อสวัสดิการเยาวชนและการพัฒนาวิสาหกิจขนาดย่อมในประเทศศรีลังกาได้ส่งเสริมการพัฒนาทักษะการเป็นผู้ประกอบการให้กับเยาวชนที่ว่างงานให้เข้าใจหลักของการเป็นผู้ประกอบการ
  - 5) วัดผลลัพธ์และสร้างความมั่นใจในนโยบาย โดยการระบุตัวชี้วัดให้ชัดเจน มีการติดตามผลการดำเนินงาน นำบทเรียนที่ได้จากการทำโครงการมาวัดผลและสะท้อนผลลัพธ์ให้กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เช่น สหภาพยุโรปมีตัวชี้วัดเพื่อประเมินผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในด้านทัศนคติ โดยประเมินจากความสนใจในการเริ่มต้นทำธุรกิจ
2. การปรับสมดุลของสภาพแวดล้อมด้านกฎระเบียบให้มีความเหมาะสม (Optimizing the regulatory environment) โดยมีแนวคิดดังต่อไปนี้
- 1) ตรวจสอบข้อกำหนดกฎระเบียบสำหรับผู้เริ่มต้นในการประกอบการ เป็นสิ่งสำคัญต่อการทำธุรกิจ ในด้านของการใช้เวลาในการจัดตั้งบริษัท ค่าใช้จ่ายในการจัดตั้งธุรกิจ และค่าธรรมเนียมของแต่ละประเทศ ตามรายงานของ World Bank's Doing Business 2014 รายงานว่าประเทศที่ใช้เวลาน้อยและมีค่าใช้จ่ายที่ต่ำจะง่ายต่อการตัดสินใจในการทำธุรกิจ ในทางตรงข้าม ประเทศที่ใช้เวลามากและมีค่าใช้จ่ายสูงจะไม่เอื้ออำนวยต่อการทำธุรกิจ
  - 2) ลดอุปสรรคในการสร้างธุรกิจให้เกิดความเหมาะสมโดยใช้เทคโนโลยี เช่น การลงทะเบียนจัดตั้งบริษัทแบบอิเล็กทรอนิกส์ ไม่ใช่เพียงแค่ลดขั้นตอนการดำเนินงานแต่ยังสามารถประหยัดเวลาและลดค่าใช้จ่ายได้
  - 3) สร้างความมั่นใจให้ผู้ประกอบการในด้านสภาพแวดล้อมของกฎระเบียบ ในหลายประเทศไม่มีการปกป้องลิขสิทธิ์ของผู้ประกอบการหรือการจดลิขสิทธิ์ไม่มีความชัดเจนจึงเกิดการลอกเลียนแบบและเป็นข้อเสียต่อผู้ประกอบการรุ่นใหม่หรือแม้กระทั่งความรู้ในการเป็นผู้ประกอบการด้านการกักขังบางประเทศมีอัตราดอกเบี้ยที่ไม่สมเหตุผลส่งผลให้เกิดหนี้ค้ำหรือล้มละลาย ดังนั้นจึงต้องมีการส่งเสริมมาตรการที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเพื่อจะสามารถแก้ไขปัญหาหนี้หรือความล้มเหลวในธุรกิจ เช่น “Think Young” เป็นกลุ่ม

สนับสนุนผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในสหภาพยุโรปเปิดตัวโครงการ “Fail 2 Succeed” เพื่อสนับสนุนผู้ประกอบการรุ่นใหม่ให้ยอมรับความล้มเหลวให้เป็น การเรียนรู้เพื่อที่จะมองความสำเร็จในอนาคต

- 4) แนะนำผู้ประกอบการให้ผ่านการบริหารจัดการด้าน Start – up เพื่อช่วยนำ ทางด้านการจัดการให้แก่ผู้ประกอบการรุ่นใหม่ ในหลายประเทศ ที่ปรึกษามี บทบาทสำคัญในการช่วยเหลือผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในด้านความเข้าใจในการ ดำเนินงานและกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อการทำธุรกิจ หรือแม้กระทั่งการ สนับสนุนเงินทุนจากสถาบันการเงิน
3. การส่งเสริมการศึกษาด้านความเป็นผู้ประกอบการและการพัฒนาทักษะ (Enhancing entrepreneurship education and skills development) โดยได้แบ่งออกเป็น 4 มิติดังนี้
- 1) ส่งเสริมการศึกษาด้านการประกอบการทั้งในระบบและนอกระบบ ในหลาย ประเทศมีการบูรณาการการศึกษาด้านการประกอบการ เช่น ประเทศไนจีเรีย การประกอบการเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและ เป็นวิชาบังคับทุกมหาวิทยาลัย ขณะที่ประเทศราวันดา การประกอบการเป็น ส่วนหนึ่งในระบบ O-level (Ordinary) และ A-level (Advanced) เพื่อให้ มั่นใจว่าผลลัพธ์ของการศึกษามีความสอดคล้องต่อตลาดแรงงาน
  - 2) พัฒนาประสิทธิภาพหลักสูตรด้านการประกอบการ ควรจะสร้างความสามารถ และทักษะของแต่ละบุคคล ตลอดจนความคิดด้านการประกอบการและเพิ่ม ความสามารถเพื่อตอบสนองต่อโอกาส เช่น หลักสูตรการเป็นผู้ประกอบการ ของประเทศไอร์แลนด์ มีหลักสูตรสำหรับคนรุ่นใหม่โดยมีการใช้นวัตกรรมใน การสร้างกระบวนการการสอนในด้านทักษะธุรกิจและสนับสนุนให้ใช้ความคิด สร้างสรรค์ในการพัฒนาธุรกิจ
  - 3) จัดฝึกอบรมสำหรับคณาจารย์ อาจารย์มีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดความรู้ และทักษะในการประกอบการ การศึกษาด้านการประกอบการในหลายๆที่ส่วน ใหญ่ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญด้านการประกอบการหรือไม่ได้ถูกฝึกอบรมด้านการ ประกอบการ ดังนั้นพวกเขาจึงขาดประสิทธิภาพในการสอนด้านการ ประกอบการ ดังนั้น อาจารย์จำเป็นต้องเข้าใจทักษะและทัศนคติในการเป็น ผู้ประกอบการ เช่น ในประเทศมาซิโดเนีย มีอาจารย์จำนวนมากกว่า 1,000 คน ที่สอนในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษาได้รับการฝึกอบรมการ ประกอบการ

- 4) ร่วมมือกับภาคเอกชน เนื่องจากภาคเอกชนสามารถเตรียมโอกาสด้านการมอบประสบการณ์ให้กับนักศึกษา เช่น การฝึกงานและการให้โอกาสนักศึกษาได้ทำงาน ได้พบกับสถานการณ์ในที่ทำงานเพื่อปรับปรุงทักษะด้านการทำงาน นอกจากนี้ ภาคเอกชนมีบทบาทในการจัดหาที่ปรึกษาเพื่อสนับสนุนผู้ประกอบการรุ่นใหม่ต่อการสร้างธุรกิจ สร้างความเข้าใจและชี้นำด้านกฎหมายในประเทศ เช่น ในประเทศเยอรมันมีการร่วมมือกันระหว่างสมาคมผู้ประกอบการเยาวชนและนักศึกษา คณาจารย์กับผู้ประกอบการท้องถิ่นในการตระหนักและการกระตุ้นความสนใจต่อการเป็นผู้ประกอบการ
4. การอำนวยความสะดวกด้านเทคโนโลยีและการแลกเปลี่ยนนวัตกรรม (Facilitating technology exchange and innovation) การพัฒนาด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมมีการเติบโตอย่างรวดเร็วโดยปัจจุบันได้มีการส่งเสริมดังนี้
- 1) รองรับการใช้เทคโนโลยีให้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะในประเทศที่กำลังพัฒนาพยายามเข้าถึงเทคโนโลยีโดยเฉพาะคอมพิวเตอร์และโทรศัพท์มือถือเนื่องจากสามารถใช้ในการทำธุรกิจได้ ในภูมิภาคแปซิฟิก การเข้าถึงเทคโนโลยีในโทรศัพท์มือถือไม่ใช่เพียงแค่ช่วยลดช่องว่างการติดต่อระหว่างภูมิภาค แต่ยังสามารถลดค่าใช้จ่ายและทำธุรกิจได้ง่ายขึ้น ในสหราชอาณาจักรมีบริการ GSMA Mobile ที่ให้บริการผู้ประกอบการรุ่นใหม่ เช่น การฝึกอบรม การลงทะเบียนลูกจ้าง และศูนย์ช่วยเหลือด้านความปลอดภัยสำหรับผู้ประกอบการ
  - 2) สนับสนุนเครือข่ายบริษัทข้ามชาติซึ่งสามารถช่วยสนับสนุนด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม มีการแลกเปลี่ยนความรู้ สนับสนุนผลิตภัณฑ์และส่งเสริมงานวิจัยในสถานศึกษา เช่น G20 ในประเทศมอลตาเป็นองค์กรระหว่างประเทศที่ร่วมมือกับ ICT ในเพื่อส่งเสริมเทคโนโลยี ผลิตภัณฑ์เพื่อการค้าและ การวิจัยพัฒนาผลิตภัณฑ์
  - 3) การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาครัฐ โดยเฉพาะงานวิจัยในสถานศึกษา ภาคเอกชนและภาครัฐจะต้องสนับสนุนซึ่งกันและกันเพื่อพัฒนาระบบนิเวศน์ด้านการประกอบการ (Entrepreneurial ecosystem) ในสหราชอาณาจักรมี 12 มหาวิทยาลัยที่สนับสนุนงานวิจัยด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีการวิจัยและพัฒนาที่แข็งแกร่ง มีการพัฒนาทักษะการทำงานด้านองค์กรและเป็นศูนย์กลางของนวัตกรรม
  - 4) สนับสนุน Tech Start-up มีศูนย์บ่มเพาะธุรกิจที่ได้รับความนิยมในการกระตุ้น Start up ให้เติบโต โดยจะตั้งอยู่ในสถานศึกษาเพื่อสนับสนุนเทคโนโลยีและ

เข้าถึงความต้องการในการพัฒนาองค์กรและชุมชน ตัวอย่างของมหาวิทยาลัย
ในประเทศสิงคโปร์อย่าง National University ที่มี Enterprise center
ให้บริการและสนับสนุนผู้ประกอบการรุ่นใหม่เพื่อช่วยกระตุ้นให้เกิดนวัตกรรม

5. การปรับปรุงการเข้าถึงแหล่งเงินทุน (Improving access to finance) เป็นกุญแจ
สำคัญสำหรับผู้ประกอบการและสามารถสร้างแรงบันดาลใจให้คนรุ่นใหม่ในการเริ่มต้น
ทำธุรกิจ ประกอบไปด้วย

- 1) ปรับปรุงการเข้าถึงบริการทางการเงินตามเงื่อนไขที่เหมาะสม เนื่องจาก
ผู้ประกอบการรุ่นใหม่โดยส่วนใหญ่มีรายรับจากเพื่อนโดยการยืมหรือการได้รับ
เงินทุนจากครอบครัวแต่อาจจะไม่เพียงพอ การเตรียมเงินทุนที่เหมาะสมกับธุรกิจ
ของคนรุ่นใหม่เป็นสิ่งสำคัญนั่นคือ การตัดเสื้อให้ดีแต่พอดี ตัวอย่างเช่น การ
กู้ยืมเงินจากโครงการด้านวิสาหกิจขนาดย่อมที่มีดอกเบี้ยต่ำ หรือธุรกิจที่
ต้องการการเติบโตโดยอาศัยการใช้นวัตกรรมจำเป็นที่จะต้องต้องมีเงินเพื่อการวิจัย
และพัฒนาจากนักลงทุน (Angel finance)
- 2) สนับสนุนเงินทุนด้านนวัตกรรม เช่น เงินทุนจากนักลงทุน โดยนักลงทุนจะมี
บทบาทในการกระตุ้นเพื่อพัฒนาองค์กรโดยการระดมทุนเพื่อมุ่งเน้นการส่งเสริม
การสร้างเทคโนโลยี ในประเทศแคนาดา กองทุนอนตารีโอสนับสนุนนวัตกรรม
ด้านความสะอาด วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อสุขภาพ สื่อสารสนเทศและ
เทคโนโลยี
- 3) สร้างประสิทธิภาพทางการเงินเพื่อสนับสนุน start up ในการเข้าถึงแหล่ง
เงินทุน โดยรัฐบาลสามารถมีบทบาทในการช่วยเหลือสถาบันทางการเงิน เช่น
ธนาคาร สหกรณ์เครดิต การเงินภาคเอกชนและนักลงทุนเพื่อเข้าใจความ
ต้องการของคนรุ่นใหม่ เช่น สถาบันทางการเงินเพื่อเด็กและเยาวชนระดับ
นานาชาติ Child and Youth Finance International (CYFI) มีวัตถุประสงค์
เพื่อเพิ่มผลเมืองทางเศรษฐกิจโดยกำหนดให้เป็นเด็กและเยาวชนอายุระหว่าง
8-18 ปี ให้มีความรู้ในการสร้างรายได้ มีโอกาสในการสะสมเงินเก็บเพื่อให้หลุด
พ้นจากความยากจน
- 4) ให้ความรู้ทางการเงินแก่ผู้ประกอบการและสนับสนุนให้ผู้ประกอบการมีความ
รับผิดชอบในการคืนเงินกู้ยืม การส่งเสริมความรู้ความสามารถทางการเงิน
สามารถทำให้คนรุ่นใหม่เข้าถึงภาพรวมทางการเงินได้ หลายๆประเทศมีการ
ส่งเสริมความรู้ทางการเงินให้แก่คนรุ่นใหม่ เช่น รัฐสวัสดิการมีการให้ความรู้

ทางการเงินให้แก่ประเทศกานา โดยมอบความรู้ให้แก่นักเรียนจำนวน 89 โรงเรียน

6. การส่งเสริมความตระหนักและการสร้างเครือข่าย (Promoting awareness and networking) จากข้อมูล Youth Business International ช่วงอายุ 18-34 ปีที่เป็นประชากรระดับภูมิภาคทั้งหมด พบว่ามากกว่า 70% ในลาตินอเมริกา 65% ในยุโรป และ 62% ในเอเชียมีมุมมองว่า การเป็นผู้ประกอบการคือ ทางเลือกในการประกอบอาชีพและมีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการเชิงบวก ดังนั้นจึงต้องมีการสนับสนุนเครือข่ายเพื่อผู้ประกอบการรุ่นใหม่ ดังนี้

- 1) เน้นคุณค่าของการเป็นผู้ประกอบการต่อสังคมและเน้นการขจัดอคติแง่ลบด้านวัฒนธรรม เพื่อเป็นการเปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับการประกอบการในสังคมและกำจัดความอคติของวัฒนธรรมโดยเฉพาะการมองภาพของอาชีพการประกอบการในแง่ลบ การประชุมและการจัดสัมมนาจะเป็นการเน้นคุณค่าของผู้ประกอบการและเยาวชน เช่น Global Kauffman Foundation Entrepreneurship Week (GEW) มีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการพัฒนาการประกอบการในกลุ่มสมาชิกและสนับสนุนผู้ประกอบการรุ่นใหม่ในการเปิดตัวธุรกิจ
- 2) สร้างความตระหนักเกี่ยวกับโอกาสในการประกอบการ เนื่องจากเครือข่ายได้กลายเป็นตัวขับเคลื่อนการดำเนินงานของธุรกิจ เช่น โครงการผู้ประกอบการรุ่นใหม่ สมาคมผู้ประกอบการรุ่นใหม่และชมรมที่มีบทบาทในการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประกอบการรุ่นใหม่และผู้ประกอบการตัวจริงอีกทั้งอำนวยความสะดวกในการทำการค้าระหว่างประเทศ
- 3) กระตุ้นภาคเอกชนและเสริมสร้างเครือข่ายระหว่างผู้ประกอบการ ภาคเอกชนสามารถช่วยเหลือผู้ประกอบการในการเข้าถึงตลาด เช่น หอการค้าและสมาคมพัฒนาเศรษฐกิจระดับภูมิภาคสามารถเชื่อมโยงผู้ประกอบการรุ่นใหม่กับวิธีการสร้างผู้ประกอบการให้ประสบความสำเร็จในตลาดต่างประเทศ ช่วยให้คนรุ่นใหม่ได้รับความรู้และความเชี่ยวชาญที่สามารถช่วยขยายธุรกิจได้

ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ หมายถึง สภาวะความต้องการที่มุ่งมั่นในการจะประกอบกิจการขึ้นมาด้วยตนเอง

ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ หมายถึง ความคิดหรือความรู้สึกส่วนบุคคลต่อการเป็นผู้ประกอบการ

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเรื่องแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย การศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยขอเสนอตามลำดับ ดังนี้

- 2.1 ความหมายของผู้ประกอบการและการประกอบการ
- 2.2 ทฤษฎีแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ
- 2.3 ค่านิยมความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
- 2.4 ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน
- 2.5 การศึกษาด้านการเป็นผู้ประกอบการ
- 2.6 คำอธิบายรายวิชา
- 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.8 กรอบแนวคิดงานวิจัย

2.1 ความหมายของผู้ประกอบการและการประกอบการ

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าการประกอบกิจการสามารถกระตุ้นระบบเศรษฐกิจภายในประเทศให้ดีขึ้น โดยอาศัยผู้ขับเคลื่อนตัวบุคคลที่เรียกว่า ผู้ประกอบการ มีนักวิจัยหลายคนนิยามความหมายของผู้ประกอบการ ดังนี้

ผู้ประกอบการมาจากภาษาฝรั่งเศสคือคำว่า ‘entreprendre’ หมายถึง การลงมือทำบางสิ่ง ในช่วงยุคกลางมีการนิยามว่า ผู้ประกอบการเป็นบุคคลที่มีความคล่องแคล่วและกระทำทุกสิ่งให้ลุล่วง นอกจากนี้ นักวิจัยได้อ้างอิงผลงานของ Richard Cantillon นักปรัชญาคนแรกที่มีนิยามคำว่า ผู้ประกอบการในหนังสือ “The Nature of Commerce” ในปีค.ศ. 1755 ว่า ผู้ประกอบการคือบุคคลที่ซื้อวัตถุดิบในราคาตลาดเพื่อประกอบเป็นผลิตภัณฑ์และขายในราคาที่คำนวณจากต้นทุนโดยเป็นราคาที่ไม่แน่นอน การวิเคราะห์ครั้งนี้ทำให้เห็นว่า ผู้ประกอบการมีความตั้งใจที่แบกรับความเสี่ยง นักวิจัยทางสังคมได้ให้นิยามที่แตกต่างว่าผู้ประกอบการคือบุคคลที่เปลี่ยนวัตถุดิบให้กลายเป็นสินค้าโดยมีความเสี่ยงต่อตลาดในเรื่องของผลกำไร และผู้ประกอบการใช้ความสามารถในการจัดการธุรกิจเพื่อทำให้เกิดผลสำเร็จ (Kaur & Bains, 2013)

การประกอบการ คือ การตอบสนองต่อนวัตกรรมสู่สภาพแวดล้อมโดยใช้ความคิดสร้างสรรค์ซึ่งสามารถทำให้เกิดความหลากหลายในด้านธุรกิจ อุตสาหกรรม เกษตรกรรม การศึกษา สังคม สงเคราะห์และปัจจัยการพัฒนาเศรษฐกิจ (Bheemappa, 2003) หรือกล่าวถึงความสามารถเพื่องาน

นวัตกรรมและความสามารถในการแนะนำเทคนิคของนวัตกรรมในการจัดการธุรกิจ ดังนั้น การประกอบกิจการคือ พฤติกรรมที่ประยุกต์ต่อการดำเนินธุรกิจช่วงเริ่มต้นเพื่อส่งเสริมและรักษากิจกรรมทางเศรษฐกิจเพื่อการดำเนินงานและรักษาแหล่งเงินทุน (Ganeshan, 2001)

ผู้ประกอบการและการประกอบการ (Entrepreneurs and entrepreneurship) ถูกสังเคราะห์จากงานวิจัยโดยค้นพบและสรุปสาระสำคัญ ดังนี้

1. ผู้ประกอบการคือบุคคลที่สร้างความแตกต่าง

ผู้ประกอบการคือบุคคลที่จัดการกับโอกาส ความล้มเหลวและความไม่แน่นอนเพื่อสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์และบริการ จัดตั้งองค์กร ทำให้ลูกค้าพึงพอใจหรือดำเนินการต่อธุรกิจ ในขณะเดียวกันอาจจะมีอุปสรรคที่ขัดขวางความพยายามของผู้ประกอบการ บางคนจะมีวิธีการจัดการต่ออุปสรรค เช่น จัดการต่ออุปสรรคโดยมีปัจจัยภายนอกมาช่วย ในขณะเดียวกัน การเป็นผู้ประกอบการจะต้องดูแลและให้กำลังใจคนในองค์กรและไม่ให้ปัจจัยภายนอกมาเป็นอุปสรรคต่อองค์กร

2. การประกอบการเกี่ยวข้องกับการเจาะจงและการแสวงหาโอกาส

ไอเดียที่ดีมักจะเริ่มต้นจากจุดเล็กน้อยที่หลายคนมองไม่เห็นแต่มีบางคนเท่านั้นที่จะมองเห็นวิสัยทัศน์จะสามารถมองเห็นโอกาสที่คนอื่นมองข้าม สามารถสังเคราะห์ข้อมูลจนทำให้เกิดความกระจ่าง สะท้อนให้เห็นว่า สิ่งที่เขากระทำดูเหมือนจะแปลกแยกออกไปแต่สุดท้ายมันจะมีเหตุผลเสมอ (Thompson, 1999)

3. ผู้ประกอบการจะค้นหาแหล่งทรัพยากรที่ต้องการเพื่อค้นหาโอกาส

การประกอบการที่ประสบความสำเร็จแทบจะไม่ได้เกิดจากแรงบันดาลใจหรือโชคชะตา แต่เกิดจากการประยุกต์ใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในมือให้เกิดประโยชน์ หรือการหาข้อมูลโดยการ “ขอ หรือ ยืม” เมื่อมีความจำเป็น โดยเฉพาะองค์กรขนาดใหญ่จำเป็นต้องมีทรัพยากรด้านฐานความรู้ให้มากขึ้นเรื่อยๆ เพื่อสนับสนุนและแบ่งปันความรู้ (Stevenson, 1997)

4. ผู้ประกอบการเป็นผู้เพิ่มมูลค่า

แหล่งทรัพยากรที่มีมักจะถูกใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการสร้างผลิตภัณฑ์และบริการเพื่อให้ลูกค้าเกิดความพึงพอใจ มูลค่าคือสิ่งที่ผู้ประกอบการจะเพิ่มหลังจากเกิดกระบวนการการแปรรูป โดยสัญชาตญาณของผู้ประกอบการจะเข้าใจความต้องการของตลาดและความพึงพอใจของลูกค้า (Thompson, 1999)

5. ผู้ประกอบการคือนักสร้างสัมพันธ์ที่ดี

การมีข้อจำกัดด้านทรัพยากร เช่น เงินทุน ผู้ประกอบการสามารถใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างเครือข่ายสัมพันธ์ทางสังคมเพื่อมีข้อตกลงร่วมกัน การสร้างสัมพันธ์ที่ดีสามารถพบได้ทุกที่ทุกเวลา เนื่องจากคนมักจะตื่นตัวต่อโอกาสที่เข้ามา (McGrath, 1997)

6. ผู้ประกอบการจะต้องมีความรู้เชิงปฏิบัติการและรู้จักคน (Know - how และ Know - who)

รวมไปถึงมีความสามารถที่ทำให้ทราบถึงแหล่งทรัพยากร (Know - where) ที่ตนเองต้องการ (A Gibb, 1998)

7. ผู้ประกอบการสร้างทุน

การได้มาซึ่งทรัพยากร การเพิ่มมูลค่าและการสร้างเครือข่ายเป็นทุนทางปัญญาที่สามารถสร้างสิ่งต่างๆได้ เช่น เงินทุน (Thompson, 1999)

8. ผู้ประกอบการต้องจัดการความเสี่ยง

การประกอบการมีความเกี่ยวข้องกับความเสี่ยงอยู่เสมอ แต่ความเสี่ยงทำให้ผู้ประกอบการเกิดความรอบคอบ บางรายพยายามหลีกเลี่ยงความเสี่ยงขณะที่ผู้ประกอบการบางรายมีความกล้าได้กล้าเสียมากซึ่งอาจทำให้เกิดผลตอบแทนที่ดีแต่ก็มีแนวโน้มที่จะล้มเหลวเนื่องจากความคิดของเขาตั้งอยู่บนพื้นฐานความคาดหวังมากกว่าการตัดสินใจ (Derr, 1982)

9. ผู้ประกอบการถูกกำหนดให้เผชิญหน้ากับความทุกข์

ผู้ประกอบการมีแรงจูงใจในด้านการประสบความสำเร็จ มีความมุ่งมั่นและเชื่อมั่นในตนเอง ขณะเดียวกันอาจจะต้องเผชิญหน้าต่อความยากลำบากจึงทำให้ผู้ประกอบการบางรายเกิดความล้มเหลว เนื่องจากมีความเชื่อว่าจะไม่เกิดความล้มเหลว ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จจะสามารถจัดการต่ออุปสรรคที่คาดไม่ถึง บริษัทส่วนใหญ่มักจะประสบวิกฤตในช่วง 3-4 ปีแรกซึ่งผู้ประกอบการจะต้องแก้ไขและเอาชนะปัญหาภายใต้ความกดดันให้ได้ (Thompson, 1999)

10. การประกอบการจะต้องเกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม

ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จจะมีความเกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมไม่ว่าจะทางใดก็ตาม ผู้ประกอบการจำเป็นต้องสร้างความแตกต่าง เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงเพื่อตอบสนองความต้องการของสภาพแวดล้อมและควบคุมศักยภาพของเทคโนโลยี (Thompson, 1999)

จากงานวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปความหมายของผู้ประกอบการและการประกอบการ ได้ว่า การประกอบการ คือ พฤติกรรมของผู้ประกอบการคือบุคคลที่มีเป้าหมายในการสร้างนวัตกรรมใหม่ ไม่ว่าจะเป็นผลิตภัณฑ์หรือบริการเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าและทำให้เกิดความพึงพอใจซึ่งจะต้องอาศัยความรู้ความสามารถ นอกจากนี้ผู้ประกอบการจะต้องมีทักษะในการเป็นผู้ประกอบการ เช่น การสร้างความแตกต่าง มองในสิ่งที่คนอื่นมองข้าม แสวงหาแหล่ง

ทรัพยากร สร้างความสัมพันธ์อันดีต่อผู้อื่น สามารถจัดการความเสี่ยงได้เมื่อเผชิญหน้าต่ออุปสรรค เพื่อที่จะประคับประคองให้กิจการของตนเองอยู่รอด

2.2 ทฤษฎีแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ทฤษฎีแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการมีความเกี่ยวข้องกับจิตวิทยาองค์กร โดยทฤษฎีได้ค้นหาลักษณะเฉพาะเจาะจงในตัวบุคคลตั้งแต่พฤติกรรมการณ์เริ่มต้น การกำกับดูแลและการหยุดกระทำ มีการวิจัยและพัฒนา รวมไปถึงการทดสอบทฤษฎีความพึงพอใจด้านแรงจูงใจเกิดขึ้นระหว่างปีค.ศ. 1950 ถึงก่อนปีค.ศ. 1960 (Segal, Borgia, & Schoenfeld, 2005) การสนับสนุนทฤษฎีแรงจูงใจเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นไม่บ่อยนัก เพราะโดยทั่วไปจะเน้นการวิเคราะห์จากบุคลิกภาพของบุคคลเพื่ออธิบายพฤติกรรมซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับ (Landy, 1989) นักจิตวิทยายอมรับคำอธิบายจากทฤษฎีที่กล่าวว่าพฤติกรรมส่งผลต่อการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและสถานการณ์ เรียกว่า กระบวนการแบบพลวัต (Mischel, 2009) ในขณะที่มีนักวิจัยอย่าง Landy ในปีค.ศ. 1989 กับ Shaver และ Scott ในปีค.ศ. 1992 ที่เสนอทฤษฎีความคาดหวัง (Expectancy theory) ของ Vroom ในปีค.ศ. 1960 กลับถูกแทนที่ด้วยทฤษฎีของ Locke ในปีค.ศ. 1968 เรียกว่า ทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย (Goal-setting theory) และต่อมาในปีค.ศ. 1977 เกิดทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) ของ Bandura ในปีค.ศ. 1986 (Shane, Locke, & Collins, 2003)

ความสัมพันธ์ 2 สิ่งที่เป็นแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการคือ ทฤษฎีแรงผลักและแรงดึง (Push & pull theory) (Gilad & Levine, 1986) โดยทฤษฎีแรงผลักคือ การที่บุคคลผลักตัวเองสู่การประกอบกิจการจากแรงกดดันแง่ลบ เช่น การไม่พึงพอใจกับงาน ความยากในการหางาน เงินเดือนไม่เพียงพอหรือความไม่ยืดหยุ่นของตารางการทำงาน ในขณะที่ทฤษฎีแรงดึงคือ การที่บุคคลมีความสนใจในการประกอบกิจการที่ต้องการสร้างขึ้นมาเองเพื่อเติมเต็มความมั่งคั่งและความปรารถนา งานวิจัยพยายามกำหนดสถานการณ์และปัจจัยแวดล้อมที่สามารถคาดการณ์ได้ เช่น การย้ายงาน ประสบการณ์การทำงาน การเข้าถึงทรัพยากรที่หลากหลายและอิทธิพลจากภาครัฐ พบว่าปัจจัยเหล่านี้มีผลกระทบต่ำเนื่องจากไม่มีเหตุผลที่จะคาดหวังความสัมพันธ์ทางตรงระหว่างปัจจัยภายนอกกับกิจกรรมการประกอบการ (Krueger Jr, Reilly, & Carsrud, 2000) เช่น การย้ายงาน อาจจะเป็นตัวกระตุ้นทำให้บุคคลอยากเป็นผู้ประกอบการแต่อาจจะไม่เลือกที่จะเป็นผู้ประกอบการ แม้ได้รับการสนับสนุนให้เป็นผู้ประกอบการแต่เป็นไปได้ว่าจะเลือกทำอาชีพอื่น (Segal et al., 2005)

งานวิจัยใดที่แม้ไม่มีความสัมพันธ์กันแต่สามารถปรับเปลี่ยนและพัฒนาให้เกิดเป็นทฤษฎีใหม่ได้ (Sexton, 1987) ดังทฤษฎีความคาดหวังของ Vroom (1964) ที่มีความยากในการสร้างทฤษฎีแต่สามารถที่จะอธิบายได้ว่าแต่ละคนมักจะเลือกพฤติกรรมที่นำไปสู่ผลลัพธ์ที่ต้องการมากที่สุด

แรงจูงใจเป็นแนวคิดเสมือนกับความคาดหวังตัวสินค้า เครื่องมือและปริมาณความจุ ความคาดหวังเป็นตัวรับรู้ความเป็นไปได้และการรับรู้ความสามารถของตนเองเพื่อคาดการณ์ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ผู้ประกอบการมักจะได้รับแรงจูงใจจากโครงสร้างทางเศรษฐกิจโดยความเข้าใจทางเศรษฐกิจในการเริ่มต้นทำธุรกิจคือ การมุ่งเน้นไปที่ผลประโยชน์หรือความพึงพอใจในอาชีพผู้ประกอบการ (Baumol, 1996) การเปรียบเทียบรูปแบบทางเศรษฐกิจกับผลประโยชน์ของการประกอบการว่ามีความสัมพันธ์ต่อการคาดหวังค่าจ้างของแรงงานและประโยชน์ที่จะได้รับในการประกอบการ (Campbell, 1992) บุคคลจะตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการเมื่อค่าตอบแทนที่คาดหวังสูงกว่าค่าจ้างของการจ้างงาน เพราะการคาดหวังผลตอบแทนขึ้นอยู่กับประเมินความสามารถทัศนคติต่อความเสี่ยงและการรับรู้ความเป็นไปได้ในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าทฤษฎีความคาดหวังแสดงให้เห็นถึงความเป็นไปได้และความปรารถนา (Praag & Cramer, 2001)

ในทฤษฎีการสร้างสรรคสิ่งใหม่จากจิตวิทยาได้เน้นเรื่องของการพัฒนาธุรกิจใหม่จากการคิดอย่างรอบคอบ จากนั้นได้ทำการทดสอบสิ่งที่มาก่อนการตัดสินใจ (Shaver & Scott, 1992) โดยมีการตั้งคำถามว่า :

- 1) ฉันสามารถทำธุรกิจให้เกิดความแตกต่างได้หรือไม่? (ความเป็นไปได้)
- 2) ฉันมีความต้องการในการสร้างธุรกิจหรือไม่? (ความปรารถนา)

Ajzen และ Fishbein (1980) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการคาดการณ์พฤติกรรมความตั้งใจและพฤติกรรมตามแผน (Theory of planned behavior) ซึ่งทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนคือทฤษฎีที่ขยายความทฤษฎีการกระทำตามหลักเหตุผล (Theory of reasoned action) รวมไปถึงการวัดความเชื่อที่ถูกควบคุมและความเข้าใจในการควบคุมพฤติกรรม โดยทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนของ Ajzen ในปี ค.ศ. 1991 ถูกพัฒนาเพื่อค้นหากระบวนการจากการตัดสินใจและการมีส่วนร่วมในการกระทำของบุคคล (Kolvereid, 1996) จึงสามารถใช้อธิบายการคาดการณ์ในด้านความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยระบุว่า ความตั้งใจของแต่ละบุคคลเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยพฤติกรรมทันทีโดยมี 3 ตัวแปรดังนี้

- 1) ทัศนคติต่อพฤติกรรม หมายถึง ระดับความเข้าใจของบุคคลที่รับรู้แรงดึงดูดของพฤติกรรม โดยทั่วไปบุคคลจะมีความเชื่อซึ่งมาจากการกระทำที่มีความเป็นไปได้สูงและนำไปสู่ผลลัพธ์เชิงบวกโดยจะมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรม
- 2) บรรทัดฐานทางสังคม คือ การรับรู้แรงกดดันทางสังคมเพื่อดำเนินการต่อพฤติกรรม การรับรู้บรรทัดฐานทางสังคมเป็นตัววัดการสนับสนุนจากสังคมโดยมีบุคคลสำคัญเป็นตัวแปร เช่น ครอบครัว เพื่อนสนิท และที่ปรึกษา

3) ความเข้าใจในการควบคุมพฤติกรรม เช่น การประเมินตนเองในด้านความสามารถในการทำงาน โดยมีการวัดผลจากการควบคุมพฤติกรรมซึ่งมีความคล้ายกับการสร้างความสามารถของตนเองของ (Bandura, 1986)

ดังนั้น ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (TPB) สามารถทำนายประสิทธิภาพของพฤติกรรมได้ขึ้นอยู่กับความต้องการในการมีส่วนร่วมต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ซึ่งการควบคุมพฤติกรรมอาจมีผลต่อประสิทธิภาพของพฤติกรรมนั้น (Segal et al., 2005)

พฤติกรรมความตั้งใจส่วนบุคคลในรูปแบบของทฤษฎี Entrepreneurial Event ขึ้นอยู่กับปัจจัย 2 สิ่งคือ (Shapero & Sokol, 1982)

- 1) การรับรู้ความเป็นไปได้ (Perceived feasibility)
- 2) การรับรู้ความปรารถนา (Perceived desirability)

คำนิยามการรับรู้ความปรารถนาเป็นเหมือนกับบุคคลที่มีแรงดึงดูดในการเริ่มต้นทำธุรกิจและการรับรู้ความเป็นไปได้คือ การวัดการรับรู้ความสามารถของบุคคลโดยคำนึงถึงการสร้างธุรกิจใหม่ (Shapero & Sokol, 1982) นอกจากนี้ Shapero ได้เพิ่มตัวแปรที่ 3 คือ แนวโน้มที่จะกระทำ (Propensity to act) ซึ่งเป็นตัววัดความตั้งใจที่มีความใกล้เคียงกับความเชื่อในอำนาจของตนเอง (Locus of Control) ทั้งทฤษฎีของ Shapero & Sokol (1982) และ N. Krueger (1993) ได้ให้เหตุผลว่า การรับรู้ความเป็นไปได้ การรับรู้ความปรารถนา และแนวโน้มที่จะกระทำมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

การประกอบการมีความเกี่ยวข้องกับบุคคล กระบวนการในการประกอบกิจการเกิดขึ้นจากการกระทำของบุคคลที่เห็นโอกาส บุคคลที่มีความแตกต่างในด้านความตั้งใจและความสามารถที่จะลงมือกระทำเพราะแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ดังนั้น ตัวแปรของความตั้งใจและความสามารถในการลงมือกระทำมีผลต่อกระบวนการในการประกอบกิจการ (Shane et al., 2003)

การแบ่งแยกระหว่างแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยมีปัจจัยควบคุมอื่นที่นักวิจัยส่วนใหญ่เชื่อว่ามีผลต่อแรงจูงใจและกระบวนการในการประกอบกิจการคือสภาพแวดล้อมภายนอกประกอบไปด้วย ปัจจัยทางการเมือง (เช่น โครงสร้างทางกฎหมาย กฎหมายข้อบังคับ ความมั่นคงทางการเมืองและความมั่นคงทางอัตราแลกเปลี่ยน) กลไกทางการตลาด (เช่น โครงสร้างอุตสาหกรรม กฎเกณฑ์ทางเทคโนโลยี อุปสรรคในการเข้าตลาด ขนาดของตลาดและจำนวนประชากร) และ แหล่งทรัพยากร (เช่น การเข้าถึงแหล่งเงินทุน ตลาดแรงงานที่มีทักษะ การขนส่ง และความสมบูรณ์ของเทคโนโลยี) แต่ในขณะเดียวกัน Shane, Collines และ Locke กลับมีความเห็นที่แตกต่างโดยงานวิจัยได้มีการเสนอแนวคิดดังนี้ :

ผลกระทบด้านแรงจูงใจและโอกาสในการเป็นผู้ประกอบการของ Shane และ Collines

โอกาสในการประกอบการ คือ สถานการณ์ที่มีการนำเสนอสินค้า การบริการ วัตถุประสงค์และองค์ประกอบแบบใหม่จนสามารถทำกำไรได้ (Shane & Venkataraman, 2000) ผู้ประกอบการสามารถหาโอกาสจากอุตสาหกรรมได้ตลอดเวลา ตัวอย่างเช่น ผู้ประกอบการบางรายสร้างความสำเร็จจากการสร้างบริษัทใหม่โดยเจาะจงอุตสาหกรรมใหม่อย่าง Robert and Swanson ที่ประสบความสำเร็จในด้านเทคโนโลยีชีววิทยา หรือ ผู้ประกอบการคนอื่นๆที่สร้างธุรกิจใหม่จากอุตสาหกรรมที่อึดตัว ดังเช่น Sam Walton ที่ทำธุรกิจค้าปลีกอย่าง Wal-Mart คุณค่าของโอกาสมีผลต่อธุรกิจอุตสาหกรรมเพราะผู้ประกอบการสามารถกำหนดและหาความแตกต่างของมูลค่าทางเศรษฐกิจ โอกาสจึงมีผลต่อพฤติกรรมและการวัดมูลค่าทางเศรษฐกิจจึงมีส่วนเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจของผู้ประกอบการ ตัวอย่างเช่น ช่วงก่อนปีค.ศ. 1970 Butler Lampson และ Chuck Thacker นักวิจัยบริษัท Xerox Parc ได้ประดิษฐ์คอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลเครื่องแรก โดยใช้เงินทุนมากกว่า 10,000 USD ในการสร้าง เมื่อ Steve Jobs และ Steve Wozniak ออกแบบคอมพิวเตอร์ Apple พวกเขาสามารถใช้เงินทุนน้อยกว่า 3,000 USD ในการสร้าง ทำให้คนตัดสินใจซื้อคอมพิวเตอร์ของ Apple มากกว่า โอกาสของ Jobs และ Wozniak จึงมีมูลค่ามากกว่าบริษัท Xerox ความแตกต่างในการประมาณมูลค่าของโอกาสในการทำคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลทำให้เกิดผลลัพธ์จากการแก้ปัญหาที่แตกต่างกันและมีผลต่อการตัดสินใจของอีกฝ่าย เป็นไปได้ว่า Jobs และ Wozniak จะมีแรงจูงใจจากการเห็นโอกาสในการประกอบการที่มากกว่าจึงส่งผลให้เกิดความแตกต่าง

ผลกระทบด้านแรงจูงใจและโอกาสในการเป็นผู้ประกอบการของ Locke

โอกาสเกิดจากสภาพแวดล้อมที่มีความแน่นอนและสามารถสร้างศักยภาพในการทำกำไร เนื่องจากไม่สามารถวัดความคาดหวังในสถานการณ์แง่ลบหรือการมีข้อจำกัดได้ ยกตัวอย่างเช่น การพิจารณาให้มีส่วนลดในการค้าปลีก ทำให้ Wal-Mart เป็นที่รู้จักมากขึ้นซึ่งถือว่าเป็นโอกาสที่ดี แต่สิ่งที่เราไม่สามารถรู้ได้คือ ตลาด Wal-Mart ได้กำไรเท่าไร? Wal-Mart สามารถเติบโตในตลาดของลูกค้าที่ไม่ต้องการซื้อสินค้าในราคาปกติเพื่อรับส่วนลด ในขณะที่เดียวกัน Wal-Mart ยังคงเป็นผู้ค้าปลีกขนาดเล็กและยังมีสาขาไม่มากทำให้คู่แข่งหน้าใหม่เกิดขึ้นและเป็นอุปสรรคต่อ Wal-Mart

แรงจูงใจและการประกอบการ : แนวคิดเรื่องแรงจูงใจจากงานวิจัยก่อนหน้านี้

จากการศึกษาแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการของ Shane และคณะในปีค.ศ. 2003 นักวิจัยได้รวบรวมแนวคิดและเปรียบเทียบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไว้ดังนี้

1. ทฤษฎีความต้องการประสบความสำเร็จ (Need for achievement)

บุคคลที่มีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตมากจะเป็นคนที่มีความรับผิดชอบสูงเพื่อผลลัพธ์ มีทักษะและความพยายามและการเผชิญหน้ากับความเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลางและมีความชัดเจน นอกจากนี้นักวิจัยยังให้เหตุผลว่า บทบาทของการเป็นผู้ประกอบการคือ ลักษณะของคน

ที่ต้องการประสบความสำเร็จ ดังนั้นมีความเป็นไปได้ว่าคนที่มีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ จะมีโอกาสได้เป็นผู้ประกอบการมากกว่าการทำอาชีพอื่นๆ (McClelland, 1961)

Johnson ได้รวบรวมงานวิจัยเพื่อจำนวน 23 เรื่องในปีค.ศ. 1990 เพื่อทบทวนวรรณกรรม กับกลุ่มตัวอย่างว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างทฤษฎีที่ต้องการประสบความสำเร็จกับการประกอบกิจการ พบว่า ผู้ที่อยากประสบความสำเร็จคือ ผู้ก่อตั้งบริษัทที่มีความโดดเด่นในสังคมซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Fineman ในปีค.ศ. 1977 ที่ได้ทบทวนงานวิจัย 19 เรื่องและวัดผลจากแบบสอบถาม พบว่า แนวคิดที่มีความต้องการประสบความสำเร็จสามารถทำนายได้ว่าเป็นผู้ก่อตั้งบริษัท

ความสัมพันธ์ระหว่างคนที่ต้องการประสบความสำเร็จกับการประกอบกิจการมีการถูกควบคุมด้วยหลายปัจจัย ประการแรกคือ ทฤษฎีที่ต้องการประสบความสำเร็จเป็นตัวคาดการณ์ผลกระทบของกลุ่มระดับเดียวกัน (เช่น ความแตกต่างระหว่างผู้ก่อตั้งบริษัทกับผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน หรือ กลุ่มที่มีความแตกต่างทางด้านประสิทธิภาพในการเป็นผู้ก่อตั้งบริษัท) มากกว่าผลกระทบระดับบุคคล (เช่น การคาดการณ์ประสิทธิภาพของแต่ละบุคคล) ประการที่สอง นักวิจัยค้นพบว่าขณะที่ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จมีการสร้างความแตกต่างอย่างมากระหว่างผู้ก่อตั้งและพนักงาน (ค่าเฉลี่ย $r = .39$) แต่ไม่ได้มีความแตกต่างระหว่างผู้ก่อตั้งบริษัทและผู้จัดการ (ค่าเฉลี่ย $r = .14$) จึงได้ข้อสรุปว่า ทฤษฎีความต้องการประสบความสำเร็จเป็นเครื่องมือวัดประสิทธิภาพความแตกต่างระหว่างผู้ก่อตั้งและประชากรทั่วไปแต่มีความแตกต่างน้อยมากระหว่างผู้ก่อตั้งบริษัทและผู้จัดการ (Collins, Locke, & Hanges, 2000)

2. กล้าเสี่ยง (Risk taking)

บุคคลที่มีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จสูง (Need for achievement) จะถูกควบคุมโดยความกล้าที่จะเสี่ยงซึ่งเป็นความน่าสนใจของงานวิจัยด้านการประกอบการเนื่องจากกระบวนการประกอบการมีความเกี่ยวข้องกับความเสี่ยง (McClelland, 1961) ผู้ประกอบการต้องยอมรับความเสี่ยงเกี่ยวกับการเงิน ความเป็นอยู่ที่ดี อาชีพที่มั่นคง ความปลอดภัยและความสัมพันธ์ของครอบครัว (Liles, 1974) นอกจากนี้มีหลายทฤษฎีของการประกอบการกล่าวว่า ผู้ประกอบการต้องแบกรับกับความเสี่ยง (Venkataraman, 1997)

บุคคลที่มีแรงจูงใจที่อยากประสบความสำเร็จสูงควรจะมี ความกล้าที่จะเสี่ยงในระดับปานกลางเนื่องจากการประกอบการจะมีความท้าทายเกิดขึ้น นอกจากนี้ ยังมีบุคคลที่มีแรงจูงใจมากแต่พยายามหลีกเลี่ยงความล้มเหลวและความเสี่ยง แต่เลือกที่จะอยู่ในระดับความเสี่ยงต่ำและมีความปลอดภัย เนื่องจากมีโอกาสประสบความสำเร็จมากกว่า หรือบุคคลที่มีความกล้าที่จะเสี่ยงในระดับสูงเนื่องจากมีความง่ายที่จะอธิบายความล้มเหลวโดยไม่ยอมรับคำตำหนิของบุคคลอื่น (Atkinson, 1958)

3. อดทนต่อความคลุมเครือ (Tolerance for ambiguity)

การอดทนต่อความคลุมเครือเป็นคุณลักษณะที่สำคัญของผู้ประกอบการเนื่องจากความท้าทายและการประสบความสำเร็จในธุรกิจ Start up เป็นเรื่องที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้ (Schere, 1982) คนที่อดทนต่อความคลุมเครือคือ คนที่มองสถานการณ์ที่ไม่ชัดเจนเป็นเหมือนกับความน่าดึงดูดมากกว่าการถูกข่มขู่เนื่องจากผู้ประกอบการมักจะเผชิญกับความไม่แน่นอนในชีวิตประจำวันมากกว่าผู้จัดการในองค์กรโดยผู้ประกอบการมีแนวโน้มที่จะมีความอดทนสูงมากกว่าผู้จัดการ (Stanley Budner, 1962)

มีงานวิจัยค้นพบว่า ผู้ก่อตั้งบริษัทมีความอดทนสูงกว่าผู้จัดการที่ไม่ใช่ผู้ก่อตั้งธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญ (Begley & Boyd, 1987) ในการศึกษาของ Schere (1982) และ Miller & Dröge (1986) พบว่าผู้ก่อตั้งบริษัทมีนัยสำคัญด้านความอดทนมากกว่าผู้จัดการ มีการศึกษาที่สนับสนุนว่าการอดทนต่อความคลุมเครือเป็นคุณลักษณะของผู้ก่อตั้งบริษัทและผู้จัดการ อย่างไรก็ตามกลับมีการศึกษาที่ไม่มีความสัมพันธ์ต่อทฤษฎีข้างต้นที่จะได้กล่าวต่อมามากขึ้น (Sexton & Bowman, 1986)

การอดทนต่อความคลุมเครือไม่มีนัยสำคัญที่แตกต่างกันระหว่างผู้ก่อตั้งบริษัทและผู้จัดการในเขตฟลอริดาตอนเหนือ (Babb & Babb, 1992) เปรียบเทียบกับ Begley (1995) พบว่า เจ้าของบริษัทและผู้จัดการมีความอดทนต่อความคลุมเครือไม่แตกต่างกันในเขตนิวยอร์ก การค้นพบและการวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงความไม่สม่ำเสมอและงานสนับสนุนไม่ได้ทำให้ผู้วิจัยมองเห็นว่าการอดทนต่อความคลุมเครือเป็นแรงจูงใจที่มีผลต่อการประกอบการ

4. เชื้อในปัจจัยควบคุม (Locus of control)

คุณลักษณะที่ส่งผลต่อแรงจูงใจอีกสิ่งหนึ่งคือ ขอบเขตของความเชื่อของบุคคลที่ส่งผลต่อการกระทำหรือลักษณะของบุคคลที่ส่งผลต่อผลลัพธ์ที่กระทำ บุคคลที่มีความเชื่อในปัจจัยควบคุมภายนอกจะเชื่อผลลัพธ์ของขอบเขตการควบคุมภายนอก ในขณะที่เดียวกันบุคคลที่เชื่อในปัจจัยควบคุมภายในจะเชื่อการกระทำของตนเองว่ามีผลลัพธ์ต่อสถานการณ์ (Rotter, 1966) ดังที่มีการกล่าวไว้ก่อนหน้านี้ว่า บุคคลที่มีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จสูง (Need for achievement) มักจะอยู่ในสถานการณ์ที่เขารู้สึกว่าเขาสามารถควบคุมผลลัพธ์ได้จากการกระทำหรือมองเห็นได้ว่าจะได้รับผลกระทบอย่างไรจากผลของการกระทำ ในจุดนี้ Rotter (1966) ได้ขยายความว่าบุคคลที่มีความเชื่อเรื่องอำนาจควบคุมภายในจะเหมือนกับการค้นหาบทบาทในการประกอบการเนื่องจากพวกเขาได้สร้างจุดยืนในการกระทำที่มีผลกระทบต่อผลลัพธ์

งานวิจัยเรื่องความเชื่อในปัจจัยควบคุมถูกกล่าวไว้ว่า ผู้ก่อตั้งบริษัทมีความเชื่อในปัจจัยควบคุมที่แตกต่างจากบุคคลทั่วไป โดยค้นพบว่า ผู้ก่อตั้งบริษัทในรัฐเท็กซัสและอิตาลีมี่ความเชื่อในปัจจัยควบคุมภายในมากกว่ากลุ่มอื่นๆ ขณะที่ลักษณะความเชื่อในปัจจัยควบคุมระหว่างผู้ก่อตั้งและบุคคลทั่วไปกลับไม่พบความแตกต่าง แต่ผลลัพธ์ของสถานการณ์กลับสอดคล้องกับทฤษฎีความต้องการที่ประสบความสำเร็จ (Shapero, 1975) Babb and Babb ในปีค.ศ. 1992 พบว่าไม่มีความ

แตกต่างระหว่างผู้ก่อตั้งและผู้จัดการในธุรกิจขนาดย่อยที่รัฐฟลอริดาตอนเหนือ Brockhaus Sr, (1980) พบว่า ผู้จัดการและเจ้าของกิจการไม่มีความแตกต่างในเรื่องของความเชื่อในปัจจุบันควบคุม ใน ส่วนของกรณีศึกษากับนักศึกษา Hull, Bosley, & Udell (1980) พบว่า ความเชื่อในปัจจุบันควบคุมไม่ มีความแตกต่างกันระหว่างนักศึกษาที่ทำงานในตำแหน่งผู้จัดการและนักศึกษาที่เริ่มทำธุรกิจ Begley (1995) ศึกษาผู้ประกอบการในเขตนิวยอร์กแลนด์พบว่า ไม่มีความแตกต่างในเรื่องของความเชื่อในปัจจุบันควบคุมระหว่างเจ้าของกิจการและผู้จัดการ จึงสรุปว่าเหตุผลที่ความเชื่อในปัจจุบันควบคุมมีความแตกต่างระหว่างผู้ประกอบการกับบุคคลทั่วไปแต่ไม่มีความแตกต่างระหว่างผู้ประกอบการกับผู้จัดการ เนื่องจากการประกอบกิจการและการจัดการมีความคล้ายคลึงกัน สถานการณ์จากการประกอบกิจการคือ การเริ่มต้นจากการสร้างองค์กรซึ่งไม่เหมือนกับการทำงานจึงอาจจะไม่เห็นความแตกต่างอย่างแท้จริง ตัวอย่างเช่น ผู้จัดการที่เติบโตในบริษัทด้านเทคโนโลยีมีแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการมากกว่าการเริ่มต้นเปิดร้านขายของชำ (Segal et al., 2005)

5. การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy)

การรับรู้ความสามารถของตนเอง คือ การเชื่อในความสามารถเพื่อ เลือกใช้ทรัพยากรบุคคล ทักษะและความสามารถเพื่อบรรลุระดับความสำเร็จในการทำงาน การรับรู้ความสามารถของตนเอง สามารถที่จะทำงานที่ถูกกำหนดไว้ด้วยความมั่นใจ โดยเฉพาะงานที่มีการเจาะลึกในเนื้อหาซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสามารถของบุคคลและช่วยอธิบายได้ว่าทำไมแต่ละคนถึงมีประสิทธิภาพในการทำงานที่แตกต่างกัน บุคคลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับสูงจะใช้ความพยายามอย่างมากในการสร้างประสิทธิภาพของเวลา มีการกำหนดเป้าหมาย พัฒนาแผนงานและกลยุทธ์ของการทำงานให้ ดีกว่าเดิม นอกจากนี้คนที่รับรู้ความสามารถของตนเองจะรับเสี่ยงสะท้อนแง่ลบด้วยการจัดการโดยใช้วิธีแก้แวกและปรับปรุงประสิทธิภาพของการทำงาน คุณลักษณะเหล่านี้จึงเป็นสิ่งสำคัญต่อการประกอบการเนื่องจากสถานการณ์เหล่านี้มักเกิดขึ้นจากความคลุมเครือซึ่งความพยายาม ความ อดุสาหะ การวางแผนจึงเป็นสิ่งสำคัญ (Bandura, 1997)

งานวิจัยที่สนับสนุนแนวคิดนี้โดยการเข้าถึงผู้ก่อตั้งบริษัทเกี่ยวกับอุตสาหกรรมเกษตร ด้านการค้าไม้ โดยมีตัวแปรที่เกี่ยวกับคุณลักษณะทั่วไปและแรงจูงใจ (เช่น ความมั่นคงทางจิตใจและ ผลลัพธ์แง่บวก) ทักษะเจาะลึกและความสามารถพิเศษ (เช่น ประสบการณ์ด้านงานอุตสาหกรรมและ ทักษะเฉพาะ) แรงจูงใจเฉพาะสถานการณ์ (เช่น การตั้งเป้าหมายและการรับรู้ความสามารถของ ตนเอง) วิสัยทัศน์และการดำเนินงานเชิงกลยุทธ์ (เช่น การเน้นคุณภาพและการบริการ) ในการใช้ Model LISREL พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองโดยการวัดจากการเติบโตของบริษัท มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการเติบโตอย่างแท้จริงซึ่งเป็นตัวคาดการณ์ที่ดีที่สุดในตัวแปรทั้งหมด (John Robert Baum, 1996)

6. การตั้งเป้าหมาย (Goal-setting)

กรณีศึกษาบริษัททำสิ่งพิมพ์เล็กๆของตนเองโดยมีการวัดประสิทธิภาพ 4 ด้าน คือ ประสิทธิภาพทางการเงิน, การเติบโตและนวัตกรรม เป้าหมายเชิงปริมาณของผู้ประกอบการมีไว้เพื่อแสดงความสัมพันธ์ของผลลัพธ์ที่มีความสอดคล้องกันทั้งในเวลาเดียวกันและระยะยาว (Tracy, Locke, & Renard, 1999) เป้าหมายการเติบโตเป็นนับสำคัญที่มีความสัมพันธ์ตามหลังความเติบโตในบริษัท แม้ว่าจะมีการศึกษาอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายของการประกอบการ (J Robert Baum, Locke, & Smith, 2001)

แรงจูงใจและการประกอบการ : แนวคิดแรงจูงใจที่สำคัญเชิงคุณภาพ

การศึกษาข้อมูลงานวิจัยเชิงคุณภาพรวมถึงการศึกษาแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ ได้ข้อสรุปแนวคิดออกมาเป็นดังนี้ (Locke, 2000)

1. ความเป็นอิสระ (Desire for independence)

ความเป็นอิสระทำให้เกิดความรับผิดชอบจากการตัดสินใจด้วยตนเอง เมื่อเทียบกับการคาดเดาของผู้อื่น นอกจากนี้ความเป็นอิสระยังเกี่ยวข้องกับการรับผิดชอบต่อตนเองในด้านของการใช้ชีวิตที่มีความพยายามมากกว่าคนอื่น (Segal et al., 2005) นักวิจัยหลายคนสังเกตบทบาทที่สำคัญของผู้ประกอบการคือความเป็นอิสระเป็นอันดับหนึ่ง มีความรับผิดชอบต่อการแสวงหาโอกาสที่ไม่เคยมีมาก่อนเป็นอันดับสอง และสุดท้ายคือ ผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบต่อผลลัพธ์ตั้งแต่ต้นจนจบว่าจะไปสู่ความสำเร็จ นอกจากนี้ บุคคลที่เป็นผู้ประกอบการเกิดจากความอยากมีอิสระ ตัวอย่างเช่น จากการสัมภาษณ์ผู้ก่อตั้งบริษัทที่เป็นผู้หญิงในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า หนึ่งในแรงจูงใจที่ต้องการสร้างธุรกิจคือความต้องการเป็นอิสระ (Hisrich, 1984) และจากการสำรวจบุคลิกของผู้ก่อตั้งบริษัทจำนวน 60 คน พบว่า มีนัยสำคัญมากกว่าบุคคลทั่วไปในการวัดความเป็นอิสระ (Hornaday & Aboud, 1971)

2. มีแรงขับเคลื่อน (Drive)

ความสัมพันธ์ของการขับเคลื่อนและความต้องการสู่ความสำเร็จโดยใช้หลักความเต็มใจ ใส่ความพยายาม หมายความว่า การมีความพยายามทางความคิดของตนเองและพยายามนำความคิดผู้อื่นเป็นสิ่งที่มีความจริง เมื่อผู้ประกอบการแสวงหาโอกาส พวกเขาต้องลงมือทำให้เกิดขึ้นจริง ผู้วิจัยมีการแยกความแตกต่างในการขับเคลื่อน 4 มุม คือ ความทะเยอทะยาน เป้าหมาย กำลังความสามารถความแข็งแกร่งและความวิริยะอุสาหะ ความทะเยอทะยานมีอิทธิพลต่อผู้ประกอบการในการแสวงหาเพื่อสร้างสิ่งที่ดี เป็นสิ่งสำคัญและมีนัยสำคัญเมื่อพวกเขาแสวงหาโอกาส ธรรมชาติของความกระตือรือร้นคือการสร้างรายได้หรือปรารถนาทำสิ่งใหม่ ความทะเยอทะยานเป็นการตั้งเป้าหมายให้กับตนเองและผู้อื่นเพื่อเป้าหมายจะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่สูงกว่า (Locke and Latham, 1990) เพื่อจะบรรลุเป้าหมายจำเป็นต้องใช้พลังและความแข็งแรง เมื่อเวลาผ่านไปเป้าหมายก็ยังคงอยู่

เรียกว่าเป็น ความเพียรหรือการไม่ยอมแพ้ การแสวงหาโอกาสไม่ใช่เรื่องง่าย จุดแห่งความล้มเหลว เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ (Segal et al., 2005)

3. รักในสิ่งที่ทำ (Passion)

ในความหมายของคำว่า Passion หมายถึง ความรักในสิ่งที่ทำ ความเห็นแก่การทำงาน นักวิจัยบางคนมองถึงหัวใจของการทำธุรกิจคือ การเห็นแก่ประโยชน์ของลูกค้าและสังคม แต่นักวิจัยบางคนให้เหตุผลตรงข้ามว่านั่นคือความเห็นแก่อัตตาตัวตน คือให้ตนเองเป็นจุดศูนย์กลางของแรงจูงใจ บุคคลที่เห็นแก่อัตตาจะรักและหลงใหลในงานเพื่อสร้างองค์กรและทำกำไร สิ่งที่น่าสนใจคือ ไม่มีการศึกษา Passion ในเชิงปริมาณในผู้ประกอบการ (Segal et al., 2005) โดยให้ passion เป็นตัวแปรด้าน 5 ขอบเขต อันได้แก่ บุคลิกภาพ แรงจูงใจด้านสถานการณ์ ทักษะ กลยุทธ์ และสภาพแวดล้อม กลับพบว่า Passion ส่งผลโดยตรงต่อการเติบโตของบริษัท (J Robert Baum et al., 2001)

2.3 คำนิยามความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ความตั้งใจเป็นเหตุให้เกิดการตัดสินใจที่จะลงมือทำหรือเป็นการสร้างความปรารถนาให้เป็นจริงในด้านของการเป็นผู้ประกอบการ นักวิจัยหลายคนได้ให้คำนิยามความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการโดยผู้วิจัยได้ศึกษาโดยมีคำนิยามที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

ความตั้งใจว่าเป็นตัวบ่งชี้ของบุคคลที่มีความเต็มใจที่จะพยายามอย่างหนักหน่วงในการวางแผนและลงมือทำโดยแสดงออกให้เห็นเป็นพฤติกรรม ยิ่งมีความตั้งใจมาก พฤติกรรมก็จะมีความชัดเจนมากซึ่งสามารถใช้ได้จริงกับการศึกษาด้านความตั้งใจ เพราะการวัดพฤติกรรมเป็นสิ่งที่ยากต่องานวิจัย (Ajzen, 1991) ดังนั้นความตั้งใจจะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้เคียงกับพฤติกรรมโดยที่ความตั้งใจจะเป็นตัวทำนายโดยตรงต่อพฤติกรรม (J. Wu, 2010) ซึ่งมีการอธิบายถึงพฤติกรรมต่อการเป็นผู้ประกอบการว่าเกิดจากความตั้งใจและพฤติกรรมการวางแผนซึ่งนักวิจัยหลายคนเห็นด้วยว่าพฤติกรรมสามารถทำนายความตั้งใจได้จริง (N. F. Krueger & Carsrud, 1993)

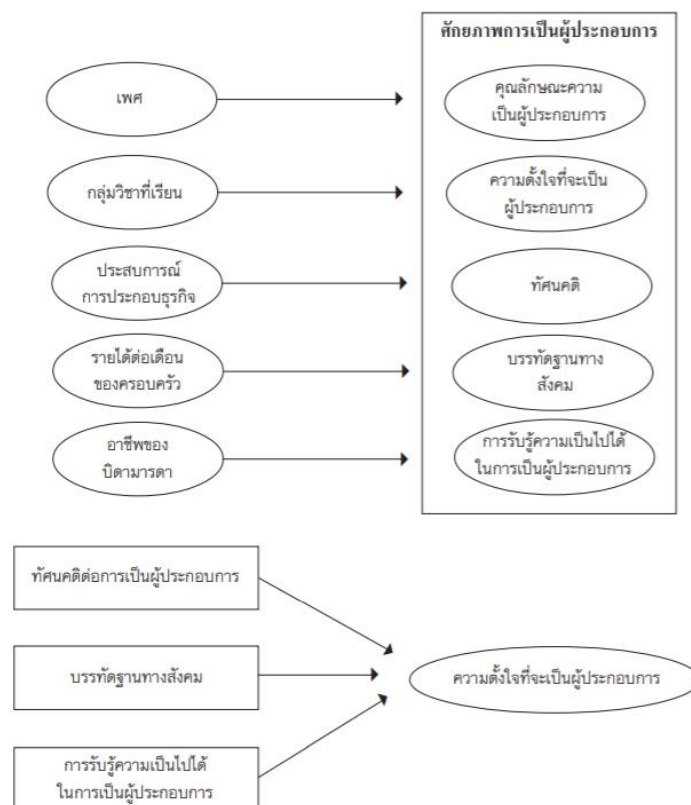
ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นสภาวะความคิดที่มุ่งตรงต่อความตั้งใจของบุคคลนั้นๆ เพื่อสนองเป้าหมายในการสร้างกิจการ (Bird, 1988) นักวิจัยได้ออกแบบแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการโดยเกี่ยวข้องกับทฤษฎีความเข้าใจด้านจิตวิทยาซึ่งพยายามที่จะอธิบายหรือทำนายพฤติกรรมของมนุษย์ซึ่งความตั้งใจมีแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อและพฤติกรรมที่ตามมา หมายความว่า มนุษย์มีการสร้างทัศนคติต่อการแสดงออกถึงพฤติกรรมที่มีพื้นฐานจากความเชื่อว่าพฤติกรรมจะส่งผลลัพธ์ที่แน่นอนเช่นเดียวกับการมีบรรทัดฐานทางความเชื่อ (Normative belief) เกี่ยวกับพฤติกรรม ซึ่งความตั้งใจของพฤติกรรมเป็นผลลัพธ์จากทัศนคติและกลายเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทันที (Fishbein & Ajzen, 1977) โดย Fishbein และ Ajzen ได้แสดงความสัมพันธ์ของทฤษฎีดังนี้ :

ความเชื่อ → ทัศนคติ → ความตั้งใจ → พฤติกรรม

นอกจากนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจและพฤติกรรมมีอิทธิพลจากปัจจัยส่วนบุคคล เช่น ทักษะ ความสามารถและพลังใจในการควบคุมตนเอง ปัจจัยทางทรัพยากร เช่น เวลาที่จำกัด งานที่มีความ ยาก และอิทธิพลจากบุคคลอื่นผ่านแรงกดดันจากสังคม (Ajzen, 1987; Tubbs & Ekeberg, 1991)

Mohamad, Lim, Yusof, และ Soon (2015) มีมุมมองว่าคนที่มีความตั้งใจที่จะเป็น ผู้ประกอบการจะมีลักษณะของผู้ประกอบเฉพาะตัว เช่น มีทัศนคติที่ดี ความคิดสร้างสรรค์ การ ทำงานเป็นทีม ความกล้าที่จะเสี่ยงและกล้าตัดสินใจ

ความหมายของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการคือ สภาวะทางจิตใจของบุคคลที่ส่งผล ต่อการเป็นผู้ประกอบการหรือต้องการที่จะสร้างกิจการ นักวิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดที่น่าสนใจใน งานวิจัยด้านการศึกษาความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการโดยใช้ทฤษฎี Planned Behavior ของ Ajzen ในปีค.ศ. 1991 และ ทฤษฎี Entrepreneurial Event ของ Shapero ในปีค.ศ. 1982 โดย นักวิจัยได้สรุปว่าทั้ง 2 ทฤษฎีนี้สามารถทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่จะก่อตั้งธุรกิจ ของตนเองได้ (ชูชัย สมितिไกร, 2548 หน้า 259) งานวิจัยของเขาได้พัฒนากรอบแนวคิดออกมาดังนี้

ที่มา : ชูชัย สมितिไกร (2548). Entrepreneurial Potential of Thai University Students. Journal of Social.

จากความหมายของนักวิจัยข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการคือ สภาวะความคิดที่มีความปรารถนาที่จะสร้างกิจการด้วยตนเองโดยเริ่มต้นจากการมีความเชื่อ ทศนคติ ความตั้งใจที่ส่งผลต่อการแสดงออกมาเป็นพฤติกรรม และการมีปัจจัยส่วนบุคคล เช่น ทักษะ ความสามารถและเวลา มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเช่นกัน นอกจากนี้ผู้ที่มีความตั้งใจมักจะมีลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ เช่น ความกล้าที่จะเสี่ยง การคิดอย่างสร้างสรรค์ การมีส่วนร่วมในการทำงานกับผู้อื่น เป็นต้น

2.4 ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน

ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of planned behavior) สามารถทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้โดยทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนสามารถใช้ในการวิเคราะห์การจากการกระทำของบุคคลได้ (Barral, Ribeiro, & Canever, 2018) ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลและศึกษาทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนประกอบไปด้วย 3 แนวคิดหลักคือ

2.4.1. ทศนคติที่ส่งผลต่อพฤติกรรม (Attitude toward the behavior) หมายถึง การประเมินผลด้านความชอบหรือความไม่ชอบ หรือการประเมินค่าของพฤติกรรม (Bagozzi, 1981) ความสัมพันธ์ระหว่างทศนคติและพฤติกรรมสามารถเกิดขึ้นได้ทางอ้อมเนื่องจากทศนคติมีผลต่อความตั้งใจและความตั้งใจส่งผลต่อพฤติกรรม ทศนคติที่ส่งผลต่อพฤติกรรมถูกกำหนดโดยความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับความต้องการที่จะเห็นผลลัพธ์ของพฤติกรรม (Ajzen, 1991; Ajzen & Fishbein, 1980)

ความสัมพันธ์ระหว่างทศนคติที่ส่งผลต่อพฤติกรรมต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ในบริบทของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ทศนคติที่มีผลต่อพฤติกรรมจะเกิดขึ้นจากการประเมินกิจกรรมและผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาด้านทศนคติจะสะท้อนให้เห็นถึงขอบเขตของความเข้าใจในการกระทำด้านการประกอบการที่บุคคลจะได้รับประสบการณ์ บุคคลที่คาดหวังผลลัพธ์เชิงบวกต่อการทำกิจการ นั้นหมายความว่า พวกเขามีแนวโน้มที่จะได้รับความเสี่ยงในการสร้างธุรกิจใหม่ ดังนั้น การมีทศนคติแง่บวกต่อการเป็นผู้ประกอบการควรที่จะให้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนเข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Ajzen, 1991; N. F. Krueger & Carsrud, 1993) แนวคิดด้านทศนคติเป็นหัวใจสำคัญที่ทำให้เข้าใจว่าประสบการณ์ก่อให้เกิดแนวโน้มต่อทศนคติอย่างไร (Petty, Wegener, & Fabrigar, 1997) ทศนคติเป็นระบบการประเมินผลทั้งเชิงบวกหรือเชิงลบที่แสดงให้เห็นถึงการประเมินค่าและเปรียบเทียบทางเลือกโดยขึ้นอยู่กับพื้นฐานของความคิด ความเชื่อและอารมณ์ความรู้สึกต่อเป้าหมาย (Hoyer & MacInnis, 2004) ในส่วนของทศนคติส่วนบุคคลและความเข้าใจด้านพฤติกรรมจะทำงานทางอ้อมกับบรรทัดฐานทางสังคมต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Maes, Leroy, & Sels, 2014) ในขณะเดียวกันมีกรณีศึกษา พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีทศนคติเชิงบวกที่ส่งผลต่อ

ความตั้งใจในการเลือกผู้ประกอบการเป็นอาชีพ จึงสรุปได้ว่าทัศนคติของนักศึกษามีแนวโน้มที่จะถูกเสริมสร้างความตั้งใจในการมีส่วนร่วมที่จะเป็นผู้ประกอบการ (Kadir, Salim, & Kamarudin, 2012)

2.4.2 บรรทัดฐานทางสังคม (Subjective norm) เป็นตัววัดการทำนายที่กล่าวถึงความเข้าใจของแรงกดดันจากสังคมจนส่งผลต่อการตัดสินใจในพฤติกรรมว่าจะกระทำหรือไม่กระทำ แรงกดดันทางสังคมเกิดจากการยอมรับการเลือกอาชีพผู้ประกอบการของคนรอบข้างซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลขององค์กรหรือวัฒนธรรมทางสังคมและการแนะนำแนวทางโดยพิจารณาจากการยอมรับในวัฒนธรรมนั้นๆ (Barral et al., 2018) ในขณะที่ Ajzen (1991) กล่าวว่าบรรทัดฐานของบุคคลเกี่ยวกับพฤติกรรมคือการรับรู้แรงกดดันทางสังคมต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหา การรับรู้บรรทัดฐานทางสังคมคือ การวัดผลโดยมีพฤติกรรมของคนอื่นเป็นตัวกำหนด เช่น ครอบครัว เพื่อน บุคคลต้นแบบ และผู้ให้คำปรึกษา ด้านบรรทัดฐานของบุคคลเกี่ยวกับพฤติกรรมเป็นบริบททางสังคมที่มีความสำคัญต่อคนรุ่นใหม่ในการประกอบอาชีพในอนาคตและจะพิจารณาจากบริบทที่เกิดขึ้นจากบริบททางสังคม โดยเฉพาะคนรุ่นใหม่จะเผชิญกับบรรทัดฐานของบุคคลด้านพฤติกรรมคือ การคาดหวังและความปรารถนาของผู้ปกครองหรือคนใกล้ชิด (Rantanen & Toikko, 2017) บรรทัดฐานของบุคคลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการประเมินคุณค่าทางสังคมด้านผู้ประกอบการจึงเป็นตัววัดแรงกดดันจากสังคมเพื่อที่จะประพฤติตามหรือไม่ประพฤติตามอย่างคนที่เป็นผู้ประกอบการ แสดงให้เห็นว่า “บุคคลรอบข้าง” เป็นสนับสนุนการตัดสินใจว่าควรจะเป็นผู้ประกอบการหรือไม่ (Ajzen, 2001)

ความสัมพันธ์ระหว่างบรรทัดฐานทางสังคมต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

การเป็นผู้ประกอบการเป็นอาชีพที่มีแรงจูงใจต่อความเชื่อที่สะท้อนให้เห็นถึงบรรทัดฐานทางสังคมด้านพฤติกรรม บรรทัดฐานทางสังคมเป็นตัวสะท้อนอิทธิพลของสังคม ค่านิยมทางวัฒนธรรมและความคาดหวังต่อการทำกิจการ (Sels, Debrulle, & Meuleman, 2009) ซึ่งมีความคล้ายกับทัศนคติส่วนบุคคลต่อการรับรู้บรรทัดฐานทางสังคมที่มีผลกระทบต่อความต้องการต่อการตัดสินใจในการสร้างธุรกิจ (Veciana, Aponte, & Urbano, 2005) ยกตัวอย่างเช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา มีการสนับสนุนการทำธุรกิจ Start-up มากกว่าประเทศฝั่งยุโรป จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบจำนวนนักศึกษาต่อการใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน พบว่า ในอเมริกาและยุโรปตอนเหนือที่มีผู้ประกอบการจะได้รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวางซึ่งการสนับสนุนจากสังคมอาจจะไม่ใช่ปัจจัยสำคัญของความตั้งใจเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศฝั่งยุโรปตะวันออก (Shook & Bratianu, 2010) นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบกับมิติทางวัฒนธรรมของ Hofstede's ในปีค.ศ. 2003 (Esfandiar, Sharifi-Tehrani, Pratt, & Altinay, 2019) สามารถอธิบายได้ว่าบรรทัดฐานทางสังคมมีผลกระทบต่อประเทศที่มีวัฒนธรรมแบบกลุ่มนิยม (Collectivistic) รวมไปถึงประเทศในทวีปเอเชีย

2.4.3 ความเข้าใจการควบคุมพฤติกรรม (Perceived behavioral control) หมายถึง ความเข้าใจในการกระทำที่สามารถคาดการณ์จากประสบการณ์ในอดีตที่แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่าง

ความเชื่อภายในและภายนอกกว่าเป็นตัวชี้วัดความเข้าใจการควบคุมพฤติกรรม การควบคุมความรู้สึกภายในมีความสัมพันธ์กับความสามารถของบุคคล ในขณะที่การควบคุมความรู้สึกภายนอกจะมีความสัมพันธ์ต่อลักษณะของสถานการณ์ ตัวอย่างของการควบคุมความเชื่อภายนอกอาจเกี่ยวข้องกับทรัพยากรการเงินที่มีความสำคัญต่อการจัดตั้งบริษัท แต่หากคนที่มีความเข้าใจด้านการควบคุมความเชื่อภายนอกต่ำอาจคิดแค่ว่าการระดมทุนคือสิ่งที่เพียงพอหรือส่งผลต่อการไม่ยอมเป็นผู้ประกอบการ ในทำนองเดียวกัน การขาดความเข้าใจการควบคุมพฤติกรรมภายในอาจเกิดจากบุคคลที่เชื่อว่าผู้ประกอบการต้องมีความสามารถขณะที่บุคคลนั้นอาจคิดว่าตนเองขาดความสามารถ (Ajzen, 2001)

ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการควบคุมพฤติกรรมต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ความเข้าใจการควบคุมพฤติกรรมเป็นสิ่งสำคัญต่อการเข้าใจการกระทำของบุคคลต่อพฤติกรรมในการเป็นผู้ประกอบการ ตัวชี้วัดการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมต้องมีความแตกต่างระหว่างความเชื่อภายในและการควบคุมความเชื่อที่มีผลต่อความรู้สึกของคนที่มีความตั้งใจ การควบคุมความเชื่อภายในเป็นการเชื่อมโยงความสามารถส่วนบุคคล เช่น ความมั่นใจในตนเองต่อการเป็นผู้ประกอบการขณะที่การควบคุมภายนอกมีความสัมพันธ์ต่อการควบคุมสถานการณ์ (Maes et al., 2014) มีการค้นพบว่าการควบคุมพฤติกรรม (การใช้ความคิดสร้างสรรค์และการกล้าที่จะเสี่ยง) มีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Kadir et al., 2012) งานวิจัยก่อนหน้านี้แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของความรู้สึกในการควบคุมพฤติกรรม กล่าวคือ ลักษณะของผู้หญิงต่อการสร้างธุรกิจใหม่มีความสัมพันธ์เชิงบวกในด้านการรับโอกาสและการประเมินผลตนเองในด้านทักษะและความรู้พบว่า คะแนนความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการและความรู้สึกในการควบคุมภายในโดยมีตัวชี้วัดคือ ความสามารถในการแก้ไขปัญหา การตัดสินใจ การบริหารจัดการด้านการเงิน การใช้ความคิดสร้างสรรค์ การเป็นผู้นำ อยู่ในระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญ (Wilson, Kickul, & Marlino, 2007)

จากการศึกษาทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน สามารถสรุปได้ว่า ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนสามารถใช้วัดระดับเพื่อคาดการณ์ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบไปด้วย ทศนคติที่ส่งผลต่อพฤติกรรม บรรทัดฐานทางสังคมและความเข้าใจด้านการควบคุมพฤติกรรม โดยทศนคติจะส่งผลต่อความตั้งใจและความตั้งใจจะส่งผลต่อพฤติกรรม บรรทัดฐานทางสังคมเป็นส่วนหนึ่งที่ส่งผลต่อความตั้งใจและการตัดสินใจลงมือทำเนื่องจากสังคม วัฒนธรรม คนใกล้ชิดเป็นตัวกำหนดความตั้งใจในการตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการได้เช่นกัน ในส่วนของความเข้าใจด้านการควบคุมพฤติกรรมจะมีความเชื่อภายในและการควบคุมความเชื่อจะส่งผลต่อความตั้งใจและการตัดสินใจที่จะเป็น

ผู้ประกอบการ การควบคุมความรู้สึกร่างกายในมักมีความสัมพันธ์กับความสามารถของบุคคล ในขณะที่การควบคุมความรู้สึกร่างกายนอกจะมีความสัมพันธ์ต่อลักษณะของสถานการณ์

2.5 การศึกษาด้านการเป็นผู้ประกอบการ

การศึกษาด้านการเป็นผู้ประกอบการเป็นปัจจัยหนึ่งที่ถูกวิจัยได้วิเคราะห์แล้วว่า มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยเฉพาะการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย เนื่องจากนักศึกษาจะต้องตัดสินใจประกอบอาชีพภายหลังจากจบการศึกษาเพื่อนำความรู้มาใช้ในการสร้างรายได้และความมั่นคง ผู้ศึกษาจึงได้รวบรวมความหมายของการศึกษาด้านการประกอบการและทฤษฎีของนักวิจัยดังนี้

การศึกษาด้านการประกอบการคือ การสอน การฝึกอบรม และการให้ความรู้แก่ผู้สนใจในการจัดตั้งธุรกิจหรือพัฒนาธุรกิจขนาดเล็ก การศึกษาด้านการประกอบการคือการผสมผสานองค์ประกอบของธุรกิจให้เกิดสิ่งใหม่ขณะที่การศึกษาด้านการเป็นเจ้าของธุรกิจขนาดย่อมจะมุ่งเน้นไปที่ทักษะอันจำเป็นของผู้ประกอบการเพื่อนำไปปรับกับธุรกิจที่กำลังดำเนินการอยู่ (Bechard & Toulouse, 1998) นอกจากนี้ การศึกษาด้านการเป็นผู้ประกอบการคือการใช้ความคิดสร้างสรรค์และประยุกต์ใช้นวัตกรรมต่อสังคม รัฐบาล และภาคพื้นธุรกิจ (Gottlieb & Ross, 1997)

การศึกษาด้านการประกอบการสามารถมองมุมกว้างในด้านการสอนให้เกิดทักษะและการสร้างลักษณะของแต่ละบุคคลทำให้เกิดการพัฒนาและการวางแผนทางนวัตกรรม ซึ่งมุ่งเน้นด้านความเชี่ยวชาญของการทำการค้าต่อโอกาสทางธุรกิจ ทักษะแบบดั้งเดิมจะสอนความจำเป็นสำหรับผู้ประกอบการแต่โดยทั่วไปหลักสูตรจะต้องเน้นการขับเคลื่อนตัวธุรกิจ (Allan Gibb, 2002)

การศึกษาด้านการประกอบการไม่ใช่แค่การสอนนักศึกษาให้ดำเนินธุรกิจเพียงอย่างเดียว แม้ว่าสิ่งที่เรารู้คือการสร้างธุรกิจ (Burlson, 2005) แต่หลักสำคัญของความรู้จะรวมไปถึงความสามารถในการรับรู้โอกาสที่เข้ามาในชีวิต (Cathy & Ashmore, 2005) ความสามารถในการแสวงหาโอกาสโดยการสร้างความคิดใหม่ๆ และค้นหาทรัพยากรที่จำเป็น ความสามารถในการสร้างและดำเนินการทำธุรกิจใหม่และความสามารถในการคิดเชิงสร้างสรรค์ (Dahleez, 2009) นอกเหนือจากทักษะด้านธุรกิจ การศึกษาด้านการประกอบการคือหัวใจสำคัญในการพัฒนาความเชื่อคุณค่า และทัศนคติให้เกิดความมั่นใจเพื่อให้นักศึกษาพิจารณาว่าอาชีพผู้ประกอบการเป็นสิ่งที่น่าดึงดูดและเป็นทางเลือกให้กับการจ้างงาน (Holmgren, From, Olofsson, & Karlsson, 2005)

การศึกษาด้านการประกอบการมีการกำหนดเชิงลึกว่าเป็นการศึกษาที่มีทักษะความต้องการในการสร้างธุรกิจใหม่และเป็นมากกว่าการจัดการด้านธุรกิจหรือการเริ่มต้นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ต่อประสบการณ์ ทักษะความรู้และความพร้อมในการเริ่มต้นทำธุรกิจใหม่ (Yu Cheng, Sei Chan, & Mahmood, 2009) โดยถูกจัดหมวดหมู่ของการศึกษาด้านการประกอบการไว้ 3 ประเภท ดังนี้

- 1) การศึกษาเกี่ยวกับการประกอบการ เน้นการสร้างความตระหนักและให้ความรู้แก่นักศึกษาในแง่มุมมองที่หลากหลายเกี่ยวกับการจัดตั้งและการดำเนินการทำธุรกิจจากมุมมองทางทฤษฎี
- 2) การศึกษาสำหรับการประกอบการ สร้างแรงบันดาลใจให้การประกอบการเป็นอาชีพโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมนักศึกษาจัดตั้งและดำเนินธุรกิจของตนเอง ในการศึกษาประเภทนี้มุ่งเน้นไปที่การสอนนักศึกษาในด้านทักษะการปฏิบัติที่จำเป็นต่อการจัดตั้งและการจัดการธุรกิจขนาดเล็ก มีการจัดทำแผนธุรกิจ
- 3) การศึกษาในการประกอบการ หมายถึงหลักสูตรที่มีจุดมุ่งหมายในการช่วยเหลือบุคคลให้เข้าถึงการประกอบการ การศึกษาประเภทนี้มุ่งเน้นไปที่การฝึกอบรมด้านการจัดการสำหรับผู้ประกอบการเพื่อมุ่งสู่การเติบโตและพัฒนาธุรกิจ การจัดการ เฝ้าระวังการพัฒนาผลิตภัณฑ์และการตลาดที่เหมาะสม (Jamieson, 1984)

แรงจูงใจด้านการศึกษาการเป็นผู้ประกอบการ

แรงจูงใจจะเพิ่มขึ้นเมื่อบุคคลนั้นรู้สึกว่าคุณมีความสามารถต่อการทำงาน (Deci & Ryan, 2000) แรงจูงใจการศึกษาด้านการเป็นผู้ประกอบการสามารถกระตุ้นให้นักศึกษาเลือกผู้ประกอบการเป็นอาชีพเนื่องจากการเริ่มต้นในการทำอาชีพคนส่วนใหญ่จะไม่ได้คิดถึงการเป็นผู้ประกอบการ (Ronstadt, 1985; Fishbein & Ajzen, 2011) ดังนั้น การมีความตั้งใจสามารถพัฒนาบุคคลเพื่อเริ่มต้นทำธุรกิจของตนเองด้วยการปลูกฝังความสามารถจะเป็นแรงขับเคลื่อนและแรงจูงใจจะเป็นตัวโน้มน้าวทางเลือกเพื่อค้นหา ประเมินผลและใช้โอกาสทางธุรกิจ (Shane et al., 2003; Fishbein & Ajzen, 2011) แรงจูงใจในการศึกษาด้านการประกอบการจึงเป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างความตั้งใจและการกระทำ แรงจูงใจต่อการศึกษาด้านการประกอบการจึงเป็นตัวกำหนดความเชื่อและทัศนคติของแต่ละบุคคล โดยทั่วไปผู้คนจะชอบเอาอย่างพฤติกรรมของคนที่เขายอมรับทั้งมุมมองด้านบวกและด้านลบ และพฤติกรรมเหล่านี้จะเปลี่ยนแปลงไปตามเวลา ทุกวันนี้การปฏิสัมพันธ์กับผู้ประกอบการสามารถมีอิทธิพลต่อคนที่มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (S. Wu & Wu, 2008; Fishbein & Ajzen, 2011; Ajzen, 1991) สถาบันการศึกษาหลายแห่งเตรียมการศึกษาด้านการประกอบการสร้างแรงจูงใจด้วยการจัดหารูปแบบการปฏิสัมพันธ์กับผู้ประกอบการ นั่นคือเหตุผลว่าทำไม Allan Gibb & Hannon, (2006) จึงกล่าวว่า การศึกษาด้านการประกอบการคือการเรียนรู้เกี่ยวกับการประกอบการ เรียนรู้เพื่อการประกอบการ และเรียนรู้ผ่านการประกอบการ ไม่ใช่แค่สถานศึกษาที่สร้างแรงจูงใจเท่านั้น นักศึกษาที่จะกลายมาเป็นผู้ประกอบการได้จะต้องได้รับการยอมรับจากผู้ปกครองที่จะมีผลต่อการตัดสินใจและผู้ปกครองควรสร้างแรงจูงใจโดยพิจารณาประเภทการศึกษาให้แก่บุตรหลาน (Lee, Chang, & Lim, 2005; Fishbein & Ajzen, 2011)

จากการศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาด้านการประกอบการ ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่าการศึกษาด้านการประกอบการมีผลต่อความตั้งใจและการตัดสินใจในการเลือกผู้ประกอบการเป็นอาชีพ โดยประเภทของการศึกษาด้านการประกอบการจะเน้นตั้งแต่การเรียนรู้ด้านทฤษฎี การปฏิบัติจนไปถึงการสร้างธุรกิจและการพัฒนาธุรกิจให้เกิดการเติบโต สถานศึกษาจำเป็นต้องให้ความสำคัญต่อนักศึกษาที่ต้องการเป็นผู้ประกอบการรวมถึงผู้ปกครองที่จะมีส่วนต่อการตัดสินใจของนักศึกษาเช่นกัน

2.6 คำอธิบายรายวิชา

ในช่วง 50 ปี ที่ผ่านมา (จากการสำรวจในปีค.ศ. 1955-2005) การศึกษาด้านการประกอบการมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นจาก 1 หลักสูตรที่ถูกเสนอจนกลายเป็นโอกาสทางการศึกษาที่มีเพิ่มมากถึง 1500 แห่งในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยทั่วโลก แสดงให้เห็นว่าการศึกษาด้านการประกอบการมีการเติบโตอย่างรวดเร็ว (Charney & Libecap, 2000) มหาวิทยาลัยกรุงเทพได้มีการเปิดสอนวิชาที่มีความเกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการ และงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ค้นหารายวิชาของนักศึกษาจำนวน 3 กลุ่ม ประกอบไปด้วย สายเทคโนโลยีสร้างสรรค์ (Creative Technology) สายธุรกิจและการจัดการสร้างสรรค์ (Creative Business and Management) และสายมีเดียและการออกแบบสร้างสรรค์ (Creative Media and Design) โดยข้อมูลนำมาจากระเบียบการหลักสูตรปริญญาตรีปีพ.ศ. 2561-2562 มีคำอธิบายรายวิชาดังนี้

การศึกษาทั่วไป

GE 003 Cultivating Entrepreneurial Mindset

ศท. 003 การสร้างจิตวิญญาณการเป็นผู้ประกอบการ

ศึกษาและพัฒนาคุณลักษณะที่สำคัญในการสร้างจิตวิญญาณการเป็นผู้ประกอบการ โดยเน้นการคิดแบบเจ้าของ ประกอบด้วย มีความคิดสร้างสรรค์ เป็นนักแสวงหาโอกาสในการทำธุรกิจ มีความกล้าตัดสินใจ มีความเป็นผู้นำ รอบรู้ ทันทต่อเหตุการณ์ และสามารถทำงานเป็นทีม ศึกษาองค์ความรู้ในการประกอบธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคม และการเป็นผู้ประกอบการตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงในยุคเศรษฐกิจสร้างสรรค์

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

IT 358 Technology Entrepreneurship

ทส. 358 ความเป็นผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยี

ศึกษาแนวคิด ความหมายที่เกี่ยวข้องกับการเริ่มธุรกิจและจัดการธุรกิจด้านเทคโนโลยีสำหรับบริษัทใหม่ ตลอดจนเทคนิคการจัดการธุรกิจเบื้องต้นที่จำเป็นสำหรับการเป็นเจ้าของธุรกิจ เช่น ด้านการบัญชี ด้านการเงิน ด้านการตลาด เป็นต้น นอกจากนี้ยังศึกษาบทบาทขององค์กรทั้งภาครัฐและ

เอกชนที่มีต่อการพัฒนาด้านการประกอบธุรกิจและศึกษาแนวโน้มของเศรษฐกิจในอนาคต อันสืบเนื่องจากสภาวะทางการเมืองและเศรษฐกิจในปัจจุบัน

คณะนิเทศศาสตร์

BR 401 Broadcast Entrepreneurship

วย. 401 การเป็นผู้ประกอบการทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์

ศึกษาความหมาย บทบาท และคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ ตลอดจนศึกษาวิเคราะห์สภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินกิจการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ อันได้แก่ การบริหารงานนโยบายองค์กร การจัดระบบการจัดรายการ การวิเคราะห์กลุ่มผู้รับสารเป้าหมาย การจัดการด้านธุรกิจ การจดทะเบียนบริษัท การหาแหล่งเงินทุน และการตลาดโดยเน้นให้ทุกส่วนสอดคล้องกับปรัชญาการดำเนินงานด้านการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์

คณะนิติศาสตร์

LA 483 Entrepreneurship Law

กม. 483 กฎหมายสำหรับผู้ประกอบการ

ศึกษากฎหมายที่จำเป็นสำหรับผู้ประกอบการ เช่น กฎหมายเกี่ยวกับการเลือกองค์กรธุรกิจ กฎหมายตัวแทนนายหน้า กฎหมายแรงงาน นอกจากนี้ นักศึกษาจะได้ศึกษาถึงประเด็นข้อกฎหมายที่สำคัญในสัญญาประเภทต่างๆที่จำเป็นสำหรับการประกอบธุรกิจ เช่น สัญญากู้ยืมเงิน สัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชี สัญญาจำนอง สัญญาตั้งตัวแทนจำหน่ายสัญญาเช่า สัญญาจ้างแรงงาน เลตเตอร์ออฟเครดิต และทรัสต์รีซีท เป็นต้น

คณะบริหารธุรกิจ

MG 222 Entrepreneurship and Business Development

จก. 222 การเป็นผู้ประกอบการและการพัฒนาธุรกิจ

ศึกษาความหมาย บทบาท ประเภท คุณลักษณะและทักษะของผู้ประกอบการรวมทั้งความเสี่ยงที่เป็นปัจจัยและมีผลกระทบต่อธุรกิจโดยวิเคราะห์และประเมินโอกาสทางธุรกิจเพื่อพัฒนาการเป็นผู้ประกอบการ กำหนดแนวทางการดำเนินธุรกิจในรูปแบบของแผนธุรกิจเพื่อผู้ประกอบการจะได้ใช้เป็นตัวกำหนดทิศทางการดำเนินธุรกิจจริงได้ ปลูกจิตวิญญาณของการเป็นเจ้าของกิจการ และการทำงานที่เป็นที่ปรึกษาให้กับผู้ประกอบการทั่วไป

คณะมนุษยศาสตร์

TM 377 Entrepreneurship in Tourism and MICE Industry

ทท. 377 การเป็นผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การจัดการทรัพยากรและการประชุม

ศึกษาหลักการบริหารจัดการ การวางแผน การจัดทำแผนธุรกิจ การคำนวณต้นทุน กำไรของผลประกอบการ การดำเนินงานของธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจตัวแทนท่องเที่ยว และธุรกิจไมซ์ รวมถึงแนวทางการเป็นผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและธุรกิจไมซ์ การเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ทางธุรกิจ และการกำหนดกลยุทธ์ทางการตลาด ตลอดจนแนวทางการบริหารความเสี่ยงและวิกฤติที่อาจเกิดขึ้นในธุรกิจ วิชานี้มีผลการฝึกปฏิบัติ

คณะศิลปกรรมศาสตร์

PD 235 Entrepreneurship for Product Designer

อพ. 235 การเป็นผู้ประกอบการสำหรับนักออกแบบผลิตภัณฑ์

ศึกษาคุณสมบัติและวิธีการคิดอย่างผู้ประกอบการ ทฤษฎีทางการตลาดเบื้องต้นที่เหมาะสมกับรูปแบบธุรกิจสร้างสรรค์ รู้จักการค้นหาช่องทางการต่อยอดแนวความคิดในเชิงธุรกิจเพื่อสร้างรายได้ ฝึกปฏิบัติการประยุกต์ใช้ทฤษฎีทางการตลาดให้เข้ากับงานออกแบบผลิตภัณฑ์ รวมไปถึงเทคนิคการนำเสนอแผนธุรกิจสำหรับงานออกแบบผลิตภัณฑ์ทั้งตลาดภายในและต่างประเทศ

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

มีหลายงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยผู้วิจัยได้รวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีดังต่อไปนี้

งานวิจัยเรื่อง ผลกระทบของการศึกษาด้านการประกอบการต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสายวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบริหารธุรกิจ โดยงานวิจัยได้แสดงให้เห็นถึงการศึกษาด้านการประกอบการเป็นตัวเพิ่มความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานว่า ถ้าความตั้งใจมาก่อนพฤติกรรม นักศึกษาควรจะได้รับประโยชน์จากความตั้งใจ ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบ 2 ชนิด คือ ทดสอบขอบเขตของทัศนคติ บรรทัดฐานทางสังคม การควบคุมพฤติกรรม และ เน้นกลุ่มของนักศึกษาสายวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ในการสร้าง Start up ด้านเทคโนโลยี งานวิจัยพบว่า

1. ตัวแปรควบคุมในเรื่องของอายุ พบว่า ยิ่งนักศึกษามีอายุมากขึ้น ความตั้งใจก็จะมีเพิ่มมากขึ้น
2. ตัวแปรควบคุมในเรื่องของเพศ พบว่า เพศหญิงมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการน้อยกว่าเพศชาย (Maresch, Harms, Kailer, & Wimmer-Wurm, 2016)

- เมื่อเปรียบเทียบแบบทดสอบด้านทัศนคติ บรรทัดฐานทางสังคม และการควบคุมพฤติกรรม พบว่ามีความสำคัญที่ไม่แตกต่างกัน แต่นัยสำคัญเรื่องของบรรทัดฐานทางสังคมกลับพบว่า นักศึกษาสายวิทยาศาสตร์ และวิศวกรรมแสดงถึงผลกระทบเชิงลบ ขณะที่ไม่ปรากฏผลกระทบแง่ลบในสายบริหารธุรกิจ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ Matthew Effect ว่า นักศึกษาสายบริหารมีผลกระทบเชิงบวกต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเนื่องจากได้รับผลกระทบจากภูมิหลังด้านการศึกษา ด้านวิชาการ เพราะนักศึกษาสายบริหารจะมีความรู้ด้านการประกอบการมาก่อน แต่ในด้านการสร้างธุรกิจขึ้นมาใหม่ ผู้วิจัยได้สะท้อนว่า นักศึกษาที่จบจากสายวิศวกรรมศาสตร์จะมีความตั้งใจในการสร้างธุรกิจที่มีคุณภาพมากกว่าสายบริหารธุรกิจ อันเนื่องจากนักศึกษาวิศวกรรมจะมีความตั้งใจในการสร้างสิ่งใหม่

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้เสนอต่องานวิจัยในอนาคตว่าให้ผู้ที่ศึกษาเน้นกระบวนการการสอนด้านการประกอบการสำหรับนักศึกษาสายวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์โดยเฉพาะเจาะจงซึ่งจะสามารถลดผลกระทบเชิงลบด้านบรรทัดฐานทางสังคมของนักศึกษาสายวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ได้ และเน้นให้ผู้สอนด้านการประกอบการเป็นผู้ขับเคลื่อนแรงบันดาลใจให้กับนักศึกษา (Maresch, et al. 2016)

Yun (2010) ศึกษาเรื่อง การศึกษาด้านการประกอบการมีความสำคัญต่อความตั้งใจในความเป็นผู้ประกอบการหรือไม่ โดยเน้นศึกษากับทัศนคติของนักศึกษาของประเทศจีนที่กำลังศึกษาในสาขาเศรษฐศาสตร์และการจัดการในระดับมหาวิทยาลัยโดยนักศึกษามีพื้นฐานด้านการประกอบการจำนวน 327 คน จาก 3 มหาวิทยาลัย โดยผลวิจัยพบว่า การศึกษาด้านการประกอบการมีผลกระทบเชิงบวกต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการจาก 3 สิ่ง คือ การเรียนรู้ แรงบันดาลใจ และทรัพยากรจากศูนย์บ่มเพาะ โดยผู้วิจัยได้สรุปไว้ว่า

1. การเรียนรู้และแรงบันดาลใจได้รับประโยชน์จากการศึกษาด้านการประกอบการ ทำให้นักศึกษามีความมั่นใจในการเป็นผู้ประกอบการ สอดคล้องต่อการใช้ความสามารถของตนเอง สามารถมีอิทธิพลต่อภายนอกและนักศึกษาเกิดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการสูงสุด ในส่วนของแหล่งทรัพยากรจากศูนย์บ่มเพาะมีผลกระทบทางตรงต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
2. ความสามารถเป็นกุญแจที่สนับสนุนความตั้งใจและแรงบันดาลใจ ดังนั้น เมื่อนักศึกษาเกิดความตั้งใจที่แน่นอนแล้ว นักศึกษาถึงจะมองหาแหล่งทรัพยากรจากศูนย์บ่มเพาะซึ่งสะท้อนว่าศูนย์บ่มเพาะมีความสำคัญแต่จะตามมาหลังจากที่นักศึกษามีหนทางที่ชัดเจน

Mohamad et al. (2015) ได้ทำวิจัยเรื่อง การประเมินผลลัพธ์ของการศึกษาด้านการประกอบการกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของบัณฑิตจบใหม่ เป็นงานวิจัยที่สนับสนุนรัฐบาลในด้านการศึกษากการเป็นผู้ประกอบการ เช่น สนับสนุนการศึกษาด้านผู้ประกอบการใน

สถาบันการศึกษา โดยเริ่มจากการที่กระทรวงศึกษาธิการของประเทศมาเลเซียเปิดเผยว่ามีเพียงแค่ร้อยละ 1.7 ของจำนวนนักศึกษาในประเทศที่เรียนจบแล้วเป็นผู้ประกอบการ ดังนั้น จึงทำให้เกิดช่องว่างของรัฐบาลที่ตั้งเป้าว่าจะมีบัณฑิตจำนวนร้อยละ 5.5 ที่จะเป็นผู้ประกอบการ จุดประสงค์ของงานวิจัยนี้คือ วิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทางเลือกของบัณฑิตที่จะเป็นผู้ประกอบการ โดยเฉพาะการศึกษาด้านการประกอบการ งานวิจัยได้สำรวจนักศึกษาจำนวน 2,300 คน จากมหาวิทยาลัย UTAR (Universiti Tunku Abdul Rahman) และได้แบ่งการศึกษาด้านการประกอบการเป็น 2 ส่วนคือ แบบทางการและไม่เป็นทางการ แบบทางการ (Formal) คือ การเรียนด้านการประกอบการ มีผู้ประกอบการอยู่ในหลักสูตรหรือมีกิจกรรมเกิดขึ้นระหว่างเรียน ในส่วนของแบบไม่เป็นทางการ (Informal) คือ การลงมือทำธุรกิจระหว่างเรียนโดยเกิดจากการทำธุรกิจก่อนที่จะเรียนหรือทำธุรกิจที่บ้าน เป็นโปรแกรมที่เน้นการทำธุรกิจ ผลวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ อย่างไรก็ตาม ผลของความสัมพันธ์ระหว่างการบรรลุผลสำเร็จของบัณฑิตกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการกลับปรากฏผลเชิงลบ ผู้วิจัยจึงสรุปว่า การศึกษาด้านผู้ประกอบการทั้งแบบทางการและแบบไม่เป็นทางการมีผลต่อการปลูกฝังความตั้งใจ

Canever, Barral และ Ribeiro (2017) ศึกษาสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยรัฐบาลและมหาวิทยาลัยเอกชนมีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการอย่างไร เนื่องจากระบบการศึกษาในประเทศบราซิลโดยเฉพาะมหาวิทยาลัยมีความเชื่อที่ผิดว่า นักศึกษาต้องการเป็นลูกจ้างมากกว่าการเป็นผู้ประกอบการ อย่างไรก็ตาม มีผลสำรวจทางสถิติของ GEM ในช่วงปีค.ศ. 2001-2012 พบว่าร้อยละ 27.58 ของวัยทำงานมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ และนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของประเทศบราซิลมีระดับความตั้งใจสูงกว่าระดับนานาชาติ ดังนั้น ระบบการศึกษาสามารถสร้างความได้เปรียบเพื่อช่วยพัฒนาระบบเศรษฐกิจในประเทศ (Sieger, Fueglistaller, & Zellweger, 2016) มหาวิทยาลัยในประเทศบราซิลมีสภาพแวดล้อมทางการศึกษา 2 แบบ คือ มหาวิทยาลัยรัฐบาล จะมุ่งเน้นความสนใจด้านวิทยาศาสตร์ และมีภาระใจในการสร้างนวัตกรรมมากกว่าการมุ่งเน้นความต้องการด้านสังคม ขณะเดียวกัน มหาวิทยาลัยเอกชนมีการกำหนดกลยุทธ์โดยให้นักศึกษาค้นหาความต้องการของชุมชนและการประกอบการ โดยมีจุดประสงค์เพื่อหาสาเหตุและความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาโดยใช้ Model Krueger (Krueger Jr et al., 2000) เปรียบเทียบนักศึกษามหาวิทยาลัยรัฐบาลและเอกชนในประเทศบราซิล โดยใช้ชุดคำถามและวิเคราะห์ โดยพบว่า สภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยรัฐบาลและเอกชนในประเทศบราซิลไม่แสดงถึงนัยสำคัญที่แตกต่าง แสดงให้เห็นว่า สภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยรัฐบาลไม่ได้ด้อยไปกว่ามหาวิทยาลัยเอกชน และไม่ได้มีผลต่อการพัฒนาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ อย่างไรก็ตาม ในส่วนของความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองบนการรับรู้ผลลัพธ์ที่ปรารถนา พบว่า มหาวิทยาลัยรัฐบาลไม่ได้เอื้ออำนวยและส่งเสริมการเป็น

ผู้ประกอบการเมื่อเทียบกับสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยเอกชน ในส่วนของการสรุปรงานวิจัย ผู้วิจัยได้นำงานวิจัยของ Joensuu-Salo, Varamäki, และ Viljamaa (2015) กล่าวว่า มหาวิทยาลัยต้องเสนอโอกาสให้นักศึกษาในการสร้างความมั่นใจในความสามารถและสนับสนุนความสามารถของนักศึกษาในด้านนวัตกรรม ความคิดสร้างสรรค์ และให้เผชิญกับสถานการณ์จริง

Tessema Gerba (2012) ศึกษาผลกระทบของการศึกษาด้านการประกอบการบนความตั้งใจของนักศึกษาสายบริหารธุรกิจและวิศวกรรมศาสตร์ในประเทศเอธิโอเปีย วัตถุประสงค์คือทดสอบความตั้งใจของนักศึกษามหาวิทยาลัยในประเทศเอธิโอเปียโดยวิเคราะห์ความแตกต่างของกลุ่มนักศึกษาจำนวน 156 คนที่ตอบแบบสอบถาม โดยมีคำถามทั้งหมด 7 ส่วนคือ ลักษณะแรงดึงดูดส่วนบุคคล บรรทัดฐานทางสังคม ความสามารถในการพึ่งพาตนเอง ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ความต้องการในการบรรลุผลสำเร็จ ความเชื่อในอำนาจ และเครื่องมือสนับสนุนการเป็นผู้ประกอบการ โดยกล่าวถึงลักษณะแรงดึงดูดส่วนบุคคลอันเกิดจากการเริ่มต้นทำธุรกิจที่มีความน่าดึงดูด สะท้อนถึงลักษณะของคนที่มีแรงดึงดูดต่อการสร้างธุรกิจ (N. Krueger, 1993) ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาด้านการประกอบการสาขาการจัดการมีแนวโน้มในความตั้งใจมากกว่านักศึกษาที่ไม่ได้เรียนด้านการประกอบการที่เป็นสาขาวิศวกรรม สามารถสังเกตได้อีกประการหนึ่งว่า นักศึกษาชายสาขาการจัดการมีแรงจูงใจที่จะเป็นผู้ประกอบการสูงกว่านักศึกษาหญิง ขณะที่นักศึกษาหญิงสาขาการจัดการมีแรงจูงใจที่จะเป็นผู้ประกอบการในระดับต่ำสุด สามารถสรุปได้ว่าความตั้งใจในอาชีพผู้ประกอบการแปรผันกับเพศ เป็นไปได้ว่า นักศึกษาหญิงสาขาการจัดการมีความสนใจที่จะทำงานเพื่อรับเงินเดือนมากกว่านักศึกษาหญิงสาขาวิศวกรรม และหากงานวิจัยเป็นความจริง นักศึกษาหญิงสาขาการจัดการบริหารจัดการและวิศวกรรมมีแนวโน้มว่าจะทำงานเพื่อรับเงินเดือน โดยเฉพาะนักศึกษาหญิงสาขาวิศวกรรมที่มีแนวโน้มในการหางานเพื่อให้ได้เงินเดือนที่มากกว่านักศึกษาสาขาการจัดการ ในส่วนของตัวชี้วัดทำให้สามารถสรุปได้ว่า การศึกษาด้านการประกอบการสามารถเพิ่มความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้

Passoni และ Glavam (2018) ได้ศึกษาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการและผลกระทบของการศึกษาด้านผู้ประกอบการ : ความแตกต่างระหว่างนักศึกษาสาขาการจัดการ วิศวกรรม และบัญชี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบระดับความตั้งใจระหว่างนักศึกษาที่มีความรู้ที่แตกต่างกัน และเพื่อประเมินผลกระทบการศึกษาด้านผู้ประกอบการกับนักศึกษาด้านการจัดการ วิศวกรรม และบัญชี โดยสำรวจนักศึกษาในประเทศบราซิลจากสาขาที่แตกต่างกัน จำนวน 491 คน ผลวิจัยพบว่าการศึกษาด้านการประกอบการมีผลกระทบเชิงบวกต่อความตั้งใจของนักศึกษาการจัดการ วิศวกรรม และบัญชี อย่างไรก็ตาม สิ่งที่พบในงานวิจัยคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีด้านวิศวกรรมสิ่งแวดล้อมมีความตั้งใจมากที่สุด และสายวิศวกรรมทั้งหมดมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ได้กล่าวไปก่อนหน้านี้

Souitaris, Zerbinati, และ Al-Laham (2007) ได้ศึกษาว่าหลักสูตรการเป็นผู้ประกอบการ สนับสนุนความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสายวิทยาศาสตร์และวิศวกรรม อย่างไรในผลกระทบด้านการเรียนรู้ แรงบันดาลใจ และแหล่งทรัพยากร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาว่าการศึกษาด้านการประกอบการแบบดั้งเดิมสามารถเพิ่มความตั้งใจของนักศึกษาในการ สร้างธุรกิจได้หรือไม่ โดยมีแบบสอบถามก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการเรียนรู้พบว่า นักศึกษาที่ อยู่ในหลักสูตรมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการและบรรทัดฐานทางสังคมเพิ่มมากขึ้น ขณะที่ อีกรุ่นไม่ปรากฏ ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า การเข้าร่วมหลักสูตรสามารถยกระดับทัศนคติและ ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้ ในขณะที่ด้านแรงบันดาลใจเป็นประโยชน์ต่อหลักสูตรที่ เกี่ยวข้องกับบรรทัดฐานทางสังคมและความตั้งใจต่อความเป็นเจ้าของ เพราะความรู้และทรัพยากร อาจเพิ่มโอกาสความสำเร็จต่อผู้ที่เริ่มประกอบกิจการ แต่แรงบันดาลใจเป็นตัวเพิ่มทัศนคติและ ความตั้งใจ และเพิ่มโอกาสให้นักศึกษามีความพยายามที่จะเป็นผู้ประกอบการให้กลายเป็นอาชีพ ดังนั้นหากเป้าหมายคือเพิ่มจำนวนผู้ประกอบการในกลุ่มนักศึกษา ส่วนของแรงบันดาลใจจะต้อง ออกแบบอย่างมีวัตถุประสงค์และคณาจารย์ควรจะฝึกนักศึกษาไม่ใช่แค่สอนวิชาเพื่อ ผู้ประกอบการ แต่ต้องเปลี่ยน “หัวใจและความคิด”

Entrepreneurial program หรือ หลักสูตรของการเป็นผู้ประกอบการจะมีแนวคิดที่กว้าง กว่าหลักสูตรทั่วไปในมหาวิทยาลัย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคำอธิบายรายวิชา (Gartner & Vesper, 1994) และการเสนอหลักสูตรของแต่ละมหาวิทยาลัย ผู้วิจัยมีการเสนอว่าจะต้องมี องค์ประกอบ ดังนี้ 4

“การสอน” ใน 1 วิชาควรมี 1 Module หรือ มากกว่า

“การวางแผนธุรกิจ” รวมไปถึงคู่แข่งและเครื่องมือในการพัฒนาไอเดียธุรกิจ

“การมีปฏิสัมพันธ์” รวมไปถึงการสื่อสารกับผู้สอนและการสร้างเครือข่าย

“การสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย” รวมไปถึงการใช้เครื่องมือวิจัยตลาด พื้นที่การประชุมที่มี แหล่งเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มศักยภาพทางการค้าและแหล่งสนับสนุนเงินทุนแก่นักศึกษา

นักวิจัยได้แนะนำผลกระทบเชิงปฏิบัติ เนื่องจากผลลัพธ์แสดงให้เห็นว่าแรงบันดาลใจถูก ขับเคลื่อนโดยทัศนคติของอาจารย์และผู้ปฏิบัติงาน ดังนั้น ผู้สอนควรจะได้รับ การฝึกอบรมไม่ใช่เพียง แค่ด้านวิธีการสอนเท่านั้น แต่ต้องเรียนรู้ถึง “หัวใจและความคิดในการเป็นผู้ประกอบการ” ถ้าผู้สอน มีบทบาทในการเป็นผู้นำในกลุ่มนักศึกษา ผู้สอนจะเป็นผู้นำที่มีเสน่ห์ได้อย่างไร เพราะความเป็นผู้นำที่มีเสน่ห์เป็นลักษณะ ทักษะด้านอารมณ์ เช่น การมีความฉลาดทางอารมณ์ คือ การมี (ปัจจัย) ความสามารถในการอยู่บนพื้นฐานของอารมณ์และเหตุผล(Middleton, 2005) มีการแสดงออกทาง อารมณ์ ตัวอย่างเช่น การมีรอยยิ้มทำให้ได้รับความสนใจจากผู้ฟัง (Cherulnik, Donley, Wiewel, & Miller, 2001) ผู้นำที่มีเสน่ห์ พบว่า มีอิทธิพลอย่างมากต่อผู้ตามผ่านการ ‘สื่อสารทางอารมณ์’ คือมี การกระจายอารมณ์ถึงผู้ตาม กล่าวคือ การสัมผัสกับภาพลักษณ์ของผู้นำที่มีเสน่ห์ส่งผลให้เกิดการ

เปลี่ยนแปลงที่สอดคล้องต่ออารมณ์ของนักศึกษา ผู้วิจัยแนะนำว่าให้มหาวิทยาลัยว่าจ้างอาจารย์ที่มีสเน่ห์ เป็นคนที่สามารถสื่อสารต่อนักศึกษาให้มีความกระตือรือร้นผ่านวาจาจนส่งผลให้นักศึกษาได้รับแรงบันดาลใจให้มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเพิ่มขึ้น และเนื่องจากแรงบันดาลใจมีความสำคัญต่อการขับเคลื่อนทัศนคติและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จึงเสนอให้มีการประเมินผลประสิทธิภาพของหลักสูตร ไม่เพียงแต่ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรหรือแค่การเรียนรู้เกี่ยวกับผู้ประกอบการเท่านั้น แต่ต้องวัดผลว่านักศึกษาได้รับแรงบันดาลใจจากหลักสูตรมากน้อยเพียงใด (Cherulnik et al., 2001)

การสร้างแบบสอบถามด้านความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะวิศวกรรมที่ MIT ผ่านแบบจำลองเพื่อหาสาเหตุของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการในกลุ่มนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์โดยสำรวจนักศึกษาจำนวน 512 คน พบว่า ทัศนคติต่อการประกอบการมีการเชื่อมโยงกับความตั้งใจที่จะเริ่มต้นทำธุรกิจ โดยผู้วิจัยได้นำเสนอผลวิจัยเชิงพรรณนาเกี่ยวกับกิจกรรมและแผนการเป็นผู้ประกอบการ โดยอธิบายว่า นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ที่ศึกษาผ่านแบบจำลองไม่ค่อยมีความพยายามต่อการเป็นผู้ประกอบการ มีเพียงร้อยละ 3.4 ของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเจ้าของกิจการ การค้นพบครั้งนี้้อธิบายได้ว่า มีโอกาสที่นักศึกษาจะเกิดการว่างงานสูงเนื่องจาก MIT มีค่าเล่าเรียนที่สูง อย่างไรก็ตาม นักศึกษาในส่วนใหญ่ที่มีธุรกิจเป็นของตนเองโดยส่วนใหญ่ได้ประกอบกิจการด้านการพัฒนาฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ เฉลี่ยมีการลงทุนอยู่ที่ 31,000 \$ และมีพนักงานอยู่แล้ว สิ่งสำคัญกว่ากิจกรรมการประกอบการในรายวิชาคือ ความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจส่วนตัวหลังจบการศึกษา มากกว่าครึ่งของผู้ตอบแบบสอบถามแสดงให้เห็นว่าพวกเขาน่าจะดำเนินการเปิดบริษัทในอนาคตโดยเน้นด้านพลังงานและนวัตกรรม เช่น IT Software และ Hardware (23%) ที่ปรึกษาด้านเทคโนโลยี (22%) ออกแบบผลิตภัณฑ์ (13%) ถ้ามีการเปิดบริษัท คาดว่า มีผลกระทบต่อทางเศรษฐกิจและการจ้างงานเพิ่มขึ้นจากค่าเฉลี่ยของนักศึกษาที่จะว่าจ้างพนักงานราว 96.6 คน ภายใน 3 ปีหลังก่อตั้งกิจการ และต้องการมีพนักงานมากถึง 20,000 คน แสดงให้เห็นว่ามหาวิทยาลัยเป็นแหล่งที่สร้างผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีในอนาคต (Lüthje & Franke, 2003)

การศึกษาผลกระทบจากนักศึกษาสายบริหารธุรกิจและเศรษฐศาสตร์ต่อการเป็นผู้ประกอบการของประเทศสเปน มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินผลกระทบของการมีส่วนร่วมในหลักสูตรบริหารและเศรษฐศาสตร์ต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการในแง่ของการรับรู้ ความต้องการและความเป็นไปได้ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษา 2 กลุ่มจะเลือกอาชีพตามความคาดหวังของผู้จ้างงานและประสิทธิภาพของความตั้งใจจะลดลงเมื่อนักศึกษาได้ลงมือทำธุรกิจ อาจเป็นเพราะความกดดันส่วนตัวและจากครอบครัวที่จะผลักดันให้หารายได้ที่มีความมั่นคงเพื่อลดความไม่มั่นคง มีบางงานวิจัยเน้นว่ามหาวิทยาลัยจะต้องมี 3 สิ่ง คือ 1. แรงจูงใจ 2. การสนับสนุนนักศึกษาให้เริ่มต้นทำธุรกิจและมีนักพัฒนานักศึกษา เมื่อนักศึกษาแสดงความปรารถนาที่จะสร้างธุรกิจด้วยตนเอง และ 3.

มีการฝึกอบรมให้นักศึกษาก้าวเข้าสู่การทำธุรกิจ ดังนั้น มหาวิทยาลัยไม่ควรแค่จำกัดการศึกษาเชิงวิชาการเท่านั้น แต่ต้องสามารถพัฒนาทักษะที่จำเป็นและมีการสร้างบรรยากาศที่สนับสนุนนักศึกษาให้เป็นผู้ประกอบการ (De Jorge-Moreno, Laborda Castillo, & Sanz Triguero, 2012) มหาวิทยาลัยต้องมีแนวคิดและพฤติกรรมแบบผู้ประกอบการเพราะสามารถส่งผลกระทบต่อนักศึกษาได้ เพราะผลลัพธ์ที่นำไปสู่ความสำเร็จและส่งผลต่อศักยภาพของนักศึกษา ระบบของมหาวิทยาลัยจะต้องมีแนวคิดแบบผู้ประกอบการ เพราะการศึกษาด้านผู้ประกอบการมีความแตกต่างกับการศึกษาแบบดั้งเดิม และอาจเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาคุณภาพและทักษะการประกอบการ ผลสรุปจากงานวิจัยได้กล่าวว่า ผลกระทบการด้านศึกษา นักศึกษาจะมีเพียงแค่ทักษะการเป็นผู้ประกอบการอย่างเดียวไม่ได้ แต่จะต้องมีการเพิ่มแรงจูงใจ การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ความมั่นใจในตนเอง และมหาวิทยาลัยจะต้องมีส่วนในการกระตุ้นจิตวิญญาณความเป็นผู้ประกอบการ (Klapper & Tegtmeier, 2010)

M. S. Farooq และคณะ (2018) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องผลของการสนับสนุนเครื่องข่ายทางสังคมในความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของบัณฑิตจบใหม่จากสายบริหารธุรกิจ โดยใช้วิธีอย่างเท่าเทียมโดยมีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างการสนับสนุนจากเครือข่ายสังคมออนไลน์และความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการโดยใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior) เพื่อทดสอบความตั้งใจของผู้สำเร็จการศึกษาในประเทศมาเลเซีย มากไปกว่านั้นยังมีผลกระทบด้านอื่นของ TPB เช่น ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม การรับรู้การควบคุมพฤติกรรมที่จะอยู่ในการทดสอบนี้ด้วย จากงานวิจัยของ M. Farooq และ Radovic-Markovic (2016) กล่าวว่า การประกอบการถือว่าเป็นแกนหลักของการศึกษาด้านธุรกิจ โดยสนับสนุนให้พฤติกรรมประกอบการมีอิทธิพล เพราะบัณฑิตส่วนใหญ่คาดหวังจะสร้างธุรกิจ (Kolvereid & Isaksen, 2006, Wilson et al., 2007) อย่างไรก็ตาม ผู้ศึกษาจะมีความทะเยอทะยานสูงในการเริ่มต้นทำธุรกิจและจบลงด้วยการหางานทำหลังจาก 2-4 ปี ที่จบการศึกษา (M. Farooq & Radovic-Markovic, 2016) มากไปกว่านั้น ยังพบว่า วิถีชีวิตของแต่ละคนมีผลมาจากภูมิหลังครอบครัว วัฒนธรรม เครือข่ายทางสังคม โดยการศึกษาด้านการประกอบการสามารถมีอิทธิพลต่อความเข้าใจของคนและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการสามารถส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมได้ (Ajzen, 1991, Farooq, 2016, Miralles et al., 2015) นอกจากนี้ในงานวิจัยยังได้ขยายความหมายของรูปแบบของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial intention) ไว้ดังนี้

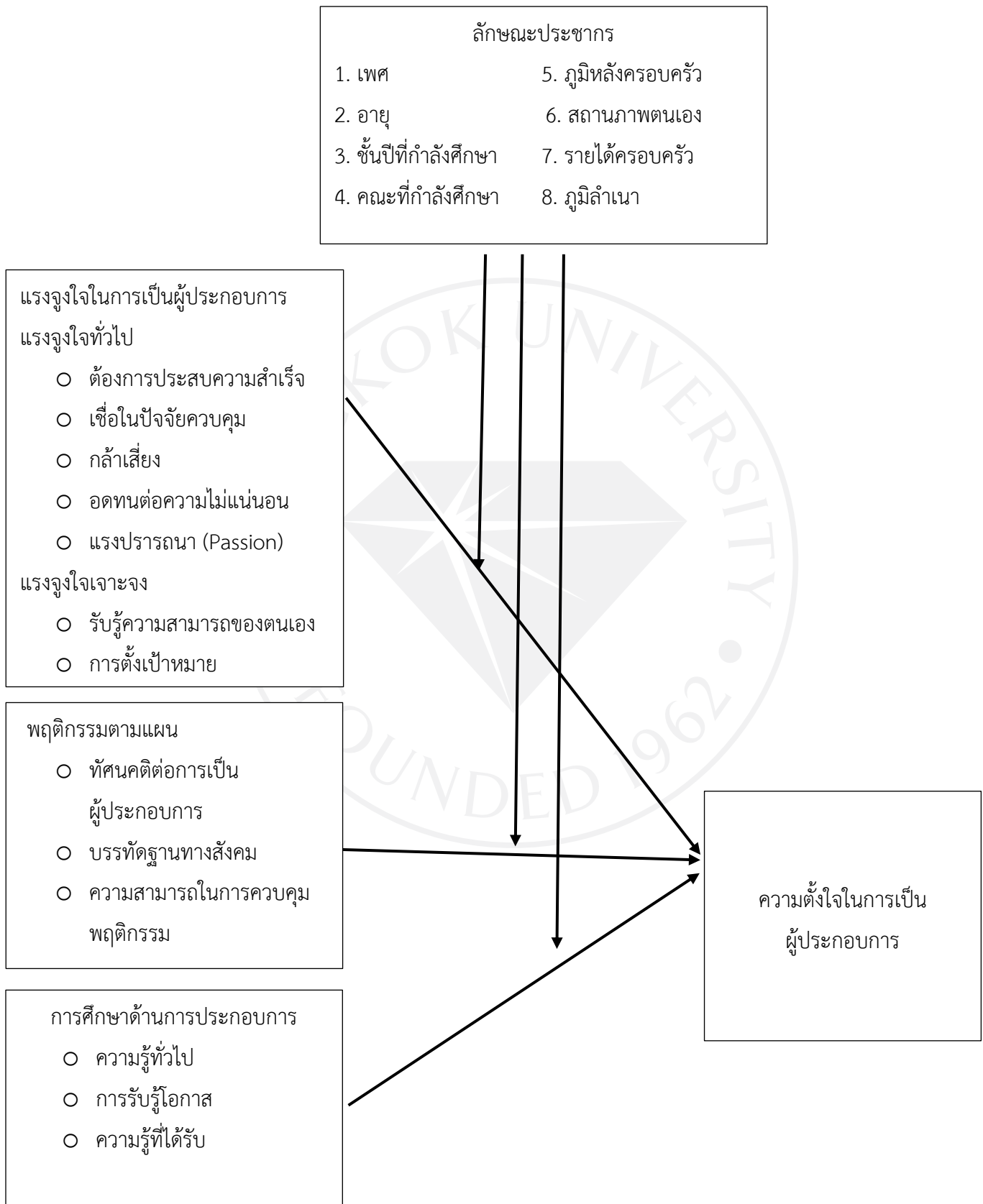
EI Models ใช้รูปแบบของ TPB เนื่องจากเป็นวิธีการที่สามารถหาความตั้งใจต่อการเป็นผู้ประกอบการได้และเป็นที่ยอมรับในหมู่นักวิชาการ (Farooq, 2016; Liñán, 2004) แต่ Ajzen (1991) เห็นต่างว่าทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน คือ ผลลัพธ์ของการรับรู้ความตั้งใจโดยได้รับอิทธิพลมาจาก 3 สิ่ง อันได้แก่ ทักษะคิดที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรม (Attitude towards behavior) หมายถึงขอบเขต

ของการคาดหวังความพึงพอใจเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ประกอบการ (Liñán & Chen, 2009; M. Farooq & Radovic-Markovic, 2016) บรรทัดฐานทางสังคม (Subjective norms) ซึ่งวัดผลจากการยอมรับและแรงกดดันทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมผู้ประกอบการ (Ajzen, 1991; Liñán & Chen, 2009) และความเข้าใจต่อการควบคุมพฤติกรรม (Perceived behavioral control) ซึ่งครอบคลุมไปถึงระดับความสามารถของแต่ละบุคคลโดยการประเมินการรับรู้ต่อการปฏิบัติในกิจกรรมการเป็นผู้ประกอบการและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Liñán & Chen, 2009)

Wills (1991) ศึกษาแนวคิดการสนับสนุนทางสังคม (Social support concept) กล่าวว่า การสนับสนุนทางสังคม คือ การรับรู้ความจริงของแต่ละบุคคลที่ทำให้เขามีคุณค่า ยิ่งไปกว่านั้น บุคคลนั้นสามารถได้รับการสนับสนุนจากเครือข่ายทางสังคมที่เขาต้องการ มีนักวิชาการหลายคนแย้งว่าการสร้างธุรกิจเริ่มจากการสนับสนุนจากสังคมที่ใกล้ชิด เช่น สมาชิกในครอบครัว คู่สมรสตามกฎหมาย ตามที่ Kristiansen และ Indarti (2004) กล่าวว่า สภาพแวดล้อมที่สนับสนุนทางสังคมไม่ใช่เพียงแค่เพิ่มความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเท่านั้น แต่ยังช่วยปูทางด้านพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการ ดังนั้นการศึกษาจึงสันนิษฐานว่ามีการเชื่อมโยงระหว่างการสนับสนุนทางสังคมและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาที่จบใหม่จากสายบริหารธุรกิจ

ผลวิจัยพบว่า การสนับสนุนทางสังคมมีอิทธิพลเชิงบวกความเข้าใจในการเป็นผู้ประกอบการ และมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม และความเข้าใจต่อการควบคุมพฤติกรรม (Wills, T. A, 1991)

2.8 กรอบแนวคิดงานวิจัย

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาผลกระทบที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยกรุงเทพ โดยมีรายละเอียดดังนี้

- 3.1 รูปแบบของการวิจัย
- 3.2 ประชากรและการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง
- 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

3.1 รูปแบบของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research method) และเป็นวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) มีการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) โดยมีขั้นตอนดำเนินงานวิจัยดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลจากเอกสาร ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากงานวิจัยโดยศึกษาค้นคว้าทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมไปถึงเอกสาร บทความ การค้นคว้าผ่าน Internet เพื่อทำการวิเคราะห์และทบทวนวรรณกรรมในการสร้างกรอบแนวคิดและสมมติฐาน

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire)

ขั้นตอนที่ 3 การแจกแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพเป็นนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เคยผ่านการเรียนวิชาที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการ จากนั้นนำข้อมูลมาประมวลผลทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้

3.2 ประชากรและการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

3.2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยกรุงเทพจำนวน 26,960 คน (ศูนย์สารสนเทศอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ,2562) โดยผู้วิจัยได้แบ่งประชากรออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ประกอบด้วย กลุ่มเทคโนโลยี (Technology) กลุ่มธุรกิจและการจัดการ (Business and management) กลุ่มมีเดียและการออกแบบ (Media and design) ผู้วิจัยได้แบ่งคณะตามกลุ่มประชากรออกเป็นดังนี้

ตารางที่ 3.1 แสดงผลการแยกกลุ่มของประชากรจากคณะ สาขาวิชา ในมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

เทคโนโลยี	ธุรกิจและการจัดการ	มีเดียและการออกแบบ
คณะวิศวกรรมศาสตร์	คณะบัญชี	คณะศิลปกรรมศาสตร์
คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และนวัตกรรม	คณะบริหารธุรกิจ	คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
	คณะนิติศาสตร์	คณะนิเทศศาสตร์
	คณะเศรษฐศาสตร์และการลงทุน	คณะดิจิทัลมีเดียและศิลปะ ภาพยนตร์
		คณะมนุษยศาสตร์และการจัดการ การท่องเที่ยว

ที่มา : ระเบียบการหลักสูตรปริญญาตรี 2018-2019, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

3.2.2 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้โปรแกรม G*Power (Faul, Erdfelder, Lang, & Buchner, 2007) กำหนดค่าทางสถิติจาก F-test one way Anova ให้ Effect size f อยู่ที่ 0.25 หมายถึงกำหนด Effect size ที่มีขนาดอิทธิพลระดับปานกลางโดยมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ค่าอำนาจการทดสอบ (Power of test) เท่ากับ 0.80 (Hair et al., 2010) และกลุ่มข้อความจากแบบสอบถามที่มากที่สุด (number of groups) เท่ากับ 7 ได้กลุ่มขนาดตัวอย่างเท่ากับ 231 คน

ผลลัพธ์จากโปรแกรม G*Power

χ^2 tests – ANOVA: Fixed effects, omnibus, one-way

Analysis: A priori: Compute required sample size

Input: Effect size f = 0.25

α err prob = 0.05

Power (1- β err prob) = 0.8

Output: Noncentrality parameter λ = 14.4375000

Critical F = 2.1392096

Total sample size = 231

Actual power = 0.8138330

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเชิงปริมาณ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) และทำการค้นคว้าจากทฤษฎี มีการอ้างอิงจากแนวคิด และทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งออกเป็น 4 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล (Demographic) เป็นคำถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 8 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปี คณะที่กำลังศึกษา ภูมิภาคหลังจบคร่ำ สถานภาพตนเอง รายได้ครอบครัว ภูมิลำเนา โดยเป็นลักษณะคำถามแบบเลือกตอบ (Check list)

ส่วนที่ 2-5 เป็นคำถามที่เกี่ยวกับแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า Rating Scale 5 ระดับซึ่งมีการกำหนดระดับคะแนนดังนี้ (Likert, 1967)

ระดับ	คะแนน
มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

โดยประกอบด้วย 4 ส่วนย่อย ได้แก่

ส่วนที่ 2 ด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Motivation) จำนวน 29 ข้อ

ส่วนที่ 3 ด้านพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior) จำนวน 12 ข้อ

ส่วนที่ 4 การศึกษาด้านการประกอบการ (Entrepreneurial Education) จำนวน 13 ข้อ

ส่วนที่ 5 ด้านความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention) จำนวน 5 ข้อ

ส่วนที่ 6 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open-ended question) สำหรับผู้ตอบแบบสอบถามให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

เกณฑ์การแปลผล

แบบสอบถามส่วนที่ 2 ด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Motivation) จะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับตามแบบของลิเคิร์ต (LiKert) จะมีระดับคะแนนแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

ตารางที่ 3.2 แสดงช่วงระดับคะแนนแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ช่วงคะแนนเฉลี่ย	ระดับคะแนนแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ
4.51-5.00	สูงมาก
3.51-4.50	สูง
2.51-3.50	ปานกลาง
1.51-2.50	ต่ำ
1.00-1.50	ต่ำมาก

แบบสอบถามส่วนที่ 3 ด้านพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior) เป็นการวัดระดับพฤติกรรมตามแผนที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการจะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับตามแบบของลิเคิร์ต (LiKert) เช่นเดียวกับแบบสอบถามในส่วนที่ 2 แต่จะแตกต่างในส่วนของการแปลผล ดังนี้

ตารางที่ 3.3 แสดงช่วงระดับคะแนนด้านพฤติกรรมตามแผนที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ช่วงคะแนนเฉลี่ย	ระดับผลของพฤติกรรมตามแผน
4.51-5.00	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3.51-4.50	เห็นด้วย
2.51-3.50	ปานกลาง
1.51-2.50	ไม่เห็นด้วย

1.00-1.50	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
-----------	----------------------

แบบสอบถามในส่วนที่ 4 ระดับผลของการศึกษาด้านการประกอบการ (Entrepreneurial Education) โดยวัดจากกลุ่มนักศึกษาที่เคยเรียนวิชาเกี่ยวกับการประกอบการมาแล้ว จะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับตามแบบของลิเคิร์ต (LiKert) เช่นเดียวกับแบบสอบถามในส่วนที่ 2 ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 3.4 แสดงช่วงระดับคะแนนด้านผลของการศึกษาด้านการประกอบการ

ช่วงคะแนนเฉลี่ย	ระดับผลของการศึกษาด้านการประกอบการ
4.51-5.00	สูงมาก
3.51-4.50	สูง
2.51-3.50	ปานกลาง
1.51-2.50	ต่ำ
1.00-1.50	ต่ำมาก

แบบสอบถามในส่วนที่ 5 ระดับผลของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention) จะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับตามแบบของลิเคิร์ต (LiKert) ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 3.5 แสดงช่วงระดับคะแนนด้านผลของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ช่วงคะแนนเฉลี่ย	ระดับผลของการศึกษาด้านการประกอบการ
4.51-5.00	สูงมาก

3.51-4.50	สูง
2.51-3.50	ปานกลาง
1.51-2.50	ต่ำ
1.00-1.50	ต่ำมาก

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยจะดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. แจกซองตอบติและหัวหน้าภาคคณะกรรมการสร้างเจ้าของธุรกิจและการบริหารกิจการ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ โดยขอความอนุเคราะห์ช่วยกระจายแบบสอบถามไปตามคณะต่างๆเพื่อขอ อนุญาตเก็บข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย
2. ผู้วิจัยใช้การเก็บข้อมูลหลายช่องทางด้วยตนเอง ได้แก่ แจกแบบสอบถามด้วยตนเองที่ มหาวิทยาลัยโดยมีตัวแบบสอบถามที่เป็นเอกสารและแบบสอบถาม Online จากการสร้าง Google form แจกแบบสอบถามผ่านอาจารย์ประจำวิชาที่ต้องการเก็บข้อมูล และแจกแบบสอบถามผ่าน นักศึกษาที่เคยศึกษาวิชาที่เกี่ยวข้องกับการประกอบการ
3. ติดตามผลการส่งแบบสอบถามกลับคืนมาแล้วนำข้อมูลที่ได้อภิเคราะห์และประมวลผล

3.5 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ตรวจสอบคุณภาพแบบสอบถามโดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. สร้างเครื่องมือแบบสอบถามโดยใช้การอ้างอิงจากการทบทวนวรรณกรรม ทฤษฎี แนวคิด วิจัยจากเอกสารงานวิจัย
2. นำแบบสอบถามมาตรวจสอบกับอาจารย์ที่ปรึกษา ปรับคำถามให้เหมาะสมกับผู้ตอบ แบบสอบถาม โดยแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้นำข้อคำถามมาดัดแปลง ดังนี้

ตารางที่ 3.6 ข้อคำถามของปัจจัยต่างๆ

แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ปัจจัย	คำถาม	ที่มา
ต้องการประสบความสำเร็จ (Need for achievement)	1. ฉันชอบตอบสนองต่อความท้าทาย การแข่งขันทำให้ฉันอยากทำงานหนัก	ดัดแปลงจาก Chye Koh (1996)
	2. ฉันต้องการมีรายได้ที่มากเท่าที่จะมากได้เพื่อทำให้ความเป็นอยู่ดีขึ้น	
	3. ฉันไม่ชอบงานประจำ ไม่ชอบงานที่ไม่ท้าทายแม้ว่างานนั้นจะมีรายได้ที่ดี	
	4. เมื่อฉันลงมือทำงานบางสิ่ง ฉันจะไม่มองแค่งานที่เสร็จ แต่มองที่ความสำเร็จอย่างเต็มที่	

แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ (ต่อ)

ปัจจัย	คำถาม	ที่มา
เชื่อต่อปัจจัยควบคุม (Locus of control)	1. ฉันยินดีที่จะยอมรับผลลัพธ์ทั้งด้านบวกและด้านลบของการตัดสินใจและการกระทำของตนเอง	ดัดแปลงจาก Chye Koh (1996)
	2. ฉันเชื่อว่าความโชคร้ายและโชคชะตาคือสิ่งที่มีอิทธิพลต่อเหตุการณ์ในชีวิต	
	3. ฉันไม่สามารถรอและดูสิ่งต่างๆให้เกิดขึ้นเอง ฉันชอบที่จะลงมือทำให้มันเกิดขึ้นมากกว่า	
	4. ฉันเชื่อว่าความสำเร็จนั้นเป็นผลมาจากความโชคดีและโชคชะตามากกว่าความพยายามส่วนบุคคล	
กล้าเสี่ยง (Risk taking)	1. ฉันไม่สนใจแม้รายได้จะน้อยหากงานที่ทำมีความมั่นคงและแน่นอน	ดัดแปลงจาก Chye Koh (1996)
	2. ฉันเต็มใจที่จะรับความเสี่ยงสูงเพื่อผลตอบแทนสูง	
	3. ฉันจะพิจารณาความคุ้มค่าของความเสี่ยงหากมีความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จมากกว่า 60%	
	4. ฉันไม่กังวลกับงานที่มีความไม่แน่นอนหากมีเหตุผลว่ามันคุ้มค่า	
อดทนต่อความไม่แน่นอน (Tolerance to ambiguity)	1. ความมั่นคงในอาชีพการงานเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อฉัน	ดัดแปลงจาก Chye Koh (1996)
	2. ฉันคิดว่างานที่ดีคืองานที่มีความชัดเจนว่าต้องทำอะไรและทำอย่างไรให้เกิดความสำเร็จ	
	3. ฉันรู้สึกสนุกต่อการทำงานในสถานการณ์ที่มีความไม่แน่นอน	
	4. เมื่อเกิดสถานการณ์ที่ไม่ชัดเจน ฉันจะตัดสินใจเป็นคน "นำ"	

แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ (ต่อ)

ปัจจัย	คำถาม	ที่มา
แรงปรารถนา (Passion)	1. การเป็นเจ้าของธุรกิจทำให้นั้ันเกิดพลัง	ดัดแปลงจาก Cardon, Gregoire, Stevens และ Patel (2013)
	2. การเอาใจใส่ธุรกิจจนประสบความสำเร็จเป็นเรื่องที่สนุก	
	3. การสร้างธุรกิจใหม่เป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้น	
	4. การเป็นผู้ก่อตั้งธุรกิจคือสิ่งที่ฉันอยากจะเป็น	
การรับรู้ ความสามารถของ ตนเอง (Self- efficacy)	1. ฉันสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพภายใต้ความเครียด ความกดดันและความขัดแย้ง	ดัดแปลงจาก De Noble, Jung และ Ehrlich (1999) ; Liñán (2008)
	2. ฉันสามารถสร้างไอเดียและผลิตภัณฑ์ใหม่ขึ้นมาได้	
	3. ฉันสามารถเห็นโอกาสของตลาดสำหรับการออกผลิตภัณฑ์และบริการ	
	4. ฉันสามารถพัฒนาสภาพแวดล้อมในการทำงานโดยสนับสนุนให้ผู้อื่นพยายามทำสิ่งใหม่	
การตั้งเป้าหมาย (Goal-setting)	1. การตั้งเป้าหมายควรมีความท้าทายแต่ไม่ยากและไม่ง่ายจนเกินไป	ดัดแปลงจาก Locke และ Latham (1984)
	2. มีการกำหนดระยะเวลา (Deadline) ในการทำเป้าหมายให้สำเร็จ	
	3. การทำงานเพื่อไปให้ถึงเป้าหมายเป็นสิ่งที่น่าดึงดูดใจ	
	4. การไปสู่เป้าหมายที่มีแรงกดดันมากเกินไปสามารถนำไปสู่ความไม่ซื่อสัตย์และการคดโกง	
	5. เป้าหมายเป็นเครื่องมือที่ใช้ลงโทษมากกว่าช่วยพัฒนางานให้ดีขึ้น	

พฤติกรรมตามแผน

ปัจจัย	คำถาม	ที่มา
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (Attitude towards entrepreneurship)	1. การเป็นผู้ประกอบการมีข้อดีมากกว่าข้อเสีย	ดัดแปลงจาก Gundry และ Welch (2001) ; Kolvereid และ Isaksen (2006)
	2. ถ้าฉันมีโอกาสและมีแหล่งทรัพยากร เช่น เงินทุน ฉันจะตัดสินใจทำธุรกิจ	
	3. การเป็นผู้ประกอบการ ทำให้ฉันเกิดความพึงพอใจสูงสุด	
	4. แม้จะมีทางเลือกที่หลากหลายในด้านอาชีพ ฉันก็เลือกที่จะเป็นผู้ประกอบการ	
บรรทัดฐานทางสังคม (Social norm)	1. สมาชิกในครอบครัวของฉันคิดว่าฉันควรจะมีอาชีพเป็นผู้ประกอบการ	ดัดแปลงจาก Kolvereid และ Isaksen (2006)
	2. เพื่อนสนิทของฉันคิดว่าฉันควรจะมีอาชีพเป็นผู้ประกอบการ	
	3. ฉันมีความกังวลในการตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการถ้าสมาชิกในครอบครัวของฉันไม่เห็นด้วย	
	4. ฉันมีความกังวลในการตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการถ้าเพื่อนสนิทของฉันไม่เห็นด้วย	
ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived behavior control)	1. ถ้าฉันต้องการเป็นผู้ประกอบการ ฉันสามารถเป็นผู้ประกอบการได้อย่างง่ายดาย	ดัดแปลงจาก Ajzen (2002)
	2. ในการเป็นผู้ประกอบการ ฉันมีประสิทธิภาพที่จะควบคุมธุรกิจของฉันได้	
	3. มีหลายปัจจัยภายนอกที่อาจส่งเสริมให้ฉันเป็นผู้ประกอบการ	
	4. ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ฉันขอเลือกที่จะเป็นผู้ประกอบการ	

การศึกษาด้านการประกอบการ

ปัจจัย	คำถาม	ที่มา
ความรู้ทั่วไปในการเป็นผู้ประกอบการ (General Knowledge of Entrepreneurial program)	1. เกิดความรู้ ความเข้าใจด้านการจัดตั้งการประกอบกิจการและการวางแผนธุรกิจโดยพื้นฐาน	ดัดแปลงจาก Solomon และ Matlay (2008)
	2. เกิดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบการจำลองธุรกิจ (Business Model)	
	3. เกิดความรู้ ความเข้าใจด้านการพัฒนาไอเดีย	
	4. เกิดความรู้ ความเข้าใจด้านความรับผิดชอบต่อการเป็นผู้ประกอบการ	
การรับรู้โอกาส (Opportunity recognition)	1. หลังจากที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับผู้ประกอบการ ฉันได้เรียนรู้ไอเดียการสร้างธุรกิจขั้นพื้นฐาน	ดัดแปลงจาก Piperopoulos และ Dimov (2015)
	2. การศึกษาด้านการประกอบการทำให้ฉันรับรู้ทางเลือกด้านอาชีพ	
	3. วิชาด้านการประกอบการเพิ่มความสามารถในการรับรู้โอกาสทางธุรกิจในสภาพแวดล้อมของฉัน	
	4. การศึกษาด้านการประกอบการเพิ่มความสามารถของฉันในการแก้ปัญหาสภาพแวดล้อมด้านเศรษฐกิจและสังคม	
ความรู้ที่ได้รับ (Entrepreneurship knowledge acquisition)	1. การศึกษาด้านการประกอบการทำให้ฉันสามารถแยกแยะลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จได้ (เช่น กล้าเสี่ยง, ทำงานเชิงรุก, คิดนวัตกรรมใหม่ ๆ)	ดัดแปลงจาก Piperopoulos และ Dimov (2015)
	2. การศึกษาด้านการประกอบการทำให้ฉันรู้สึกอยากเป็นอิสระ	
	3. การศึกษาด้านการประกอบการทำให้ฉันเข้าใจรูปแบบการจัดตั้งธุรกิจ (เช่น การเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียว, การมีหุ้นส่วน เป็นต้น)	

การศึกษาด้านการประกอบการ (ต่อ)

ปัจจัย	คำถาม	ที่มา
	4. ฉันได้รับทักษะ ความรู้และความสามารถที่ต้องการสร้าง พัฒนาและจัดการธุรกิจผ่านจากการเรียนวิชาด้านการประกอบการ	
	5. วิชาด้านการประกอบการสามารถเพิ่มความเข้าใจเกี่ยวกับแหล่งทรัพยากรที่ทำให้ฉันสามารถได้รับเงินทุนในการจัดตั้งธุรกิจ	

ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ปัจจัย	คำถาม	ที่มา
ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	1. ฉันมีความพร้อมที่จะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เป็นผู้ประกอบการ	ดัดแปลงจาก Liñán and Chen (2009)
	2. เป้าหมายในชีวิตของฉัน คือการได้เป็นผู้ประกอบการ	
	3. ฉันตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ในอนาคต	
	4. ฉันคิดไว้อย่างจริงจังที่จะต้องเริ่มต้นทำธุรกิจ	
	5. ฉันมีความตั้งใจที่จะสร้างกิจการให้ได้ภายใน 5 ปีหลังจากจบการศึกษา	

3. ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือโดยการตรวจสอบความเที่ยง (Reliability) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) จากแบบสอบถามจำนวน 30 ชุด โดยค่าสัมประสิทธิ์ควรมีค่ามากกว่า .70 ขึ้นไป (Hair, Anderson, Babin, & Black, 2010) พบว่า เมื่อตรวจสอบข้อคำถาม กลับมีบางตัวแปรที่ผ่านเกณฑ์และไม่ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน ผู้วิจัยจึงต้องตัดข้อคำถามบางข้อออกไปเพื่อให้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเพิ่มขึ้น แต่ยังคงมีตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์ที่ไม่ผ่านเกณฑ์มาตรฐานอยู่ 2 ตัวแปร ทำให้ผู้วิจัยต้องตัดตัวแปรออก คือ เชื่อในปัจจัยควบคุม (Locus of control) และอดทนต่อความไม่แน่นอน (Tolerance to ambiguity) เนื่องจากมีความเป็นไปได้ว่าข้อคำถามอาจไม่เหมาะสมต่อบริบทของผู้ตอบแบบสอบถามในประเทศไทย โดยมีการแสดงผล ดังนี้

ตาราง 3.7 ผลการวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง(Reliability) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) และการตัดข้อความออกเพื่อค่าสัมประสิทธิ์จะเพิ่มขึ้น

ตัวแปร	Cronbach's Alpha	ตัดข้อความออกเพื่อเพิ่มค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค
ตัวแปรต้น		
แรงจูงใจทั่วไป		
ต้องการประสบความสำเร็จ	.607	.789
เชื่อในปัจจัยควบคุม	.288	-
กล้าเสี่ยง	.640	.837
อดทนต่อความไม่แน่นอน	.545	-
แรงปรารถนา (Passion)	.898	
แรงจูงใจเจาะจง		
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	.850	
การตั้งเป้าหมาย	.690	.745
ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน		
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ	.763	
บรรทัดฐานทางสังคม	.774	
ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม	.847	
การศึกษาด้านการประกอบการ		
ความรู้ทั่วไป	.895	
การรับรู้โอกาส	.924	
ความรู้ที่ได้รับ	.781	
ตัวแปรตาม		
ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	.944	

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลจากนั้นจะนำมาวิเคราะห์ผลทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ทางสังคมศาสตร์ คือ โปรแกรม SPSS (Statistics Package for The Social Sciences - SPSS) โดยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเป็นดังนี้

3.6.1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics)

3.6.1.1 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าความถี่ (Frequencies) ค่าร้อยละ (Percentage) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ใช้ในการอธิบายข้อมูลสถานะภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จากนั้นจะนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบคำบรรยาย

3.6.1.2 หาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) และการแปลผลจากแบบสอบถามเป็นรายชื่อ

3.6.2 สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics)

3.6.2.1 วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis) เพื่อวิเคราะห์อิทธิพลของปัจจัยที่ทำให้เกิดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

3.6.2.2 วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างตัวแปร 2 กลุ่มแบบเป็นอิสระต่อกัน (Independent sample t-test) เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างด้านแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

3.6.2.3 วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มากกว่า 3 กลุ่มขึ้นไปโดยใช้สถิติ F-test หรือการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างด้านแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการอภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง “แรงจูงใจที่ส่งเสริมความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาโดยศึกษาความแตกต่างของสาขาวิชากับการศึกษาด้านการประกอบการใน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ” ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามและวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ อันประกอบไปด้วย แบบสอบถามข้อมูลด้านประชากรศาสตร์และข้อมูลทั่วไป ด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านพฤติกรรมตามแผน ด้านการศึกษาการประกอบการ และด้านความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้โปรแกรม IBM SPSS Statistics 23 ในการแปรผลข้อมูล ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) มีดังนี้

4.1.1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบไปด้วย เพศ อายุ ชั้นปี คณะที่กำลังศึกษา ภูมิภาคหลังครอบครัว สถานภาพของตนเอง รายได้ครอบครัว ภูมิภาค โดยหาค่าร้อยละ (Percentage) และค่าเฉลี่ย (Mean)

4.1.2 ผลการหาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และการแปลความหมายในแต่ละด้าน

4.2 ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) มีดังนี้

4.2.1 ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

4.2.1.1 ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณด้านแรงจูงใจที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

4.2.1.2 ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณด้านพฤติกรรมตามแผนที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

4.2.1.3 ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณด้านการศึกษาที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

4.2.2 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างเกี่ยวกับปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบไปด้วย เพศ อายุ ชั้นปี คณะที่กำลังศึกษา ภูมิภาคหลังครอบครัว สถานภาพของตนเอง รายได้ครอบครัว และภูมิภาคที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการจากสมมติฐาน

4.3 สรุปผลการทดสอบตามสมมติฐาน

4.1.1 ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ของปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบไปด้วย เพศ อายุ ชั้นปี คณะที่กำลังศึกษา ภูมิภาค ครัวเรือน สถานภาพของตนเอง รายได้ครัวเรือน ภูมิฐานะ นำเสนอในรูปแบบของตารางดังนี้ ตารางที่ 4.1 ข้อมูลปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (n=231)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	122	52.8
หญิง	109	47.2
อายุ		
ต่ำกว่า 20 ปี	21	9.1
20-22 ปี	179	77.5
23 ปีขึ้นไป	31	13.4
ชั้นปี		
ชั้นปีที่ 1	16	6.9
ชั้นปีที่ 2	24	10.4
ชั้นปีที่ 3	101	43.7
ชั้นปีที่ 4	80	34.6
มากกว่าชั้นปีที่ 4	10	4.3

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (n=231)	ร้อยละ
คณะที่กำลังศึกษา		
คณะเทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรม	75	32.5
คณะนิเทศศาสตร์	34	14.7
คณะนิติศาสตร์	21	9.1
คณะบริหารธุรกิจ	38	16.5
คณะมนุษยศาสตร์และการจัดการการ	32	13.9
ห้องเทียบ		
คณะศิลปกรรมศาสตร์	3	1.3
คณะวิศวกรรมศาสตร์	5	2.2
คณะดิจิทัลมีเดียและศิลปะภาพยนตร์	10	4.3
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	1	0.4
คณะเศรษฐศาสตร์และการลงทุน	3	1.3
คณะบัญชี	9	3.9
ภูมิลำเนาครอบครัว		
ครอบครัวประกอบธุรกิจ	129	55.8
ครอบครัวไม่ได้ประกอบธุรกิจ	102	44.2
มีธุรกิจเป็นของตัวเอง		
มี	52	22.5
ไม่มี	179	77.5
รายได้ครอบครัวต่อเดือน		
50,001-100,000 บาท	94	40.7
100,001-200,000 บาท	57	24.7
200,001-300,000 บาท	28	12.1
300,001-500,000 บาท	18	7.8
มากกว่า 500,000 บาท	34	14.7

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (n=231)	ร้อยละ
ภูมิลำเนา		
กรุงเทพและปริมณฑล	97	42.0
ภาคเหนือ	15	6.5
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	24	10.4
ภาคกลาง	15	6.5
ภาคใต้	43	18.6
ภาคตะวันตก	35	15.2
	2	0.9

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 52.8 และเพศหญิง จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 47.2

อายุของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในช่วงระหว่าง 20-22 ปี จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 77.5 รองลงมาคืออายุ 23 ปีขึ้นไปจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 13.4 และลำดับสุดท้ายคือผู้ตอบแบบสอบถามมีอายุต่ำกว่า 20 ปี มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 9.1

นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กำลังศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 43.7 รองลงมาคือนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 34.6 ชั้นปีที่ 2 จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 10.4 ชั้นปีที่ 1 จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9 และมากกว่าชั้นปีที่ 4 จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3 ตามลำดับ

คณะที่ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กำลังศึกษาคือ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรม จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 32.5 รองลงมาคือคณะบริหารธุรกิจ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 คณะนิเทศศาสตร์ จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 14.7 คณะมนุษยศาสตร์และการจัดการการท่องเที่ยว จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 13.9 คณะนิติศาสตร์ จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 9.1 คณะดิจิทัลมีเดียและศิลปะภาพยนตร์ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3 คณะบัญชี จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 3.9 คณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2 คณะศิลปกรรมศาสตร์และคณะเศรษฐศาสตร์และการลงทุนมีจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามเท่ากันคือ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.3 และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.4

ในขณะที่ภูมิหลังครอบครัวของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจ จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 55.8 และครอบครัวไม่ได้ประกอบธุรกิจมีจำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 44.2

สถานภาพของการมีธุรกิจเป็นของตนเองพบว่า ส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามไม่มีธุรกิจเป็นของตนเอง จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 77.5 และมีธุรกิจเป็นของตนเอง จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 22.5

รายได้ครอบครัวต่อเดือนของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่า ส่วนใหญ่มีรายได้ 50,001-100,000 บาท จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 40.7 รองลงมาได้ 100,001-200,000 บาท จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 24.7 มากกว่า 500,000 บาท จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 14.7 200,001-300,000 บาท จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 12.1 และ 300,001-500,000 บาท จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 7.8 ตามลำดับ

ในส่วนของภูมิถิ่นกำเนิดของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่าส่วนใหญ่มาจากกรุงเทพและปริมณฑลจำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 42 รองลงมาจากภาคกลาง จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 18.6 ภาคใต้ จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 15.2 ภาคตะวันออก จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 10.4 ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามเท่ากันคือ 15 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 และภาคตะวันตกจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.9

4.1.2 การหาค่าเฉลี่ยและการแปลผลจากแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อคำถามจากแบบสอบถามและตัวแปรที่เกี่ยวข้องนำมาวัดผลโดยใช้เกณฑ์การวัดผลจากมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับตามแบบของลิเคิร์ต (LiKert) โดยมีผล ดังนี้

ตารางที่ 4.2 การหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลความหมายด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ตัวแปร/ตัวชี้วัด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลความหมาย
แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EM)			
NA ความต้องการประสบความสำเร็จ			
NA1 ฉันชอบตอบสนองต่อความท้าทาย การแข่งขันทำให้ฉันอยากทำงานหนัก	3.84	.796	สูง
NA2 ฉันต้องการมีรายได้ที่มากกว่าที่จะมากได้เพื่อทำให้ความเป็นอยู่ดีขึ้น	4.40	.733	สูง
NA4 เมื่อฉันลงมือทำงานบางสิ่ง ฉันจะไม่มองแค่งานที่เสร็จ แต่มองที่ความสำเร็จอย่างดีเลิศ	4.10	.757	สูง
RT ความกล้าเสี่ยง			
RT2 ฉันเต็มใจที่จะรับความเสี่ยงสูงเพื่อผลตอบแทนสูง	3.86	.860	สูง
RT3 ฉันจะพิจารณาความคุ้มค่าของความเสี่ยงหากมีความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จมากกว่า 60%	3.95	.708	สูง
RT4 ฉันไม่กังวลกับงานที่มีความไม่แน่นอนหากมีเหตุผลว่ามั่นคงคุ้มค่า	3.76	.792	สูง
PS แรงปรารถนา			
PS1 การเป็นเจ้าของธุรกิจทำให้ฉันเกิดพลัง	4.05	.827	สูง
PS2 การเอาใจใส่ธุรกิจจนประสบความสำเร็จเป็นเรื่องที่สนุก	4.16	.732	สูง
PS3 การสร้างธุรกิจใหม่เป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้น	4.14	.729	สูง
PS4 การเป็นผู้ก่อตั้งธุรกิจคือสิ่งที่ฉันอยากจะเป็น	4.06	.873	สูง
SE การรับรู้ความสามารถของตนเอง			
SE1 ฉันสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพภายใต้ความเครียด ความกดดันและความขัดแย้ง	3.87	.726	สูง

ตารางที่ 4.2 การหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลความหมายด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ (ต่อ)

ตัวแปร/ตัวชี้วัด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลความหมาย
SE2 ฉันสามารถสร้างไอเดียและผลิตภัณฑ์ใหม่ขึ้นมาได้	3.84	.798	สูง
SE3 ฉันสามารถเห็นโอกาสของตลาดสำหรับการออกผลิตภัณฑ์และบริการ	3.84	.755	สูง
SE4 ฉันสามารถพัฒนาสภาพแวดล้อมในการทำงานโดยสนับสนุนให้ผู้อื่นพยายามทำสิ่งใหม่	3.97	.728	สูง
GS การตั้งเป้าหมาย			
GS2 มีการกำหนดระยะเวลา (Deadline) ในการทำเป้าหมายให้สำเร็จ	4.11	.735	สูง
GS3 การทำงานเพื่อไปให้ถึงเป้าหมายเป็นสิ่งที่น่าสนใจ	3.75	.852	สูง
GS4 การไปสู่เป้าหมายที่มีแรงกดดันมากเกินไปสามารถนำไปสู่ความไม่ซื่อสัตย์และการคดโกง	3.74	.978	สูง
GS5 เป้าหมายเป็นเครื่องมือที่ใช้ลงโทษมากกว่าช่วยพัฒนางานให้ดีขึ้น	3.40	1.148	ปานกลาง

ผลของการวิจัยด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ พบว่า ตัวแปรด้านความต้องการประสบความสำเร็จ ความกล้าเสี่ยง แรงปรารถนา การรับรู้ความสามารถของตนเอง การตั้งเป้าหมาย อยู่ในระดับสูง โดยคะแนนเฉลี่ยที่สูงที่สุดคือ ฉันต้องการมีรายได้ที่มากเท่าที่จะมากได้เพื่อทำให้ความ เป็นอยู่ดีขึ้น มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 4.40 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ .733 จะมีแค่ความแตกต่างด้าน เป้าหมายในเรื่องของการมองเป้าหมายเป็นเครื่องมือที่ใช้ลงโทษมากกว่าช่วยพัฒนางานให้ดีขึ้นจะอยู่ในระดับปานกลางซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยที่ต่ำที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.40 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 1.148

ตารางที่ 4.3 การหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลความหมายด้านพฤติกรรมตามแผน

ตัวแปร/ตัวชี้วัด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลความหมาย
พฤติกรรมตามแผน (TPB)			
ATE ทักษะติดต่อการเป็นผู้ประกอบการ			
ATE1 การเป็นผู้ประกอบการมีข้อดีมากกว่าข้อเสีย	3.83	.720	เห็นด้วย
ATE2 ถ้าฉันมีโอกาสและมีแหล่งทรัพยากร เช่น เงินทุน ฉันจะตัดสินใจทำธุรกิจ	4.08	.804	เห็นด้วย
ATE3 การเป็นผู้ประกอบการ ทำให้ฉันเกิดความพึงพอใจสูงสุด	4.00	.772	เห็นด้วย
ATE4 แม้จะมีทางเลือกที่หลากหลายในด้านอาชีพ ฉันก็เลือกที่จะเป็นผู้ประกอบการ	3.81	.854	เห็นด้วย
SN บรรทัดฐานทางสังคมที่ส่งผลต่อการเป็นผู้ประกอบการ			
SN1 สมาชิกในครอบครัวของฉันคิดว่าฉันควรจะมีอาชีพเป็นผู้ประกอบการ	3.71	1.047	เห็นด้วย
SN2 เพื่อนสนิทของฉันคิดว่าฉันควรจะมีอาชีพเป็นผู้ประกอบการ	3.65	1.043	เห็นด้วย
SN3 ฉันมีความกังวลในการตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการถ้าสมาชิกในครอบครัวของฉันไม่เห็นด้วย	3.35	1.148	ปานกลาง
SN4 ฉันมีความกังวลในการตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการถ้าเพื่อนสนิทของฉันไม่เห็นด้วย	3.21	1.194	ปานกลาง
PBC ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม			
PBC1 ถ้าฉันต้องการเป็นผู้ประกอบการ ฉันสามารถเป็นผู้ประกอบการได้อย่างง่ายดาย	3.72	.809	เห็นด้วย

ตารางที่ 4.3 การหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลความหมายด้านพฤติกรรมตามแผน (ต่อ)

ตัวแปร/ตัวชี้วัด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลความหมาย
PBC2 ในการเป็นผู้ประกอบการ ฉันมีประสิทธิภาพที่จะควบคุมธุรกิจของฉันได้	3.84	.764	เห็นด้วย
PBC3 มีหลายปัจจัยภายนอกที่อาจส่งเสริมให้ฉันเป็นผู้ประกอบการ	3.70	.891	เห็นด้วย
PBC4 ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ฉันขอเลือกที่จะเป็นผู้ประกอบการ	3.73	.907	เห็นด้วย

ผลการวิจัยด้านพฤติกรรมตามแผน พบว่า ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคมที่ส่งผลต่อการเป็นผู้ประกอบการ ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างมีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยคะแนนเฉลี่ยที่สูงที่สุดคือ ถ้าฉันมีโอกาสและมีแหล่งทรัพยากร เช่น เงินทุน ฉันจะตัดสินใจทำธุรกิจ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 4.08 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ .804 ในส่วนของบรรทัดฐานทางสังคมที่ส่งผลต่อการเป็นผู้ประกอบการ พบว่า มี 2 ข้อที่มีความแตกต่างด้านการแปลผลคือ ความกังวลในการตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการถ้าสมาชิกในครอบครัวไม่เห็นด้วยและความกังวลในการตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการถ้าเพื่อนสนิทไม่เห็นด้วยอยู่ในเกณฑ์เฉยๆ โดยคะแนนเฉลี่ยที่ต่ำสุดคือ ฉันมีความกังวลในการตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการถ้าเพื่อนสนิทของฉันไม่เห็นด้วย มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.21 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 1.194

ตารางที่ 4.4 การหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลความหมายของการศึกษาด้านการประกอบการ

ตัวแปร/ตัวชี้วัด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลความหมาย
การศึกษาด้านการประกอบการ (EE)			
GK ความรู้ทั่วไปในการเป็นผู้ประกอบการ			
GK1 เกิดความรู้ ความเข้าใจด้านการจัดการประกอบกิจการและการวางแผนธุรกิจโดยพื้นฐาน	3.87	.788	สูง
GK2 เกิดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบการจำลองธุรกิจ (Business Model)	3.80	.773	สูง
GK3 เกิดความรู้ ความเข้าใจด้านการพัฒนาไอเดีย	3.90	.756	สูง
GK4 เกิดความรู้ ความเข้าใจด้านความรับผิดชอบต่อการเป็นผู้ประกอบการ	3.94	.780	สูง
OR การรับรู้โอกาส			
OR1 หลังจากที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับผู้ประกอบการฉันได้เรียนรู้ไอเดียการสร้างธุรกิจขึ้นพื้นฐาน	3.95	.720	สูง
OR2 การศึกษาด้านการประกอบการทำให้ฉันรับรู้ทางเลือกด้านอาชีพ	3.98	.740	สูง
OR3 วิชาด้านการประกอบการเพิ่มความสามารถในการรับรู้โอกาสทางธุรกิจในสภาพแวดล้อมของฉัน	3.92	.750	สูง
OR4 การศึกษาด้านการประกอบการเพิ่มความสามารถของฉันในการแก้ปัญหาสภาพแวดล้อมด้านเศรษฐกิจและสังคม	3.93	.768	สูง
EK ความรู้ที่ได้รับ			
EK1 การศึกษาด้านการประกอบการทำให้ฉันสามารถแยกแยะลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จได้ (เช่น กล้าเสี่ยง, ทำงานเชิงรุก, คิดนวัตกรรมใหม่ ๆ)	3.91	.764	สูง

ตารางที่ 4.4 การหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลความหมายของการศึกษาด้านการประกอบการ (ต่อ)

ตัวแปร/ตัวชี้วัด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลความหมาย
EK2 การศึกษาด้านการประกอบการทำให้ฉันรู้สึกอยากเป็นอิสระ	3.97	.790	สูง
EK3 การศึกษาด้านการประกอบการทำให้ฉันเข้าใจรูปแบบการจัดตั้งธุรกิจ (เช่น การเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียว, การมีหุ้นส่วน เป็นต้น)	3.92	.724	สูง
EK4 ฉันได้รับทักษะ ความรู้และความสามารถที่ต้องการสร้าง พัฒนาและจัดการธุรกิจผ่านจากการเรียนวิชาด้านการประกอบการ	3.93	.703	สูง
EK5 วิชาด้านการประกอบการสามารถเพิ่มความเข้าใจเกี่ยวกับแหล่งทรัพยากรที่ทำให้ฉันสามารถได้รับเงินทุนในการจัดตั้งธุรกิจ	3.94	.734	สูง

ผลการวิจัยของการศึกษาด้านการประกอบการ พบว่า ความรู้ทั่วไปในการเป็นผู้ประกอบการ การรับรู้โอกาสและความรู้ที่ได้รับอยู่ในเกณฑ์ระดับสูงทั้งหมด เมื่อดูคะแนนเฉลี่ยเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดคือ การศึกษาด้านการประกอบการทำให้รับรู้ฉันทางเลือทางด้านอาชีพ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.98 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ .740

ตารางที่ 4.5 การหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลความหมายของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ตัวแปร/ตัวชี้วัด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลความหมาย
ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI)			
EI1 ฉันมีความพร้อมที่จะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เป็นผู้ประกอบการ	3.75	.863	สูง
EI2 เป้าหมายในชีวิตของฉัน คือการได้เป็นผู้ประกอบการ	3.77	.945	สูง
EI3 ฉันตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ในอนาคต	3.89	.875	สูง
EI4 ฉันคิดไว้อย่างจริงจังว่าจะต้องเริ่มต้นทำธุรกิจ	3.84	.908	สูง
EI5 ฉันมีความตั้งใจที่จะสร้างกิจการให้ได้ภายใน 5 ปี หลังจากจบการศึกษา	3.77	.974	สูง

ผลการวิจัยของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับสูงทั้งหมด เมื่อดูคะแนนเฉลี่ยเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ฉันตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ในอนาคต มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.89 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ .875

4.2 ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) ซึ่งได้แก่ ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณ (Multiple regression) และผลการวิเคราะห์ความแตกต่างเกี่ยวกับปัจจัยด้านประชากรศาสตร์

4.2.1 ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis)

4.2.1.1 ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณด้านแรงจูงใจที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ มีการใช้สถิติวิจัย ดังนี้

ตารางที่ 4.6 ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณของแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ตัวแปร (แรงจูงใจ)	B	Std. Error	Beta	t	Sig.
ต้องการประสบความสำเร็จ	.023	.087	.017	.262	.793
กล้าเสี่ยง	.084	.068	.069	1.228	.221
แรงปรารถนา	.557	.077	.470	7.281	.000*
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	.279	.079	.211	3.539	.000*
การตั้งเป้าหมาย	.114	.053	.112	2.157	.032*
$R^2 = .477^1$ Std. Error = .571 F=42.967					

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.6 เมื่อทำการวิเคราะห์สถิติถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis) พบว่า ตัวแปรอิสระทั้ง 5 ตัว ร่วมกันอธิบายความผันแปรของแรงจูงใจที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้ร้อยละ 47.7¹ และมีตัวแปรอิสระบางตัวส่งผลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้ดีที่สุดโดยเรียงลำดับความสำคัญจากมากไปน้อย คือ แรงปรารถนา การรับรู้ความสามารถของตนเอง และการตั้งเป้าหมาย ตามลำดับ

4.2.1.2 ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณของพฤติกรรมตามแผนที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ มีการใช้สถิติวิจัย ดังนี้

ตารางที่ 4.7 ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณด้านพฤติกรรมตามแผนที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ตัวแปร (พฤติกรรมตามแผน)	B	Std. Error	Beta	t	Sig.
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ	.313	.067	.252	4.668	.000*
บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุน	.185	.048	.228	3.883	.000*
บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อไม่ได้รับการสนับสนุน	-.031	.032	-.043	-.957	.339
ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม	.497	.069	.445	7.186	.000*
$R^2 = .627^1$ Std. Error = .482 F=97.518					

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.7 เมื่อทำการวิเคราะห์สถิติถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis) พบว่า ตัวแปรอิสระทั้ง 4 ตัว ร่วมกันอธิบายความผันแปรของพฤติกรรมตามแผนที่ส่งผลกระทบต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้ร้อยละ 62.7¹ และมีตัวแปรอิสระบางตัวส่งผลกระทบต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระด้านแรงจูงใจที่ส่งผลกระทบต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้ดีที่สุดโดยเรียงลำดับความสำคัญจากมากไปน้อย คือ ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการและบรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุนตามลำดับ

4.2.1.3 ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณด้านการศึกษาที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ มีการใช้สถิติวิจัย ดังนี้

ตารางที่ 4.8 ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณของการศึกษาที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ตัวแปร (การศึกษา)	B	Std. Error	Beta	t	Sig.
ความรู้ทั่วไป	.404	.081	.338	4.995	.000*
การรับรู้โอกาส	.160	.104	.130	1.545	.124
ความรู้ที่ได้รับ	.421	.101	.317	4.158	.000*
$R^2 = .483^1$ Std. Error = .567 F=72.601					

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.8 เมื่อทำการวิเคราะห์สถิติถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis) พบว่า ตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัว ร่วมกันอธิบายความผันแปรของการศึกษาที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้ร้อยละ 48.3¹ และมีตัวแปรอิสระบางตัวส่งผลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้ดีที่สุดโดยเรียงลำดับความสำคัญจากมากไปน้อย คือ ความรู้ทั่วไปและความรู้ที่ได้รับตามลำดับ

4.2.2 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างเกี่ยวกับปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบไปด้วย เพศ อายุ ชั้นปี คณะที่กำลังศึกษา ภูมิภาคหลังครอบครัว สถานภาพของตนเอง รายได้ ครอบครัว และภูมิลำเนาที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการจากสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 : การวิเคราะห์ความแตกต่างโดยจำแนกเพศ

H_0 : ปัจจัยด้านเพศที่แตกต่างกัน มีแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกัน

H_1 : ปัจจัยด้านเพศที่แตกต่างกัน มีแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

4.2.2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานโดยจำแนกตามเพศในด้านแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้การทดสอบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง (Independent Sample T-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 มีผลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.9 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามเพศ (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัย	เพศ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EM)	ชาย	122	3.95	.502	.878	.073
	หญิง	109	3.89	.416		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.9 อธิบายผลการวิเคราะห์ได้ว่า เพศชายและเพศหญิงที่ต่างกันส่งผลต่อแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อผู้วิจัยพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการมีตัวแปรย่อยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

ตารางที่ 4.10 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามเพศ (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัยรายข้อ	เพศ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig. (2-tailed)
ต้องการประสบความสำเร็จ (NA)	ชาย	122	4.14	.623	1.098	.273
	หญิง	109	4.06	.518		
กล้าเสี่ยง (RT)	ชาย	122	3.95	.649	2.638	.009*
	หญิง	109	3.73	.628		
แรงปรารถนา (PS)	ชาย	122	4.09	.705	-.186	.852
	หญิง	109	4.11	.621		
รับรู้ความสามารถของตนเอง (SE)	ชาย	122	3.92	.630	1.050	.295
	หญิง	109	3.83	.555		
การตั้งเป้าหมาย (GS)	ชาย	122	3.63	.780	.796	.313
	หญิง	109	3.73	.766		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.10 อธิบายผลการวิเคราะห์ได้ว่า แรงจูงใจที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเมื่อจำแนกตัวแปรตามเป็นรายข้อที่ส่งผลต่อปัจจัยด้านเพศ พบว่า ความกล้าเสี่ยงส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.11 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามเพศ (ด้านพฤติกรรมตามแผน)

ปัจจัย	เพศ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
พฤติกรรมตามแผน (TPB)	ชาย	122	3.66	.690	.231	.937
	หญิง	109	3.64	.656		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.11 อธิบายผลการวิเคราะห์ได้ว่า เพศชายและเพศหญิงส่งผลต่อพฤติกรรมตามแผนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.12 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามเพศ (การศึกษาด้านการประกอบการ)

ปัจจัย	เพศ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
การศึกษาด้านการประกอบการ (EE)	ชาย	122	3.95	.580	.436	1.084
	หญิง	109	3.87	.546		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.12 อธิบายผลการวิเคราะห์ได้ว่า เพศชายและเพศหญิงที่ต่างกันส่งผลต่อการศึกษาด้านการประกอบการไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.13 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามเพศ (ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัย	เพศ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI)	ชาย	122	3.84	.819	.944	.803
	หญิง	109	3.76	.755		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.13 อธิบายผลการวิเคราะห์ได้ว่า เพศชายและเพศหญิงที่ต่างกันส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 2 : การวิเคราะห์ความแตกต่างโดยจำแนกอายุ

H_0 : ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามอายุ มีแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกัน

H_1 : ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามอายุ มีแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

4.2.2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานโดยจำแนกตามอายุในด้านแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 มีผลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.14 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามอายุ (ด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัย	อายุ	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EM)	ต่ำกว่า 20 ปี	21	3.91	.496	.566	.569
	20-22 ปี	179	3.94	.774		
	23 ปีขึ้นไป	31	3.84	1.019		
รวม		231	3.92	.463		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.14 อธิบายผลการวิเคราะห์ได้ว่า อายุที่แตกต่างกันส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อผู้วิจัยพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการมีตัวแปรย่อยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

ตารางที่ 4.15 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามอายุ (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัยรายข้อ	อายุ	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
ต้องการประสบความสำเร็จ (NA)	ต่ำกว่า 20 ปี	21	3.98	.599	.766	.466
	20-22 ปี	179	4.13	.574		
	23 ปีขึ้นไป	31	4.05	.580		
กล้าเสี่ยง (RT)	ต่ำกว่า 20 ปี	21	3.82	.478	.974	.379
	20-22 ปี	179	3.88	.656		

	23 ปีขึ้นไป	31	3.70	.696		
แรงปรารถนา (PS)	ต่ำกว่า 20 ปี	21	4.34	.484	1.566	.211
	20-22 ปี	179	4.07	.689		
	23 ปีขึ้นไป	31	4.11	.610		
รับรู้ความสามารถของตนเอง (SE)	ต่ำกว่า 20 ปี	21	3.28	.459	.658	.519
	20-22 ปี	179	3.87	.613		
	23 ปีขึ้นไป	31	3.99	.581		
การตั้งเป้าหมาย (GS)	ต่ำกว่า 20 ปี	21	3.60	.806	3.589	.029*
	20-22 ปี	179	3.74	.733		
	23 ปีขึ้นไป	31	3.35	.909		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.15 อธิบายผลการวิเคราะห์ที่ได้ว่า แรงจูงใจที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเมื่อจำแนกตัวแปรตามเป็นรายข้อที่ส่งผลต่อปัจจัยด้านอายุ พบว่า การตั้งเป้าหมายส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.16 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านแรงจูงใจที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามอายุที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเชฟเฟ

ตัวแปร	อายุ	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	อายุ		
			1	2	3
การตั้งเป้าหมาย (GS)	ต่ำกว่า 20 ปี (1)	3.60	-		
	20-22 ปี (2)	3.74		-	.39273*
	23 ปีขึ้นไป (3)	3.35			-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.16 แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของอายุในด้านการตั้งเป้าหมายโดยใช้สถิติแบบเชฟเฟ พบว่า นักศึกษาที่มีอายุ 20-22 ปีจะมีการตั้งเป้าหมายที่แตกต่างจากนักศึกษาที่มีอายุ 23 ปีขึ้นไป

ตารางที่ 4.17 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามอายุ (ด้านพฤติกรรมตามแผน)

ปัจจัย	อายุ	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
พฤติกรรมตามแผน (TPB)	ต่ำกว่า 20 ปี	21	3.65	.495	2.692	.070
	20-22 ปี	179	3.70	.680		
	23 ปีขึ้นไป	31	3.40	.696		
รวม		231	3.65	.673		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.17 อธิบายผลการวิเคราะห์ได้ว่า อายุที่แตกต่างกันส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อผู้วิจัยพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการมีตัวแปรย่อยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

ตารางที่ 4.18 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามอายุ (พฤติกรรมตามแผน)

ปัจจัยรายข้อ	อายุ	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (ATE)	ต่ำกว่า 20 ปี	21	4.04	.499	.441	.644
	20-22 ปี	179	3.91	.655		
	23 ปีขึ้นไป	31	3.89	.614		
บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุน (SN1)	ต่ำกว่า 20 ปี	21	3.54	.865	2.430	.090
	20-22 ปี	179	3.75	.927		
	23 ปีขึ้นไป	31	3.35	1.205		
บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อไม่ได้รับการสนับสนุน (SN2)	ต่ำกว่า 20 ปี	21	3.29	1.020	4.176	.017*
	20-22 ปี	179	3.37	1.089		
	23 ปีขึ้นไป	31	2.76	1.124		
ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม	ต่ำกว่า 20 ปี	21	3.73	.500	.838	.434
	20-22 ปี	179	3.77	.725		
	23 ปีขึ้นไป	31	3.59	.714		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.18 อธิบายผลการวิเคราะห์ได้ว่า พฤติกรรมตามแผนที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเมื่อจำแนกตัวแปรตามเป็นรายชื่อที่ส่งผลต่อปัจจัยด้านอายุ พบว่า บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อไม่ได้รับการสนับสนุนส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.19 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านพฤติกรรมตามแผนที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามอายุที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ

ตัวแปร	อายุ	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	อายุ		
			1	2	3
บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อไม่ได้รับการสนับสนุน (SN2)	ต่ำกว่า 20 ปี (1)	3.29			
	20-22 ปี (2)	3.37	-		
	23 ปีขึ้นไป (3)	2.76		-6.1173*	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.19 แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของอายุในด้านการตั้งเป้าหมายโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ พบว่า นักศึกษาที่มีอายุ 23 ปีขึ้นไปจะมีบรรทัดฐานทางสังคมเมื่อไม่ได้รับการสนับสนุนที่แตกต่างจากนักศึกษาที่มีอายุ 20-22 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.20 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามอายุ (การศึกษาด้านการประกอบการ)

ปัจจัย	อายุ	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
การศึกษาด้านการประกอบการ (EE)	ต่ำกว่า 20 ปี	21	3.88	.369	.324	.723
	20-22 ปี	179	3.93	.577		
	23 ปีขึ้นไป	31	3.84	.609		
รวม		231	3.91	.565		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.20 อธิบายผลการวิเคราะห์ได้ว่า อายุที่แตกต่างกันมีความเห็นด้านการศึกษาที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.21 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามอายุ (ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัย	อายุ	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI)	ต่ำกว่า 20 ปี	21	3.86	.496	.459	.632
	20-22 ปี	179	3.81	.774		
	23 ปีขึ้นไป	31	3.68	1.019		
รวม		231	3.80	.789		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.21 สามารถอธิบายได้ว่า อายุที่แตกต่างกันมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 3 : การวิเคราะห์ความแตกต่างโดยจำแนกชั้นปี

H_0 : ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามชั้นปี มีแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกัน

H_1 : ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามชั้นปี มีแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

4.2.2.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานโดยจำแนกตามชั้นปีในด้านแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่มีผล 0.05 วิเคราะห์ออกมาดังนี้

ตารางที่ 4.22 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามชั้นปี (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัย	ชั้นปี	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EM)	ชั้นปีที่ 1	16	3.86	.346	1.378	.242
	ชั้นปีที่ 2	24	3.92	.491		
	ชั้นปีที่ 3	101	3.86	.494		
	ชั้นปีที่ 4	80	4.01	.431		
	มากกว่าชั้นปีที่ 4	10	3.96	.439		
รวม		231	3.92	.463		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.22 สามารถอธิบายได้ว่า ชั้นปีที่แตกต่างกันมีแรงจูงใจที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.23 แสดงค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามชั้นปี (พฤติกรรมตามแผน)

ปัจจัย	ชั้นปี	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
พฤติกรรมตามแผน (TPB)	ชั้นปีที่ 1	16	3.52	.516	.410	.801
	ชั้นปีที่ 2	24	3.58	.800		
	ชั้นปีที่ 3	101	3.65	.654		
	ชั้นปีที่ 4	80	3.72	.667		
	มากกว่าชั้นปีที่ 4	10	3.63	.855		
รวม		231	3.65	.673		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.23 สามารถอธิบายได้ว่า ชั้นปีที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมตามแผนที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.24 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามชั้นปี (การศึกษาด้านการประกอบการ)

ปัจจัย	ชั้นปี	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
การศึกษาด้านการประกอบการ (EE)	ชั้นปีที่ 1	16	3.98	.308	.686	.602
	ชั้นปีที่ 2	24	3.85	.445		
	ชั้นปีที่ 3	101	3.86	.612		
	ชั้นปีที่ 4	80	3.99	.564		
	มากกว่าชั้นปีที่ 4	10	3.85	.653		
รวม		231	3.91	.565		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.24 อธิบายได้ว่า ชั้นปีที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นด้านการศึกษาที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.25 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามชั้นปี (ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัย	ชั้นปี	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI)	ชั้นปีที่ 1	16	3.98	3.91	1.090	.362
	ชั้นปีที่ 2	24	3.85	3.77		
	ชั้นปีที่ 3	101	3.86	3.70		
	ชั้นปีที่ 4	80	3.99	3.93		
	มากกว่าชั้นปีที่ 4	10	3.85	3.71		
รวม		231	3.91	3.80		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.25 สามารถอธิบายได้ว่า ชั้นปีที่แตกต่างกันส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 4 : การวิเคราะห์ความแตกต่างโดยจำแนกกลุ่มก่อนที่ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างคณะ ผู้วิจัยได้แบ่งสัดส่วนของนักศึกษาเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเทคโนโลยี (Technology) กลุ่มธุรกิจและการจัดการ (Business and Management) และกลุ่มมีเดียและการออกแบบ (Media and Design) (ตามตารางที่ 3.2.1) โดยมีข้อสมมติฐานดังนี้

H_0 : ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามกลุ่ม มีแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกัน

H_1 : ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามกลุ่ม มีแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

4.2.2.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานโดยจำแนกกลุ่มในด้านแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 มีผลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.26 แสดงค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามกลุ่ม (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัย	กลุ่ม	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EM)	เทคโนโลยี	80	3.89	.497	2.750	.066
	บริหารและการจัดการ	71	4.03	.434		
	มีเดียและออกแบบ	80	3.86	.442		
รวม		231	3.92	.463		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.26 สามารถอธิบายได้ว่า กลุ่มที่แตกต่างกันจะมีแรงจูงใจส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อผู้วิจัยพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการมีตัวแปรย่อยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

ตารางที่ 4.27 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามกลุ่ม (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัยรายข้อ	กลุ่ม	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
ต้องการประสบความสำเร็จ (NA)	เทคโนโลยี	80	4.12	.616	.610	.544
	บริหารและการจัดการ	71	4.14	.559		
	มีเดียและออกแบบ	80	4.05	.552		
กล้าเสี่ยง (RT)	เทคโนโลยี	80	3.88	.661	2.318	.101
	บริหารและการจัดการ	71	3.95	.668		
	มีเดียและออกแบบ	80	3.73	.604		
แรงปรารถนา (PS)	เทคโนโลยี	80	4.02	.724	4.113	.018*
	บริหารและการจัดการ	71	4.28	.595		
	มีเดียและออกแบบ	80	4.01	.636		
รับรู้ความสามารถของตนเอง (SE)	เทคโนโลยี	80	3.81	.622	2.254	.107
	บริหารและการจัดการ	71	4.00	.591		
	มีเดียและออกแบบ	80	3.84	.564		

การตั้งเป้าหมาย (GS)	เทคโนโลยี	80	3.60	.765	.815	.444
	บริหารและการจัดการ	71	3.76	.782		
	มีเดียและออกแบบ	80	3.69	.776		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.27 อธิบายผลการวิเคราะห์ได้ว่า แรงจูงใจที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเมื่อจำแนกตัวแปรตามเป็นรายชื่อที่ส่งผลต่อปัจจัยด้านกลุ่ม พบว่า แรงปรารถนา ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.28 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านแรงจูงใจที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามอายุที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ

ตัวแปร	กลุ่ม	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	กลุ่ม		
			1	2	3
แรงปรารถนา (PS)	เทคโนโลยี (1)	3.29	-		
	บริหารและการจัดการ (2)	3.37		-	.27748*
	มีเดียและออกแบบ (3)	2.76			-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.28 แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของกลุ่มนักศึกษาในด้านแรงปรารถนาโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ พบว่า นักศึกษากลุ่มบริหารและการจัดการ จะมีแรงปรารถนาที่แตกต่างจากนักศึกษากลุ่มมีเดียและออกแบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.29 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามกลุ่ม (พฤติกรรมตามแผน)

ปัจจัย	กลุ่ม	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
พฤติกรรมตามแผน (TPB)	เทคโนโลยี	80	3.47	.682	6.067*	.003
	บริหารและการจัดการ	71	3.84	.598		
	มีเดียและออกแบบ	80	3.68	.685		
รวม		231	3.65	.673		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.29 สามารถอธิบายได้ว่า กลุ่มที่แตกต่างกันจะมีพฤติกรรมตามแผนส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.30 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านพฤติกรรมตามแผนที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามกลุ่มที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ

ปัจจัย	กลุ่ม	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	กลุ่ม		
			1	2	3
พฤติกรรมตามแผน (TPB)	เทคโนโลยี	3.47	-		
	บริหารและการจัดการ	3.84	.37228*	-	
	มีเดียและออกแบบ	3.68			-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.30 แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างกลุ่มในด้านพฤติกรรมตามแผนโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ พบว่า นักศึกษากลุ่มบริหารและการจัดการ จะมีพฤติกรรมตามแผนที่แตกต่างจากนักศึกษากลุ่มเทคโนโลยีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อผู้วิจัยพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการมีตัวแปรย่อยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

ตารางที่ 4.31 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามกลุ่ม (พฤติกรรมตามแผน)

ปัจจัยรายข้อ	กลุ่ม	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (ATE)	เทคโนโลยี	80	3.80	.673	3.476*	.033
	บริหารและการจัดการ	71	4.07	.586		
	มีเดียและออกแบบ	80	3.91	.621		
บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุน (SN1)	เทคโนโลยี	80	3.43	.989	4.917*	.008
	บริหารและการจัดการ	71	3.91	.906		
	มีเดียและออกแบบ	80	3.71	.957		
บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อไม่ได้รับการสนับสนุน (SN2)	เทคโนโลยี	80	3.08	1.126	2.327	.100
	บริหารและการจัดการ	71	3.46	1.078		
	มีเดียและออกแบบ	80	3.32	1.083		

ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (PBC)	เทคโนโลยี	80	3.57	.741	5.049*	.007
	บริหารและการจัดการ	71	3.93	.647		
	มีเดียและออกแบบ	80	3.76	.687		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.31 พฤติกรรมตามแผนที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเมื่อจำแนกตัวแปรตามเป็นรายชื่อที่ส่งผลต่อปัจจัยด้านกลุ่ม พบว่า ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุนและความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.32 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านพฤติกรรมตามแผนที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายชื่อ จำแนกตามกลุ่มที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ

ปัจจัยรายชื่อ	กลุ่ม	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	กลุ่ม		
			1	2	3
ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ (ATE)	เทคโนโลยี (1)	3.80			
	บริหารและการจัดการ (2)	4.07	.26962*		
	มีเดียและออกแบบ (3)	3.91		-	
บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุน (SN1)	เทคโนโลยี (1)	3.43			
	บริหารและการจัดการ (2)	3.91	.48246*		
	มีเดียและออกแบบ (3)	3.71		-	
บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อไม่ได้รับการสนับสนุน (SN2)	เทคโนโลยี (1)	3.08			
	บริหารและการจัดการ (2)	3.46			
	มีเดียและออกแบบ (3)	3.32			
ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (PBC)	เทคโนโลยี (1)	3.57			
	บริหารและการจัดการ (2)	3.93	.35893*		
	มีเดียและออกแบบ (3)	3.76		-	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.32 แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างกลุ่มในด้านพฤติกรรมตามแผน
จำแนกปัจจัยรายข้อโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ พบว่า นักศึกษากลุ่มบริหารและการจัดการมีทัศนคติต่อ
การเป็นผู้ประกอบการบรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุนและความสามารถในการควบคุม
พฤติกรรมที่แตกต่างจากนักศึกษากลุ่มเทคโนโลยีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.33 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็น
ผู้ประกอบการ จำแนกตามกลุ่ม (การศึกษาด้านการประกอบการ)

ปัจจัย	กลุ่ม	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
การศึกษาด้านการ ประกอบการ (EE)	เทคโนโลยี	80	3.83	.579	2.407	.092
	บริหารและการจัดการ	71	4.03	.536		
	มีเดียและออกแบบ	80	3.89	.564		
รวม		231	3.91	.565		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.33 สามารถอธิบายได้ว่า กลุ่มที่ต่างกันจะมีความเห็นด้านการศึกษาส่งผล
ต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อผู้วิจัยพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การศึกษาด้านการประกอบการมีตัวแปรย่อยที่ส่งผลต่อ
ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

ตารางที่ 4.34 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็น
ผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามกลุ่ม (การศึกษาด้านการประกอบการ)

ปัจจัยรายข้อ	กลุ่ม	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
ความรู้ทั่วไป (GK)	เทคโนโลยี	80	3.74	.687	3.415*	.035
	บริหารและการจัดการ	71	4.02	.657		
	มีเดียและออกแบบ	80	3.86	.612		
การรับรู้โอกาส (OR)	เทคโนโลยี	80	3.88	.707	1.415	.245
	บริหารและการจัดการ	71	4.04	.545		
	มีเดียและออกแบบ	80	3.91	.648		
ความรู้ที่ได้รับ (KA)	เทคโนโลยี	80	3.87	.541	1.269	.283
	บริหารและการจัดการ	71	4.02	.617		
	มีเดียและออกแบบ	80	3.90	.622		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.34 การศึกษาที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเมื่อจำแนกตัวแปรตามเป็นรายข้อที่ส่งผลต่อปัจจัยด้านกลุ่ม พบว่า ความรู้ทั่วไปส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.35 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านการศึกษาที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามกลุ่มที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ

ปัจจัยรายข้อ	กลุ่ม	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	กลุ่ม		
			1	2	3
ความรู้ทั่วไป (GK)	เทคโนโลยี (1)	3.80			
	บริหารและการจัดการ (2)	4.07	.26962*		
	มีเดียและออกแบบ (3)	3.91		-	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.35 แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างกลุ่มในด้านพฤติกรรมตามแผนจำแนกปัจจัยรายข้อโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ พบว่า นักศึกษากลุ่มบริหารและการจัดการที่ได้รับความรู้ทั่วไปมีแตกต่างจากนักศึกษากลุ่มเทคโนโลยีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.36 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามกลุ่ม (ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัย	กลุ่ม	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI)	เทคโนโลยี	80	3.63	.892	5.020*	.007
	บริหารและการจัดการ	71	4.03	.662		
	มีเดียและออกแบบ	80	3.77	.744		
รวม		231	3.80	.789		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.36 สามารถอธิบายได้ว่า กลุ่มที่แตกต่างกันจะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.37 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามกลุ่มที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ

กลุ่ม	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	กลุ่ม		
		1	2	3
เทคโนโลยี (1)	3.63	-.39750*		
บริหารและการจัดการ (2)	4.03		-	
มีเดียและออกแบบ (3)	3.77			-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.37 ได้แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของกลุ่มนักศึกษาในด้านของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ พบว่า นักศึกษากลุ่มเทคโนโลยีมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างจากนักศึกษากลุ่มธุรกิจและการจัดการ

สมมติฐานข้อที่ 5 : การวิเคราะห์ความแตกต่างโดยจำแนกตามภูมิภาคหลัง

H_0 : ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามภูมิภาคหลัง มีแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกัน

H_1 : ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามภูมิภาคหลัง มีแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

4.2.2.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานโดยจำแนกตามภูมิภาคหลังในด้านแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้สถิติ T-test ในการวิเคราะห์ความแตกต่าง ดังนี้

ตารางที่ 4.38 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามภูมิภาคหลัง (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัย	ภูมิภาคหลัง	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig. (2 tailed)
แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EM)	มีธุรกิจครอบครัว	129	4.04	.443	4.690*	.000
	ไม่มีธุรกิจครอบครัว	102	3.77	.444		
รวม		231	3.92	.463		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.38 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามภูมิภาค พบว่า นักศึกษาที่มีครอบครัวทำธุรกิจมีแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างจากนักศึกษาที่ครอบครัวไม่ได้ทำธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อผู้วิจัยพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการมีตัวแปรย่อยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้ ตารางที่ 4.39 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามกลุ่ม (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัยรายข้อ	ภูมิภาค	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig. (2 tailed)
ต้องการประสบ ความสำเร็จ (NA)	มีธุรกิจครอบครัว	129	4.15	.571	1.483	.139
	ไม่มีธุรกิจครอบครัว	102	4.04	.579		
กล้าเสี่ยง (RT)	มีธุรกิจครอบครัว	129	3.93	.555	2.111*	.036
	ไม่มีธุรกิจครอบครัว	102	3.74	.739		
แรงปรารถนา (PS)	มีธุรกิจครอบครัว	129	4.25	.612	3.982*	.000
	ไม่มีธุรกิจครอบครัว	102	3.91	.683		
รับรู้ความสามารถ ของตนเอง (SE)	มีธุรกิจครอบครัว	129	4.01	.583	3.791*	.000
	ไม่มีธุรกิจครอบครัว	102	3.71	.574		
การตั้งเป้าหมาย (GS)	มีธุรกิจครอบครัว	129	3.88	.687	4.472*	.000
	ไม่มีธุรกิจครอบครัว	102	3.43	.808		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.39 อธิบายผลการวิเคราะห์ได้ว่า แรงจูงใจที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเมื่อจำแนกตัวแปรตามเป็นรายข้อที่ส่งผลต่อปัจจัยด้านภูมิภาค พบว่า ความกล้าเสี่ยง แรงปรารถนา การรับรู้ความสามารถของตนเองและการตั้งเป้าหมายส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.40 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามภูมิหลัง (พฤติกรรมตามแผน)

ปัจจัย	ภูมิหลัง	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig. (2 tailed)
พฤติกรรมตามแผน (TPB)	มีธุรกิจครอบครัว	129	3.84	.613	4.791*	.000
	ไม่มีธุรกิจครอบครัว	102	3.43	.679		
รวม		231				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.40 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามภูมิหลังพบว่า นักศึกษาที่มีครอบครัวทำธุรกิจมีพฤติกรรมตามแผนที่แตกต่างจากนักศึกษาที่ครอบครัวไม่ได้ทำธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การศึกษาด้านการประกอบการมีตัวแปรย่อยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

ตารางที่ 4.41 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามภูมิหลัง (พฤติกรรมตามแผน)

ปัจจัยรายข้อ	ภูมิหลัง	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig. (2 tailed)
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (ATE)	มีธุรกิจครอบครัว	129	4.06	.602	3.773*	.000
	ไม่มีธุรกิจครอบครัว	102	3.75	.639		
บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุน (SN1)	มีธุรกิจครอบครัว	129	3.92	.846	4.412*	.000
	ไม่มีธุรกิจครอบครัว	102	3.36	1.028		
บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อไม่ได้รับการสนับสนุน (SN2)	มีธุรกิจครอบครัว	129	3.45	1.039	2.723*	.007
	ไม่มีธุรกิจครอบครัว	102	3.06	1.146		
ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (PBC)	มีธุรกิจครอบครัว	129	3.91	.650	4.132*	.000
	ไม่มีธุรกิจครอบครัว	102	3.54	.723		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.41 อธิบายผลการวิเคราะห์ได้ว่า พฤติกรรมที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเมื่อจำแนกตัวแปรตามเป็นรายชื่อที่ส่งผลต่อปัจจัยด้านภูมิหลัง พบว่า ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุน บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อไม่ได้รับการสนับสนุนและความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.42 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามภูมิหลัง (การศึกษาด้านการประกอบการ)

ปัจจัย	ภูมิหลัง	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
การศึกษาด้านการประกอบการ (EE)	มีธุรกิจครอบครัว	129	3.98	.709	4.069*	.000
	ไม่มีธุรกิจครอบครัว	102	3.57	.828		
รวม		231				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.42 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามภูมิหลัง พบว่า นักศึกษาที่มีครอบครัวทำธุรกิจจะมีความแตกต่างจากนักศึกษาที่ครอบครัวไม่ได้ทำธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า การศึกษาด้านการประกอบการมีตัวแปรย่อยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

ตารางที่ 4.43 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายชื่อ จำแนกตามภูมิหลัง (การศึกษาด้านการประกอบการ)

ปัจจัยรายชื่อ	ภูมิหลัง	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig. (2-tailed)
ความรู้ทั่วไป (GK)	มีธุรกิจครอบครัว	129	4.00	.580	3.431*	.001
	ไม่มีธุรกิจครอบครัว	102	3.70	.717		
การรับรู้โอกาส (OR)	มีธุรกิจครอบครัว	129	4.06	.599	3.328*	.001
	ไม่มีธุรกิจครอบครัว	102	3.78	.662		
ความรู้ที่ได้รับ (KA)	มีธุรกิจครอบครัว	129	4.00	.582	2.009*	.046
	ไม่มีธุรกิจครอบครัว	102	3.84	.600		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.43 อธิบายผลการวิเคราะห์ที่ได้ว่า การศึกษาที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเมื่อจำแนกตัวแปรตามเป็นรายข้อที่ส่งผลต่อปัจจัยด้านภูมิหลัง พบว่า ความรู้ทั่วไป การรับรู้โอกาสและความรู้ที่ได้รับส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.44 แสดงค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามภูมิหลัง (ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัย	ภูมิหลัง	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig. (2-tailed)
ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI)	มีธุรกิจครอบครัว	129	3.98	.709	4.069*	.000
	ไม่มีธุรกิจครอบครัว	102	3.57	.828		
รวม		231				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.44 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามภูมิหลัง พบว่า นักศึกษาที่มีครอบครัวทำธุรกิจมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างจากนักศึกษาที่ครอบครัวไม่ได้ทำธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 6 : การวิเคราะห์ความแตกต่างโดยจำแนกตามสถานภาพ

H_0 : ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเอง มีแรงจูงใจพฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกัน

H_1 : ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเอง มีแรงจูงใจพฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

4.2.2.6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานโดยจำแนกสถานภาพในด้านแรงจูงใจพฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้สถิติ T-test ในการวิเคราะห์ความแตกต่าง ดังนี้

ตารางที่ 4.45 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเอง (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัย	มีธุรกิจเป็นของตนเอง	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig. (2-tailed)
แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EM)	มี	52	4.11	.406	3.361*	.001
	ไม่มี	179	3.87	.465		
รวม		231				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.45 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเองพบว่า นักศึกษาที่มีธุรกิจเป็นของตนเองมีแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างจากนักศึกษาที่ไม่มีธุรกิจเป็นของตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อผู้วิจัยพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการมีตัวแปรย่อยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

ตารางที่ 4.46 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามกลุ่ม (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัยรายข้อ	มีธุรกิจเป็นของตนเอง	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig. (2 tailed)
ต้องการประสบ ความสำเร็จ (NA)	มี	52	4.30	.578	2.858*	.005
	ไม่มี	179	4.05	.564		
กล้าเสี่ยง (RT)	มี	52	3.92	.625	.957	.340
	ไม่มี	179	3.83	.654		
แรงปรารถนา (PS)	มี	52	4.31	.591	2.613*	.010
	ไม่มี	179	4.04	.674		
รับรู้ความสามารถ ของตนเอง (SE)	มี	52	4.16	.551	4.003*	.000
	ไม่มี	179	3.80	.585		
การตั้งเป้าหมาย (GS)	มี	52	3.84	.730	1.746	.082
	ไม่มี	179	3.63	.781		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.46 อธิบายผลการวิเคราะห์ได้ว่า แรงจูงใจที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเมื่อจำแนกตัวแปรตามเป็นรายข้อที่ส่งผลต่อปัจจัยด้านภูมิหลัง ความต้องการประสบ

ความสำเร็จ แรงปรารถนาและการรับรู้ความสามารถของตนเองส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.47 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเอง (พฤติกรรมตามแผน)

ปัจจัย	มีธุรกิจเป็นของตนเอง	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig. (2 tailed)
พฤติกรรมตามแผน (TPB)	มี	52	3.87	.569	2.667*	.004
	ไม่มี	179	3.59	.689		
รวม		231				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.47 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเองพบว่า นักศึกษาที่มีธุรกิจเป็นของตนเองมีพฤติกรรมตามแผนที่แตกต่างจากนักศึกษาที่ไม่มีธุรกิจเป็นของตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การศึกษาด้านการประกอบการมีตัวแปรย่อยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

ตารางที่ 4.48 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเอง (พฤติกรรมตามแผน)

ปัจจัยรายข้อ	มีธุรกิจเป็นของตนเอง	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig. (2 tailed)
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (ATE)	มี	52	4.18	.606	3.453*	.001
	ไม่มี	179	3.85	.625		
บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุน (SN1)	มี	52	3.96	.826	2.745*	.007
	ไม่มี	179	3.59	.993		
บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อไม่ได้รับการสนับสนุน (SN2)	มี	52	3.37	1.083	.684	.495
	ไม่มี	179	3.25	1.110		
ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (PBC)	มี	52	3.96	.695	2.586*	.010
	ไม่มี	179	3.68	.699		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.48 อธิบายผลการวิเคราะห์ที่ได้ว่า พฤติกรรมที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเมื่อจำแนกตัวแปรตามเป็นรายชื่อที่ส่งผลต่อปัจจัยด้านสถานภาพ พบว่า ทุกคนคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุน และความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.49 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเอง (การศึกษาด้านการประกอบการ)

ปัจจัย	มีธุรกิจเป็นของตนเอง	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig. (2 tailed)
การศึกษาด้านการประกอบการ (EE)	มี	52	4.09	.552	2.587*	.010
	ไม่มี	179	3.86	.559		
รวม		231				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.49 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเองพบว่า นักศึกษาที่มีธุรกิจเป็นของตนเองมีความเห็นว่าการศึกษาด้านการประกอบการมีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างจากนักศึกษาที่ไม่มีธุรกิจเป็นของตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า การศึกษาด้านการประกอบการมีตัวแปรย่อยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

ตารางที่ 4.50 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายชื่อ จำแนกตามสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเอง (การศึกษาด้านการประกอบการ)

ปัจจัยรายชื่อ	มีธุรกิจเป็นของตนเอง	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig. (2-tailed)
ความรู้ทั่วไป (GK)	มี	52	4.07	.582	2.557*	.011
	ไม่มี	179	3.81	.670		
การรับรู้โอกาส (OR)	มี	52	4.08	.684	1.826	.069
	ไม่มี	179	3.90	.624		
ความรู้ที่ได้รับ (KA)	มี	52	4.11	.605	2.551*	.011
	ไม่มี	179	3.87	.582		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.50 อธิบายผลการวิเคราะห์ที่ได้ว่า การศึกษาที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเมื่อจำแนกตัวแปรตามเป็นรายชื่อที่ส่งผลต่อปัจจัยสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเอง พบว่า ความรู้ทั่วไป การรับรู้โอกาสและความรู้ที่ได้รับส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.51 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเอง (ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัย	มีธุรกิจเป็นของตนเอง	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig. (2-tailed)
ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI)	มี	52	4.04	.766	6.259*	.013
	ไม่มี	179	3.73	.784		
รวม		231	3.80	.789		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.51 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเองพบว่า นักศึกษาที่มีธุรกิจเป็นของตนเองมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างจากนักศึกษาที่ไม่มีธุรกิจเป็นของตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 7 : การวิเคราะห์ความแตกต่างโดยจำแนกตามรายได้ครอบครัว

H_0 : ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามรายได้ครอบครัว มีแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกัน

H_1 : ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามรายได้ครอบครัว มีแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

4.2.2.7 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานโดยจำแนกตามรายได้ครอบครัวในด้านแรงจูงใจ

พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 มีผลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.52 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามรายได้ครอบครัว (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัย	รายได้ครอบครัว	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EM)	50,001-100,000 บาท	94	3.88	.496	3.334*	.011
	100,001-200,000 บาท	57	3.89	.462		
	200,001-300,000 บาท	28	3.77	.390		
	300,001-500,000 บาท	18	4.16	.397		
	มากกว่า 500,000 บาท	34	4.08	.387		
รวม		231	3.92	.463		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.52 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามรายได้ครอบครัวพบว่า นักศึกษามีรายได้ครอบครัวที่ต่างกันจะมีแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดสอบจำแนกตามกลุ่มที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดสอบจำแนกตามกลุ่มที่ต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ พบว่า ไม่มีคู่ไหนที่มีนัยสำคัญทางสถิติต่อกัน

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านแรงจูงใจมีตัวแปรย่อยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

ตารางที่ 4.53 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามรายได้ครอบครัว (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัยรายข้อ	รายได้ครอบครัว	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
ต้องการประสบความสำเร็จ (NA)	50,001-100,000 บาท	94	4.12	.588	1.605	.174
	100,001-200,000 บาท	57	4.00	.586		
	200,001-300,000 บาท	28	4.00	.675		
	300,001-500,000 บาท	18	4.31	.451		
	มากกว่า 500,000 บาท	34	4.22	.463		
กล้าเสี่ยง (RT)	50,001-100,000 บาท	94	3.82	.724	2.551*	.040
	100,001-200,000 บาท	57	3.78	.567		
	200,001-300,000 บาท	28	3.67	.565		
	300,001-500,000 บาท	18	4.20	.565		
	มากกว่า 500,000 บาท	34	4.00	.591		

แรงปรารถนา (PS)	50,001-100,000 บาท	94	4.01	.700	3.974*	.004
	100,001-200,000 บาท	57	4.02	.666		
	200,001-300,000 บาท	28	3.98	.582		
	300,001-500,000 บาท	18	4.49	.427		
	มากกว่า 500,000 บาท	34	4.36	.613		
รับรู้ความสามารถ ของตนเอง (SE)	50,001-100,000 บาท	94	3.85	.592	1.271	.282
	100,001-200,000 บาท	57	3.82	.614		
	200,001-300,000 บาท	28	3.80	.504		
	300,001-500,000 บาท	18	3.97	.673		
	มากกว่า 500,000 บาท	34	4.07	.595		
การตั้งเป้าหมาย (GS)	50,001-100,000 บาท	94	3.62	.811	1.920	.108
	100,001-200,000 บาท	57	3.82	.674		
	200,001-300,000 บาท	28	3.39	.740		
	300,001-500,000 บาท	18	3.81	.833		
	มากกว่า 500,000 บาท	34	3.78	.776		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.53 อธิบายผลการวิเคราะห์ได้ว่า แรงจูงใจที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเมื่อจำแนกตัวแปรตามเป็นรายข้อที่ส่งผลต่อปัจจัยด้านรายได้ครอบคลุม พบว่า ความกล้าเสี่ยงและแรงปรารถนา ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดสอบจำแนกตามกลุ่มที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเชฟเฟ่ พบว่า ไม่มีคู่ไหนที่มีนัยสำคัญทางสถิติต่อกัน

ตารางที่ 4.54 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามรายได้ครอบครัว (พฤติกรรมตามแผน)

ปัจจัย	รายได้ครอบครัว	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
พฤติกรรมตามแผน (TPB)	50,001-100,000 บาท	94	3.58	.673	2.575*	.038
	100,001-200,000 บาท	57	3.58	.743		
	200,001-300,000 บาท	28	3.59	.579		
	300,001-500,000 บาท	18	3.96	.541		
	มากกว่า 500,000 บาท	34	3.89	.613		
รวม		231	3.65	.673		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.54 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามรายได้ครอบครัวพบว่า นักศึกษามีรายได้ครอบครัวที่ต่างกันจะมีพฤติกรรมตามแผนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดสอบจำแนกตามกลุ่มที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ่ พบว่า ไม่มีคู่ไหนที่มีนัยสำคัญทางสถิติต่อกัน

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การศึกษาด้านการประกอบการมีตัวแปรย่อยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

ตารางที่ 4.55 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามสถานภาพการมีธุรกิจเป็นของตนเอง (พฤติกรรมตามแผน)

ปัจจัยรายข้อ	รายได้ครอบครัว	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (ATE)	50,001-100,000 บาท	94	3.88	.600	4.629*	.001
	100,001-200,000 บาท	57	3.78	.660		
	200,001-300,000 บาท	28	3.78	.676		
	300,001-500,000 บาท	18	4.34	.505		
	มากกว่า 500,000 บาท	34	4.17	.590		
บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุน (SN1)	50,001-100,000 บาท	94	3.57	1.025	2.465*	.046
	100,001-200,000 บาท	57	3.53	.977		
	200,001-300,000 บาท	28	3.67	.773		
	300,001-500,000 บาท	18	4.08	.774		

	มากกว่า 500,000 บาท	34	4.01	.948		
บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อไม่ได้รับการสนับสนุน (SN2)	50,001-100,000 บาท	94	3.16	1.087	.576	.680
	100,001-200,000 บาท	57	3.35	1.054		
	200,001-300,000 บาท	28	3.25	1.002		
	300,001-500,000 บาท	18	3.42	1.241		
	มากกว่า 500,000 บาท	34	3.44	1.248		
ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (PBC)	50,001-100,000 บาท	94	3.69	.729	1.671	.158
	100,001-200,000 บาท	57	3.68	.795		
	200,001-300,000 บาท	28	3.64	.620		
	300,001-500,000 บาท	18	3.99	.536		
	มากกว่า 500,000 บาท	34	3.95	.588		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.55 อธิบายผลการวิเคราะห์ที่ได้ว่า พฤติกรรมที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเมื่อจำแนกตัวแปรตามเป็นรายข้อที่ส่งผลต่อปัจจัยด้านรายได้ครอบคลุม พบว่า ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการและบรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุน ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.56 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านพฤติกรรมตามแผนที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามรายได้ครอบคลุมที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเชฟเฟ

ตัวแปร	รายได้ครอบคลุม	ค่าเฉลี่ย $\bar{x}$	รายได้ครอบคลุม				
			1	2	3	4	5
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ	50,001-100,000 (1)	3.88		-			
	100,001-200,000 (2)	3.78			-	-.56216*	
	200,001-300,000 (3)	3.78				-	
	300,001-500,000 (4)	4.34					-
	มากกว่า 500,000 (5)	4.17					

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.56 แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของอายุในด้านการตั้งเป้าหมายโดยใช้สถิติแบบเชฟเฟ พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ครอบคลุมระหว่าง 100,001-200,000 บาท มีความแตกต่างด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการต่อนักศึกษาที่มีรายได้ครอบคลุมระหว่าง 300,001-500,000

บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในส่วนของบรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุน เมื่อทดสอบหาความแตกต่างระหว่างกลุ่มโดยใช้สถิติเซฟเฟิลกลับพบว่าไม่มีคู่ไหนแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.57 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามรายได้ครอบครัว (การศึกษาด้านการประกอบการ)

ปัจจัย	รายได้ครอบครัว	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
การศึกษาด้านการประกอบการ (EE)	50,001-100,000 บาท	94	3.92	.595	1.779	.134
	100,001-200,000 บาท	57	3.82	.531		
	200,001-300,000 บาท	28	3.78	.518		
	300,001-500,000 บาท	18	4.10	.523		
	มากกว่า 500,000 บาท	34	4.05	.562		
รวม		231	3.91	.565		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.57 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามรายได้ครอบครัวพบว่า นักศึกษามีรายได้ครอบครัวที่ต่างกันจะมีความเห็นว่าการศึกษาด้านการประกอบการมีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.58 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามรายได้ครอบครัว (ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัย	รายได้ครอบครัว	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI)	50,001-100,000 บาท	94	3.76	.885	1.785	.133
	100,001-200,000 บาท	57	3.70	.743		
	200,001-300,000 บาท	28	3.68	.674		
	300,001-500,000 บาท	18	4.15	.557		
	มากกว่า 500,000 บาท	34	3.98	.731		
รวม		231	3.80	.789		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.58 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามรายได้ครอบครัวพบว่า นักศึกษามีรายได้ครอบครัวที่ต่างกันจะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 8 : การวิเคราะห์ความแตกต่างโดยจำแนกตามภูมิภาค

H_0 : ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามภูมิภาค มีแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกัน

H_1 : ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามภูมิภาค มีแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

4.2.2.8 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานโดยจำแนกตามภูมิภาคในด้านแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 มีผลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.59 แสดงค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามภูมิภาค (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัย	ภูมิภาค	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EM)	กรุงเทพและปริมณฑล	97	3.86	.468	3.751*	.001
	ภาคเหนือ	15	3.83	.514		
	ภาคตะวันออก	24	3.92	.332		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	15	3.95	.346		
	ภาคกลาง	43	3.88	.483		
	ภาคใต้	35	4.20	.420		
	ภาคตะวันตก	2	3.16	.322		
รวม		231		.463		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.59 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามภูมิภาคพบว่า นักศึกษาอยู่ในภูมิภาคที่ต่างกันจะมีแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.60 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามภูมิภาคที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ

ภูมิภาค	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	ภูมิภาค						
		1	2	3	4	5	6	7
กรุงเทพและปริมณฑล (1)	3.86							
ภาคเหนือ (2)	3.83							
ภาคตะวันออก (3)	3.92							
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (4)	3.95							
ภาคกลาง (5)	3.88							
ภาคใต้ (6)	4.20	.34274*						
ภาคตะวันตก (7)	3.16		-					

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.60 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามภูมิภาคที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ พบว่า นักศึกษาที่อาศัยอยู่ในภาคใต้มีแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างจากนักศึกษาที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพและปริมณฑลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านแรงจูงใจมีตัวแปรย่อยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

ตารางที่ 4.61 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามภูมิภาค (แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัยรายข้อ	ภูมิภาค	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
ต้องการประสบ ความสำเร็จ (NA)	กรุงเทพและปริมณฑล	97	4.09	.603	4.056*	.001
	ภาคเหนือ	15	3.97	.649		
	ภาคตะวันออก	24	4.06	.500		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	15	4.15	.352		
	ภาคกลาง	43	4.07	.552		
	ภาคใต้	35	4.34	.476		
	ภาคตะวันตก	2	2.49	.222		

ปัจจัยรายชื่อ	ภูมิภาค	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
กล้าเสี่ยง (RT)	กรุงเทพและปริมณฑล	97	3.85	.649	1.914	.080
	ภาคเหนือ	15	4.01	.709		
	ภาคตะวันออก	24	3.70	.654		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	15	3.93	.610		
	ภาคกลาง	43	3.72	.627		
	ภาคใต้	35	4.05	.591		
	ภาคตะวันตก	2	3.00	.942		
แรงปรารถนา (PS)	กรุงเทพและปริมณฑล	97	4.00	.700	2.887*	.010
	ภาคเหนือ	15	3.99	.708		
	ภาคตะวันออก	24	4.20	.629		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	15	3.94	.473		
	ภาคกลาง	43	4.09	.637		
	ภาคใต้	35	4.47	.567		
	ภาคตะวันตก	2	3.49	.353		
รับรู้ความสามารถ ของตนเอง (SE)	กรุงเทพและปริมณฑล	97	3.83	.568	1.868	.087
	ภาคเหนือ	15	3.83	.758		
	ภาคตะวันออก	24	3.79	.555		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	15	3.85	.564		
	ภาคกลาง	43	3.84	.543		
	ภาคใต้	35	4.17	.653		
	ภาคตะวันตก	2	3.37	.533		
การตั้งเป้าหมาย (GS)	กรุงเทพและปริมณฑล	97	3.54	.771	2.404*	.029
	ภาคเหนือ	15	3.35	.835		
	ภาคตะวันออก	24	3.83	.757		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	15	3.88	.544		
	ภาคกลาง	43	3.70	.784		
	ภาคใต้	35	4.00	.746		
	ภาคตะวันตก	2	3.44	.627		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.61 อธิบายผลการวิเคราะห์ได้ว่า แรงจูงใจที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเมื่อจำแนกตัวแปรตามเป็นรายชื่อที่ส่งผลต่อปัจจัยด้านภูมิลำเนา พบว่า ความต้องการประสบความสำเร็จ แรงปรารถนา และการตั้งเป้าหมาย มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.62 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการตามปัจจัยรายชื่อจำแนกตามภูมิลำเนาที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเชฟเฟ

ปัจจัยรายชื่อ	ภูมิลำเนา	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	ภูมิลำเนา						
			1	2	3	4	5	6	7
ต้องการประสบความสำเร็จ (NA)	กรุงเทพและปริมณฑล (1)	4.09							1.60178*
	ภาคเหนือ (2)	3.97	-						
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (3)	4.06		-					1.57118*
	ภาคตะวันออก (4)	4.15			-				1.65845*
	ภาคกลาง (5)	4.07				-			1.57985*
	ภาคใต้ (6)	4.34					-		1.84593*
	ภาคตะวันตก (7)	2.49						-	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.62 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์จำแนกตามภูมิลำเนาที่แตกต่างกันโดยให้แรงจูงใจเป็นปัจจัยรายชื่อกันโดยใช้สถิติแบบเชฟเฟ พบว่า นักศึกษาที่อาศัยอยู่ในภาคตะวันตกมีความต้องการประสบความสำเร็จที่แตกต่างจากนักศึกษาที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพและปริมณฑล ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.63 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการตามปัจจัยรายชื่อ
จำแนกตามภูมิภาคที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ

ปัจจัยรายชื่อ	ภูมิภาค	ค่าเฉลี่ย $\bar{x}$	ภูมิภาค						
			1	2	3	4	5	6	7
แรงปรารถนา (PS)	กรุงเทพและปริมณฑล (1)	4.09							
	ภาคเหนือ (2)	3.97							
	ภาคตะวันออก (3)	4.06							
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (4)	4.15							
	ภาคกลาง (5)	4.07							
	ภาคใต้ (6)	4.34	.47210*						
	ภาคตะวันตก (7)	2.49		-					

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.63 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์จำแนกตามภูมิภาคที่แตกต่างกันโดยให้แรงจูงใจเป็นปัจจัยรายชื่อกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ พบว่า นักศึกษาที่อาศัยอยู่ในภาคใต้มีแรงปรารถนาที่แตกต่างจากนักศึกษาที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพและปริมณฑลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อแยกปัจจัยรายชื่อในด้านการตั้งเป้าหมายโดยใช้สถิติเซฟเฟ พบว่า ไม่ปรากฏคู่ไหนที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ต่อกัน

ตารางที่ 4.64 แสดงค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามภูมิภาค (พฤติกรรมตามแผน)

ปัจจัย	ภูมิภาค	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
พฤติกรรมตามแผน (TPB)	กรุงเทพและปริมณฑล	97	3.52	.682	3.740*	.001
	ภาคเหนือ	15	3.48	.767		
	ภาคตะวันออก	24	3.69	.607		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	15	3.87	.615		
	ภาคกลาง	43	3.65	.645		
	ภาคใต้	35	4.05	.541		
	ภาคตะวันตก	2	2.90	.671		
รวม		231		.673		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.64 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามภูมิภาคพบว่า นักศึกษาอยู่ในภูมิภาคที่ต่างกันจะมีพฤติกรรมตามแผนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.65 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านพฤติกรรมตามแผน จำแนกตามภูมิภาคที่แตกต่างกัน โดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ

ภูมิภาค	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	ภูมิภาค						
		1	2	3	4	5	6	7
กรุงเทพและปริมณฑล (1)	3.86							
ภาคเหนือ (2)	3.83							
ภาคตะวันออก (3)	3.92							
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (4)	3.95							
ภาคกลาง (5)	3.88							
ภาคใต้ (6)	4.20	.52846*						
ภาคตะวันตก (7)	3.16		-					

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.65 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามภูมิภาคที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ พบว่า นักศึกษาที่อาศัยอยู่ในภาคใต้มีพฤติกรรมตามแผนที่แตกต่างจากนักศึกษาที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพและปริมณฑลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านแรงจูงใจมีตัวแปรย่อยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

ตารางที่ 4.66 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามภูมิภาค (พฤติกรรมตามแผน)

ปัจจัยรายข้อ	ภูมิภาค	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (ATE)	กรุงเทพและปริมณฑล	97	3.85	.578	2.358*	.031
	ภาคเหนือ	15	3.72	.756		
	ภาคตะวันออก	24	4.01	.710		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	15	3.86	.662		
	ภาคกลาง	43	3.98	.606		
	ภาคใต้	35	4.17	.636		
	ภาคตะวันตก	2	2.98	.740		
บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุน (SN1)	กรุงเทพและปริมณฑล	97	3.52	1.060	2.893*	.010
	ภาคเหนือ	15	3.53	1.328		
	ภาคตะวันออก	24	3.72	.738		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	15	3.83	.791		
	ภาคกลาง	43	3.63	.895		
	ภาคใต้	35	4.20	.608		
	ภาคตะวันตก	2	2.50	.707		
บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อไม่ได้รับการสนับสนุน (SN2)	กรุงเทพและปริมณฑล	97	3.14	1.119	2.201*	.044
	ภาคเหนือ	15	2.76	1.346		
	ภาคตะวันออก	24	3.37	1.003		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	15	3.83	.839		
	ภาคกลาง	43	3.22	1.031		
	ภาคใต้	35	3.65	1.082		
	ภาคตะวันตก	2	3.24	1.071		
	กรุงเทพและปริมณฑล	97	3.56	.712	4.365*	.000
	ภาคเหนือ	15	3.91	.857		

ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (PBC)	ภาคตะวันออก	24	3.64	.701		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	15	3.94	.510		
	ภาคกลาง	43	3.78	.701		
	ภาคใต้	35	4.16	.492		
	ภาคตะวันตก	2	2.88	.165		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.66 อธิบายผลการวิเคราะห์ที่ได้ว่า พฤติกรรมที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเมื่อจำแนกตัวแปรตามเป็นรายชื่อที่ส่งผลต่อปัจจัยด้านภูมิลำเนา พบว่า ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุน บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อไม่ได้รับการสนับสนุนและความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ความแตกต่างทางสถิติเป็นรายคู่โดยใช้สถิติของเซฟเฟ่ พบว่า ปัจจัยรายชื่อในด้านทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการและ บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อไม่ได้รับการสนับสนุนไม่ปรากฏความแตกต่างเป็นรายคู่ แต่ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุนและความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมปรากฏความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิเคราะห์ออกมา ดังนี้

ตารางที่ 4.67 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการตามปัจจัยรายชื่อจำแนกตามภูมิลำเนาที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ่

ปัจจัยรายชื่อ	ภูมิลำเนา	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	ภูมิลำเนา									
			1	2	3	4	5	6	7			
บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุน (SN1)	กรุงเทพและปริมณฑล (1)	3.14										
	ภาคเหนือ (2)	2.76						-				
	ภาคตะวันออก (3)	3.37							-			
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (4)	3.83								-		
	ภาคกลาง (5)	3.22									-	
	ภาคใต้ (6)	3.65										-
	ภาคตะวันตก (7)	3.24										

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.67 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์จำแนกตามภูมิลำเนาที่แตกต่างกันโดยให้พฤติกรรมตามแผนเป็นปัจจัยรายชื่อกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ่ พบว่า นักศึกษาที่

อาศัยอยู่ในกรุงเทพและปริมณฑล มีบรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุนที่แตกต่างจากนักศึกษาที่อาศัยอยู่ในภาคใต้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.68 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการตามปัจจัยรายข้อ จำแนกตามภูมิภาคที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเชฟเฟ

ปัจจัยรายข้อ	ภูมิภาค	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	ภูมิภาค							
			1	2	3	4	5	6	7	
ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (PBC)	กรุงเทพและปริมณฑล (1)	3.56							-0.59706*	
	ภาคเหนือ (2)	3.91					-			
	ภาคตะวันออก (3)	3.64				-				
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (4)	3.94			-					
	ภาคกลาง (5)	3.78		-						
	ภาคใต้ (6)	4.16	-							
	ภาคตะวันตก (7)	2.88								

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.68 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์จำแนกตามภูมิภาคที่แตกต่างกันโดยให้พฤติกรรมตามแผนเป็นปัจจัยรายข้อกันโดยใช้สถิติแบบเชฟเฟ พบว่า นักศึกษาที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพและปริมณฑล มีความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมที่แตกต่างจากนักศึกษาที่อาศัยอยู่ในภาคใต้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.69 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามภูมิภาค (การศึกษาด้านการประกอบการ)

ปัจจัย	ภูมิภาค	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
การศึกษาด้านการประกอบการ (EE)	กรุงเทพและปริมณฑล	97	3.85	.548	4.693*	.000
	ภาคเหนือ	15	3.98	.561		
	ภาคตะวันออก	24	3.88	.517		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	15	3.93	.499		
	ภาคกลาง	43	3.83	.544		
	ภาคใต้	35	4.23	.531		
	ภาคตะวันตก	2	2.53	.423		
รวม		231	3.91	.565		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.69 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามภูมิภาค พบว่า นักศึกษาอยู่ในภูมิภาคที่ต่างกันจะมีความเห็นว่าการศึกษาด้านการประกอบการมีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.70 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านการศึกษาด้านการประกอบการ จำแนกตามภูมิภาคที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ

ภูมิภาค	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	ภูมิภาค						
		1	2	3	4	5	6	7
กรุงเทพและปริมณฑล (1)	3.86							
ภาคเหนือ (2)	3.83							
ภาคตะวันออก (3)	3.92							
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (4)	3.95							
ภาคกลาง (5)	3.88							
ภาคใต้ (6)	4.20							1.70560*
ภาคตะวันตก (7)	3.16						-	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.70 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามภูมิภาคที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ พบว่า นักศึกษาที่อาศัยอยู่ในภาคใต้มีความเห็นว่าการศึกษาด้านการประกอบการมี

ผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างจากนักศึกษาที่อาศัยอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การศึกษาด้านการประกอบการมีตัวแปรย่อยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

ตารางที่ 4.71 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายข้อ จำแนกตามภูมิภาค (การศึกษาด้านการประกอบการ)

ปัจจัยรายข้อ	ภูมิภาค	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.
ความรู้ทั่วไป (GK)	กรุงเทพและปริมณฑล	97	3.79	.582	4.683*	.000
	ภาคเหนือ	15	3.94	.846		
	ภาคตะวันออก	24	3.84	.717		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	15	3.95	.519		
	ภาคกลาง	43	3.79	.700		
	ภาคใต้	35	4.24	.540		
	ภาคตะวันตก	2	2.24	.352		
การรับรู้โอกาส (OR)	กรุงเทพและปริมณฑล	97	3.89	.652	3.453*	.003
	ภาคเหนือ	15	3.99	.603		
	ภาคตะวันออก	24	3.92	.597		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	15	3.98	.594		
	ภาคกลาง	43	3.81	.610		
	ภาคใต้	35	4.28	.590		
	ภาคตะวันตก	2	2.74	.356		
ความรู้ที่ได้รับ (KA)	กรุงเทพและปริมณฑล	97	3.89	.592	3.118*	.006
	ภาคเหนือ	15	4.01	.609		
	ภาคตะวันออก	24	3.87	.484		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	15	3.88	.635		
	ภาคกลาง	43	3.88	.534		
	ภาคใต้	35	4.18	.611		
	ภาคตะวันตก	2	2.60	.561		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.71 อธิบายผลการวิเคราะห์ที่ได้ว่า การศึกษาที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเมื่อจำแนกตัวแปรตามเป็นรายชื่อที่ส่งผลต่อปัจจัยด้านภูมิหลัง พบว่า ความรู้ทั่วไป การรับรู้โอกาสและความรู้ที่ได้รับส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อผู้วิจัยวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่โดยใช้สถิติของเชฟเฟ่ พบว่า ด้านการรับรู้โอกาสไม่ปรากฏความแตกต่างเป็นรายคู่ มีเพียงแค่ ด้านความรู้ทั่วไปและความรู้ที่ได้รับโดยมีผลวิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายคู่ ดังนี้ ตารางที่ 4.72 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านการศึกษาที่มีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการตามปัจจัยรายชื่อ จำแนกตามภูมิลำเนาที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเชฟเฟ่

ปัจจัยรายชื่อ	ภูมิลำเนา	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	ภูมิลำเนา						
			1	2	3	4	5	6	7
ความรู้ทั่วไป (GK)	กรุงเทพและปริมณฑล (1)	3.56	-						
	ภาคเหนือ (2)	3.91		-				1.70034*	
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (3)	3.64			-				
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (4)	3.94				-		1.70085*	
	ภาคกลาง (5)	3.78					-		
	ภาคใต้ (6)	4.16	.44901*					-	1.99336*
	ภาคตะวันตก (7)	2.88							-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.72 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามภูมิลำเนาที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเชฟเฟ่ พบว่า นักศึกษาที่อาศัยอยู่ในภาคใต้เห็นว่าความรู้ทั่วไปมีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างจากนักศึกษาที่อาศัยอยู่กรุงเทพและปริมณฑล และนักศึกษาที่อาศัยอยู่ภาคตะวันตกเห็นว่าความรู้ทั่วไปมีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการจากนักศึกษาที่อยู่ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.73 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยด้านการศึกษาที่มีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการตามปัจจัยรายข้อ จำแนกตามภูมิภาคที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ

ปัจจัยรายข้อ	ภูมิภาค	ค่าเฉลี่ย $\bar{x}$	ภูมิภาค						
			1	2	3	4	5	6	7
ความรู้ที่ได้รับ (KA)	กรุงเทพและปริมณฑล (1)	3.56							
	ภาคเหนือ (2)	3.91							
	ภาคตะวันออก (3)	3.64							
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (4)	3.94							
	ภาคกลาง (5)	3.78							
	ภาคใต้ (6)	4.16						1.58569*	
	ภาคตะวันตก (7)	2.88						-	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.73 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามภูมิภาคที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ พบว่า นักศึกษาที่อาศัยอยู่ในภาคใต้เห็นว่าความรู้ที่ได้รับมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างจากนักศึกษาที่อาศัยอยู่ภาคตะวันออกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.74 ผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จำแนกตามภูมิภาค (ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ)

ปัจจัย	ภูมิภาค	n	$\bar{x}$	S.D.	F	Sig.
ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI)	กรุงเทพและปริมณฑล	97	3.65	.855	2.919*	.009
	ภาคเหนือ	15	3.93	.810		
	ภาคตะวันออก	24	3.85	.690		
	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	15	3.83	.591		
	ภาคกลาง	43	3.79	.713		
	ภาคใต้	35	4.18	.676		
	ภาคตะวันตก	2	2.60	.848		
รวม		231		.789		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ .474 สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ จำแนกตามภูมิภาค พบว่า นักศึกษาอยู่ในภูมิภาคที่ต่างกันจะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดสอบจำแนกตามกลุ่มที่แตกต่างกันโดยใช้สถิติแบบเซฟเฟ่ พบว่า ไม่มีคู่ไหนที่มีนัยสำคัญทางสถิติต่อกัน

4.3 สรุปผลการทดสอบตามสมมติฐาน

ตารางที่ 4.73 ผลการทดสอบตามสมมติฐาน

สมมติฐาน	ผลการทดสอบสมมติฐาน
H1: แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการโดยรวมมีอิทธิพลเชิงบวกต่อระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	ยอมรับ
H2: พฤติกรรมตามแผนโดยรวมมีอิทธิพลเชิงบวกต่อระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	ยอมรับ
H3: การศึกษาด้านการประกอบการโดยรวมมีอิทธิพลเชิงบวกต่อระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	ยอมรับ
H4: ระดับแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการมีความแตกต่างกันตามลักษณะประชากร	ยอมรับ
H5: ระดับความเห็นหรือพฤติกรรมตามแผนมีความแตกต่างกันตามลักษณะประชากร	ยอมรับ
H6: ระดับการศึกษาด้านการประกอบการมีความแตกต่างกันตามลักษณะประชากร	ยอมรับ
H7: ระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีความแตกต่างกันตามลักษณะประชากร	ยอมรับ
H7A: ระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีความแตกต่างกันตามเพศ	ปฏิเสธ
H7B: ระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีความแตกต่างกันตามอายุ	ปฏิเสธ
H7C: ระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีความแตกต่างกันตามชั้นปี	ปฏิเสธ
H7D: ระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีความแตกต่างกันตามคณะที่กำลังศึกษา	ยอมรับ
H7E: ระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีความแตกต่างกันตามภูมิภาคหลังครอบครัว	ยอมรับ
H7F: ระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีความแตกต่างกันตามสถานภาพของตนเอง	ยอมรับ
H7F: ระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีความแตกต่างกันตามรายได้ครอบครัว	ปฏิเสธ
H7F: ระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีความแตกต่างกันตามภูมิภาค	ยอมรับ

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทยในครั้งนี้ เป็นการศึกษางานวิจัยเชิงปริมาณ มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการโดยศึกษาจากนักศึกษาระดับอุดมศึกษา (2) เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผนและการศึกษาด้านการประกอบการต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสาขาวิชาเทคโนโลยีสร้างสรรค์ ธุรกิจและการจัดการสร้างสรรค์ และสายมีเดียและการออกแบบสร้างสรรค์ และ (3) เพื่อหาอิทธิพลที่ส่งเสริมความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยจำแนกการดำเนินการเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบไปด้วย เพศ อายุ ชั้นปี คณะที่กำลังศึกษา ภูมิลำเนา สถานภาพของตนเอง รายได้ครอบครัวและภูมิลำเนา โดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติอันประกอบไปด้วย การหาค่าความถี่, ค่าเฉลี่ย, ร้อยละและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน บรรยายออกมาเป็นสถิติเชิงพรรณนา รวมไปถึงการแปลความหมายในแต่ละด้าน ส่วนที่ 2 คือ การหาปัจจัยที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ วิเคราะห์โดยใช้สมการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) และการหาค่าความแตกต่างระหว่างกลุ่ม ประกอบไปด้วย ตัวอย่าง 2 กลุ่มที่มีความเป็นอิสระต่อกันโดยใช้สถิติ t-test (Independent Sample t-test) ในส่วนของตัวอย่างที่มากกว่า 3 กลุ่มขึ้นไปจะใช้สถิติ f-test เพื่อวิเคราะห์หาความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) ผู้วิจัยได้เก็บแบบสอบถามได้จำนวน 231 ตัวอย่าง และสรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และมีข้อเสนอแนะต่อการวิจัยครั้งนี้ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการศึกษา

ผู้วิจัยของสรุปผลการศึกษาดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการโดยศึกษาจากนักศึกษาระดับอุดมศึกษา พบว่า (1) เพศ โดยภาพรวมไม่มีความแตกต่างด้านแรงจูงใจ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อกลับพบว่า มีความแตกต่างด้านความกล้าเสี่ยง โดยเพศชายมีสัดส่วนด้านความกล้าเสี่ยงมากกว่าเพศหญิง (2) อายุ โดยภาพรวมไม่มีความแตกต่างด้านแรงจูงใจ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความแตกต่างด้านการตั้งเป้าหมายและบรรทัดฐานทางสังคมเมื่อไม่ได้รับการสนับสนุน โดยอายุ 20-22 ปี มีสัดส่วนด้านการตั้งเป้าหมายและบรรทัดฐานทางสังคมเมื่อไม่ได้รับการสนับสนุนมากกว่าอายุ 23 ปีขึ้นไป (3) ภูมิลำเนาครอบครัว โดยภาพรวมมีความแตกต่างที่ชัดเจนในด้านของแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการและมีปัจจัยรายข้อที่แตกต่างกัน ได้แก่ ปัจจัยด้านความกล้าเสี่ยง แรงปรารถนา การรับรู้ความสามารถของตนเองและการตั้งเป้าหมาย รวมไปถึงด้าน

พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ สามารถสรุปได้ว่าสัดส่วนของนักศึกษาที่มีธุรกิจครอบครัวจะมีแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมากกว่านักศึกษาที่ไม่มีธุรกิจครอบครัว (4) ด้านสถานภาพของตนเอง พบว่า นักศึกษาที่มีธุรกิจเป็นของตนเองจะมีแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ พฤติกรรมตามแผน การศึกษาด้านการประกอบการที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการมากกว่านักศึกษาที่ไม่มีธุรกิจเป็นของตนเอง (5) รายได้ครอบครัวพบว่า มีความแตกต่างด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ปัจจัยด้านความกล้าเสี่ยงและแรงปรารถนามีความแตกต่างกัน ในด้านพฤติกรรมตามแผนกับรายได้ครอบครัวมีความแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทักษะคติในการเป็นผู้ประกอบการและบรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุนจะมีความแตกต่างกัน โดยสัดส่วนของรายได้ครอบครัวที่ 300,001 – 500,000 บาท มีความแตกต่างด้านพฤติกรรมตามแผนกับรายได้ครอบครัวที่ 100,001 – 200,000 บาท และ (6) ด้านภูมิลำเนา พบว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคใต้จะมีแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการมากกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคเหนือ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความต้องการประสบความสำเร็จ แรงปรารถนาและการตั้งเป้าหมายมีความแตกต่างกัน นอกจากนี้ยังมีปัจจัยย่อยในด้านแรงจูงใจที่มีความแตกต่างกัน คือ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคตะวันตกมีความต้องการประสบความสำเร็จมากกว่าภาคอื่นๆกเว้นภาคเหนือ และปัจจัยย่อยด้านแรงปรารถนาพบว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคใต้จะมีแรงปรารถนามากกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร ในส่วนของพฤติกรรมตามแผน พบว่าภาพรวมมีภูมิลำเนาที่มีความแตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคใต้จะมีพฤติกรรมตามแผนที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมากกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร ด้านการศึกษาด้านการประกอบการ พบว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคใต้จะมีความเห็นว่าการศึกษาด้านการประกอบการมีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมากกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคตะวันตก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านความรู้ทั่วไปมีความแตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคใต้จะเห็นความสำคัญด้านความรู้ทั่วไปมากกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานครและภาคตะวันตก นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือจะเห็นความสำคัญด้านความรู้ทั่วไปมากกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคตะวันตก และปัจจัยด้านความรู้ที่ได้รับ พบว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคใต้จะเห็นความสำคัญของความรู้ที่ได้รับมากกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคตะวันตก และในด้านของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ พบว่า นักศึกษาในแต่ละภูมิลำเนามีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกัน

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจ พฤติกรรมตามแผนและการศึกษาด้าน การประกอบการต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสาขาวิชาเทคโนโลยี ธุรกิจและ การจัดการ และสายมีเดียและการออกแบบ พบว่า นักศึกษาทั้ง 3 กลุ่มมีแรงจูงใจในการเป็น ผู้ประกอบการไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาสาขาธุรกิจและการจัดการ จะมีความแตกต่างในด้านของแรงปรารถนา ที่แตกต่างจากนักศึกษาสาขามีเดียและการออกแบบ ใน ด้านของพฤติกรรมตามแผน พบว่า นักศึกษาทั้ง 3 กลุ่มมีพฤติกรรมตามแผนที่แตกต่างกัน โดย นักศึกษาสาขาวิชาธุรกิจและการจัดการมีความแตกต่างจากนักศึกษาสาขาวิชาเทคโนโลยี เมื่อ พิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาสาขาธุรกิจและการจัดการมีทัศนคติ บรรทัดฐานทางสังคมเมื่อ ได้รับการสนับสนุน และความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมแตกต่างจากนักศึกษาสาขาวิชา เทคโนโลยี ในการศึกษาด้านการประกอบการ พบว่า นักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม ได้รับการศึกษาด้านการ ประกอบการไม่แตกต่างกันในภาพรวม แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาสาขา ธุรกิจและการจัดการมีความแตกต่างกับนักศึกษาสาขาวิชาเทคโนโลยีในด้านของความรู้ทั่วไป ในด้านความตั้งใจ ในการ พบว่า นักศึกษาทั้ง 3 กลุ่ม มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน โดยนักศึกษา สาขาธุรกิจและการจัดการมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชา เทคโนโลยี

วัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อหาอิทธิพลที่ส่งเสริมความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา พบว่า ปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็น ผู้ประกอบการโดยเรียงลำดับความสำคัญจากมากไปน้อย ได้แก่ แรงปรารถนา การรับรู้ความสามารถ ของตนเองและการตั้งเป้าหมาย ปัจจัยด้านพฤติกรรมตามแผนที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็น ผู้ประกอบการโดยเรียงลำดับความสำคัญจากมากไปน้อย ได้แก่ ความสามารถในการควบคุม พฤติกรรม ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการและบรรทัดฐานทางสังคมเมื่อได้รับการสนับสนุน ในส่วน ของปัจจัยด้านการศึกษาที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการโดยเรียงลำดับ ความสำคัญจากมากไปน้อย ได้แก่ ความรู้ทั่วไปและความรู้ที่ได้รับ

5.2 อภิปรายผล

งานวิจัยเรื่อง การศึกษาแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย ผู้วิจัยได้อภิปรายผลตามที่ได้สรุปผลและตามสมมติฐาน ดังนี้

ปัจจัยด้านประชากรซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ชั้นปี คณะที่กำลังศึกษา ภูมิภาค สถานภาพ ของตนเอง รายได้ครอบครัวและภูมิลำเนา มีบางปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ที่แตกต่างกัน ในด้านของเพศ แม้ไม่มีความแตกต่างในด้านของแรงจูงใจ แต่เมื่อเจาะลึกไปที่ลักษณะ ของแรงจูงใจในด้านความกล้าเสี่ยง พบว่า เพศชายมีความกล้าเสี่ยงมากกว่าเพศหญิง ซึ่งสอดคล้องต่อ งานวิจัยเรื่อง อิทธิพลและลักษณะของเพศต่อการตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ ที่ได้คัดเลือกลักษณะ ของเพศชาย (Masculine) ว่าเป็นเพศอุปนิสัยในการกล้าที่จะเสี่ยงมากกว่าที่จะเป็นเพศหญิง (Feminine) (Quintana, Hormiga, Martori & Madariaga, 2017) ในด้านของอายุ แม้ในภาพรวม จะไม่มีความแตกต่าง แต่ในด้านของแรงจูงใจ กลับพบความน่าสนใจว่า ในด้านของการตั้งเป้าหมายมี ความแตกต่างกันในช่วงอายุ 20-22 ปี และ 23 ปีขึ้นไป โดยพบว่า ยิ่งนักศึกษาอายุมากขึ้น การ ตั้งเป้าหมายยิ่งลดลง สอดคล้องต่องานวิจัยเรื่อง การพัฒนาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการและ บุคลิกความเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีไทยหลักสูตรการเป็นเจ้าของกิจการที่มี ผลการวิจัยออกมาว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จะมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมากกว่านักศึกษา ชั้นปีอื่นๆ ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปได้ว่า ยิ่งนักศึกษามีอายุที่มากขึ้น ความชัดเจนด้านการตั้งเป้าหมายที่ จะส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการยิ่งลดลง (Prompatanapak, 2019) อาจมีสาเหตุมาก จากแรงกดดันจากการเรียนรู้ด้านการเป็นผู้ประกอบการหรือเริ่มเห็นความยากเมื่อลงลึกด้านเนื้อหา การมีองค์ความรู้ที่มากขึ้น อาจทำให้เกิดกระบวนการคิดที่มากขึ้นจนนำไปสู่ความระมัดระวังที่จะลง มือทำธุรกิจหรือตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการด้วยตนเอง ด้านภูมิหลังครอบครัวที่ทำธุรกิจและไม่ได้ทำ ธุรกิจมีความแตกต่างด้านความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่ชัดเจนมากที่สุดโดยอาจมีมูลเหตุจาก การที่ครอบครัวเป็นส่วนสำคัญในการสนับสนุน มีการถูกปลูกฝังกันตั้งแต่เด็ก ซึ่งสอดคล้องต่องานวิจัย เรื่อง ผลของการสนับสนุนเครือข่ายทางสังคมในความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของบัณฑิตจบใหม่ จากสายบริหารธุรกิจ พบว่า วิถีชีวิตของแต่ละคนมีผลมาจากภูมิหลังครอบครัว วัฒนธรรม เครือข่าย ทางสังคม โดยการศึกษาด้านการประกอบการสามารถมีอิทธิพลต่อความเข้าใจของคนและความตั้งใจ ในการเป็นผู้ประกอบการสามารถส่งผลต่อพฤติกรรมได้ (M. S. Farooq et al., 2018)

ความแตกต่างของนักศึกษา 3 กลุ่ม ได้แก่ สายเทคโนโลยีสร้างสรรค์ (Creative Technology) สายธุรกิจและการจัดการสร้างสรรค์ (Creative Business and Management) และ สายมีเดียและการออกแบบสร้างสรรค์ (Creative Media and Design) มีความตั้งใจในการเป็น ผู้ประกอบการที่แตกต่างกัน การทดสอบสมมติฐานครั้งนี้ พบว่า นักศึกษาสายเทคโนโลยีจะมี พฤติกรรมตามแผนและความตั้งใจที่แสดงถึงผลกระทบเชิงลบ อาจมีสาเหตุเกิดจากการไม่ได้รับการ

สนับสนุนจากคนรอบข้างจนไม่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการในกลุ่มนักศึกษาสายเทคโนโลยี โดยงานวิจัยครั้งนี้สนับสนุนงานวิจัยเรื่อง ผลกระทบของการศึกษาด้านการประกอบ การต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสายวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และบริหารธุรกิจ โดยงานวิจัยเปรียบเทียบแบบทดสอบด้านทัศนคติ บรรทัดฐานทางสังคม และการควบคุมพฤติกรรม พบว่ามีนัยสำคัญที่ไม่แตกต่างกัน แต่นัยสำคัญเรื่องของบรรทัดฐานทางสังคมกลับพบว่า นักศึกษาสายวิทยาศาสตร์ และวิศวกรรมแสดงถึงผลกระทบเชิงลบ ขณะที่ไม่ปรากฏผลกระทบ แฉ่งลบในสายบริหารธุรกิจ (Maresch, Harms, Kailer, & Wimmer-Wurm, 2016)

อิทธิพลของแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการซึ่งประกอบไปด้วย ความต้องการประสบ ความสำเร็จ ความกล้าเสี่ยง แรงปรารถนา การรับรู้ความสามารถของตนเอง การตั้งเป้าหมาย ส่งผล ต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า แรงปรารถนา (Passion) การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) และการตั้งเป้าหมาย (Goal-setting) มี อิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ตามลำดับ สอดคล้องต่องานวิจัยที่กล่าวถึง ความสำคัญของแรงจูงใจว่า ในหลักสูตรของมหาวิทยาลัย นักศึกษาจะมีเพียงแค่ทักษะการเป็น ผู้ประกอบการอย่างเดียวไม่ได้ แต่จะต้องมีการเพิ่มแรงจูงใจ การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ความ มั่นใจในตนเอง และมหาวิทยาลัยจะต้องมีส่วนในการกระตุ้นจิตวิญญาณความเป็นผู้ประกอบการ (Klapper & Tegtmeyer, 2010)

อิทธิพลของพฤติกรรมตามแผนซึ่งประกอบด้วย ทัศนคติ บรรทัดฐานทางสังคม ความสามารถ ในการควบคุมพฤติกรรม ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกัน เมื่อทดสอบ สมมติฐาน พบว่า ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived behavior control) ทัศนคติ ต่อการเป็นผู้ประกอบการ (Attitude towards entrepreneurship) และบรรทัดฐานทางสังคมด้าน การสนับสนุนจากครอบครัวและเพื่อน (Social norm) มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็น ผู้ประกอบการ ตามลำดับ สอดคล้องต่องานวิจัยของ Souitaris, Zerbinati, & Al-Laham (2007) ที่ ได้ศึกษาว่าหลักสูตรการเป็นผู้ประกอบการสนับสนุนความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษ สายวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมอย่างไร ผลการเรียนรู้พบว่า นักศึกษาที่อยู่ในหลักสูตรมีความตั้งใจใน การเป็นผู้ประกอบการและบรรทัดฐานทางสังคมเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า การเข้าร่วม หลักสูตรสามารถยกระดับทัศนคติและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการได้ ในขณะที่ด้านแรง บันดาลใจเป็นประโยชน์ต่อหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับบรรทัดฐานทางสังคมและความตั้งใจต่อการเป็น เจ้าของ และแรงบันดาลใจจะเป็นตัวเพิ่มทัศนคติต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม คือ ครอบครัวและสถานศึกษาเป็นส่วนสำคัญในการเพิ่มความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ของนักศึกษา ดังนั้น การสนับสนุนของทั้ง 2 ฝ่ายจะต้องมีความสอดคล้องและเป็นไปในทิศทาง เดียวกัน

อิทธิพลต่อการศึกษาด้านการประกอบการซึ่งประกอบด้วย ความรู้ทั่วไป การรับรู้โอกาส ความรู้ที่ได้รับ ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกัน จากสมมติฐานการวิจัย พบว่า ความรู้ที่ได้รับ (Entrepreneurship knowledge acquisition) และความรู้ทั่วไปในการเป็นผู้ประกอบการ (General Knowledge of Entrepreneurial program) มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งสอดคล้องต่องานวิจัยเรื่อง ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการและผลกระทบของการศึกษาด้านผู้ประกอบการ : ความแตกต่างระหว่างนักศึกษาสาขาการจัดการ วิศวกรรม และบัญชี เพื่อประเมินผลกระทบการศึกษาด้านผู้ประกอบการกับนักศึกษาด้านการจัดการ วิศวกรรม และบัญชี โดยสำรวจนักศึกษาในประเทศบราซิลจากสาขาที่แตกต่างกัน จำนวน 491 คน ผลวิจัยพบว่าการศึกษาด้านการประกอบการมีผลกระทบเชิงบวกต่อความตั้งใจของนักศึกษาการจัดการ วิศวกรรม และบัญชี (Passoni & Glavam 2018) ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม คือ การให้ความสำคัญต่อความหลากหลายทางการศึกษา โดยเฉพาะการศึกษาด้านการประกอบการที่จำเป็นจะต้องแทรกซึมเข้าไปในทุกคณะสาขา ไม่ใช่เพียงแค่สาขาธุรกิจด้านการจัดการ หรือสาขาความเป็นผู้ประกอบการเท่านั้น ผู้วิจัยให้ความเห็นว่า การศึกษาด้านการประกอบการจะต้องเป็นส่วนหนึ่งของทุกรายวิชาเพื่อให้นักศึกษาจะเกิดแรงจูงใจที่จะมีผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 นักกำหนดนโยบายต้องมีความชัดเจนในด้านของการสนับสนุนผู้ประกอบการและมีส่วนในการปลูกฝังคนรุ่นใหม่ให้มีความคิดสร้างสรรค์เพื่อผลิตนวัตกรรมสู่การเป็นผู้ประกอบการ

5.3.2 ในระบบการศึกษาควรมีการเน้นการเรียนการสอนด้านความเป็นผู้ประกอบการใช้มีความชัดเจนและเหมาะสมกับผู้เรียน เช่น ออกแบบการเรียนการสอนเพื่อนักศึกษาที่ไม่มีธุรกิจครอบครัว สร้างศูนย์บ่มเพาะทางธุรกิจให้มีความแข็งแรงโดยสร้างเครือข่ายกับผู้ประกอบการภายนอกสถานศึกษา เป็นต้น

5.3.3 การศึกษาด้านการประกอบการควรมีการแทรกรายวิชาต่อคณะอื่นที่ไม่ได้เน้นคณะหรือสาขาวิชาที่เกี่ยวกับผู้ประกอบการเท่านั้น ควรจะมีการเรียนการสอนด้านการประกอบการทุกคณะเพื่อสร้างแรงบันดาลใจให้นักศึกษา ประยุกต์ความเข้าใจของนักศึกษาเฉพาะทางต่อเป็นผู้ประกอบการ เช่น สายเทคโนโลยีกับการเป็นผู้ประกอบการด้าน Tech start up สายบริหารธุรกิจและการจัดการต่อการเป็นผู้ที่มีส่วนร่วมต่อการเป็นผู้ประกอบการในองค์กร และสายมีเดียและการออกแบบกับการประกอบการด้านภาพยนตร์หรือการเป็นผู้ออกแบบภายในต่อการเป็นผู้ประกอบการ

5.3.4 พัฒนาระบบการหาแหล่งเงินทุนให้นักศึกษาเพื่อให้นักศึกษาจะมีแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ เช่น สถาบันการศึกษาสร้างความสัมพันธ์กับแหล่งเงินทุนภายนอก ทำระบบการระดมทุนจากนักลงทุน เป็นต้น

5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งถัดไป

5.4.1 ให้ศึกษาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาในระบบการศึกษาที่แตกต่างกัน เช่น โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มหาวิทยาลัยระบบปิดอย่างมหาวิทยาลัยรัฐบาล กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ และมหาวิทยาลัยกลุ่มเปิดที่นักศึกษาส่วนใหญ่ทำงานและศึกษาในระดับอุดมศึกษาควบคู่ไปด้วยกัน

5.4.2 ศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับบุคลิกของนักศึกษาต่อการตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ หรือศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อการตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการเพื่อสร้างความชัดเจนให้กับงานวิจัยถัดไป

5.5 ข้อจำกัดในงานวิจัย

5.5.1 เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่เก็บแบบสอบถามมาจากนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนทั้งหมด จึงไม่สามารถเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นมหาวิทยาลัยรัฐบาลและมหาวิทยาลัยราชภัฏซึ่งอาจมีความแตกต่างระหว่างกลุ่มต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

5.5.2 งานวิจัยเก็บแบบสอบถามจากนักศึกษาที่เคยผ่านการเรียนวิชาที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการมาแล้ว อาจเป็นไปได้ว่าหากผ่านการเรียนมาในระยะเวลามากกว่า 2 ภาคการศึกษา อาจทำให้นักศึกษาลืมบทเรียนหรือไม่ได้เกิดแรงจูงใจต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

5.5.3 ในแต่ละภาคการศึกษาจะมีวิชาที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการที่มีความแตกต่างกัน บางข้อแบบสอบถามนักศึกษาอาจมีความจำกัดในข้อความตอบ เช่น สอบถามถึงความรู้ที่ได้รับด้านความเข้าใจต่อการจัดตั้งรูปแบบธุรกิจ เป็นต้น

บรรณานุกรม

- Ajzen, I. (1987). Attitudes, traits, and actions: Dispositional prediction of behavior in personality and social psychology *Advances in experimental social psychology* (Vol. 20, pp. 1-63): Elsevier.
- Ajzen, I. (1991). The theory of planned behavior. *Organizational behavior and human decision processes*, 50(2), 179-211.
- Ajzen, I. (2001). Nature and operation of attitudes. *Annual review of psychology*, 52(1), 27-58.
- Ajzen, I. (2002). Perceived behavioral control, self-efficacy, locus of control, and the theory of planned behavior 1. *Journal of applied social psychology*, 32(4), 665-683.
- Ajzen, I., & Fishbein, M. (1980). Understanding attitudes and predicting social behaviour.
- Atkinson, J. W. (1958). Motives in fantasy, action, and society: A method of assessment and study.
- Babb, E. M., & Babb, S. V. (1992). Psychological traits of rural entrepreneurs. *The Journal of Socio-Economics*, 21(4), 353-362.
- Bagozzi, R. P. (1981). Attitudes, intentions, and behavior: A test of some key hypotheses. *Journal of personality and social psychology*, 41(4), 607.
- Bandura, A. (1986). *Social foundations of thought and action*. Englewood Cliffs, NJ, 1986.
- Bandura, A. (1997). *Self-efficacy: The exercise of control*: Macmillan.
- Barral, M. R. M., Ribeiro, F. G., & Canever, M. D. (2018). Influence of the university environment in the entrepreneurial intention in public and private universities. *RAUSP Management Journal*, 53(1), 122-133.
- Baum, J. R. (1996). The relation of traits, competencies, vision, motivation, and strategy to venture growth.
- Baum, J. R., Locke, E. A., & Smith, K. G. (2001). A multidimensional model of venture growth. *Academy of management Journal*, 44(2), 292-303.
- Baumol, W. J. (1996). Entrepreneurship: Productive, unproductive, and destructive. *Journal of business venturing*, 11(1), 3-22.

- Bechard, J.-P., & Toulouse, J.-M. (1998). Validation of a didactic model for the analysis of training objectives in entrepreneurship. *Journal of business venturing*, 13(4), 317-332.
- Begley, T. M. (1995). Using founder status, age of firm, and company growth rate as the basis for distinguishing entrepreneurs from managers of smaller businesses. *Journal of business venturing*, 10(3), 249-263.
- Begley, T. M., & Boyd, D. P. (1987). A comparison of entrepreneurs and managers of small business firms. *Journal of management*, 13(1), 99-108.
- Berma, M., Shamshubaridah, R., Faridah, S., & Shazlinda, M. (2012). Developing an entrepreneurship education eco-system at University Kebangsaan Malaysia (UKM): A critical analysis on teaching, learning and knowledge development. Paper presented at the Proceedings of the Teaching and Learning Convention, Selangor, Malaysia.
- Bheemappa, A. (2003). Entrepreneurship development in agriculture. *YOJANA-DELHI*, 47, 19-20.
- Bird, B. (1988). Implementing entrepreneurial ideas: The case for intention. *Academy of management review*, 13(3), 442-453.
- Brockhaus Sr, R. H. (1980). Risk taking propensity of entrepreneurs. *Academy of management Journal*, 23(3), 509-520.
- Burleson, W. (2005). Developing creativity, motivation, and self-actualization with learning systems. *International Journal of Human-Computer Studies*, 63(4-5), 436-451.
- Campbell, C. A. (1992). A decision theory model for entrepreneurial acts. *Entrepreneurship theory and practice*, 17(1), 21-27.
- Canever, M. D., Barral, M. R. M., & Ribeiro, F. G. (2017). How does the public and private university environment affect students' entrepreneurial intention? *Education+ Training*, 59(6), 550-564.
- Cardon, M. S., Gregoire, D. A., Stevens, C. E., & Patel, P. C. (2013). Measuring entrepreneurial passion: Conceptual foundations and scale validation. *Journal of Business Venturing*, 28(3), 373-396

- Cathy, A., & Ashmore, C. (2005). Entrepreneurship means change. The Consortium for Entrepreneurship Education, Columbus, OH, Entrepreneurship Teaching Materials, Transparency Masters for the Classroom, available at: www.entre-ed.org (accessed April 22, 2005).[Google Scholar].
- Charney, A., & Libecap, G. D. (2000). Impact of entrepreneurship education: Kauffman center for entrepreneurial leadership Kansas City, MO.
- Cherulnik, P. D., Donley, K. A., Wiewel, T. S. R., & Miller, S. R. (2001). Charisma Is Contagious: The Effect of Leaders' Charisma on Observers' Affect 1. *Journal of Applied Social Psychology*, 31(10), 2149-2159.
- Chye Koh, H. (1996). Testing hypotheses of entrepreneurial characteristics: A study of Hong Kong MBA students. *Journal of managerial Psychology*, 11(3), 12-25.
- Collins, C., Locke, E., & Hanges, P. (2000). The relationship of need for achievement to entrepreneurial behavior: a meta-analysis. University of Maryland, College Park, MD.
- Dahleez, K. A. A.-s. (2009). The role of business incubators in developing entrepreneurship and creating new business start-ups in Gaza strip. the role of business incubators in developing entrepreneurship and creating new business start-ups in gaza strip.
- Davey, T., Plewa, C., & Struwig, M. (2011). Entrepreneurship perceptions and career intentions of international students. *Education+ Training*, 53(5), 335-352.
- De Jorge-Moreno, J., Laborda Castillo, L., & Sanz Triguero, M. (2012). The effect of business and economics education programs on students' entrepreneurial intention. *European Journal of Training and Development*, 36(4), 409-425.
- De Noble, A. F., Jung, D., & Ehrlich, S. B. (1999). Entrepreneurial self-efficacy: The development of a measure and its relationship to entrepreneurial action. *Frontiers of entrepreneurship research*, 1999(1), 73-87.
- Deci, E. L., & Ryan, R. M. (2000). The "what" and "why" of goal pursuits: Human needs and the self-determination of behavior. *Psychological inquiry*, 11(4), 227-268.
- Derr, C. B. (1982). Living on adrenalin: The adventurer-entrepreneur. *Human Resource Management*, 21(2-3), 6-12.

- Esfandiar, K., Sharifi-Tehrani, M., Pratt, S., & Altinay, L. (2019). Understanding entrepreneurial intentions: A developed integrated structural model approach. *Journal of Business Research*, 94, 172-182.
- Farooq, M., & Radovic-Markovic, M. (2016). Modeling entrepreneurial education and entrepreneurial skills as antecedents of intention towards entrepreneurial behaviour in single mothers: a PLS-SEM approach. Paper presented at the Entrepreneurship: Types, Current Trends and Future Perspectives, Presented at the Fifth International Conference "Employment, Education and Entrepreneurship"(EEE 2016), Faculty of Business Economics and Entrepreneurship, University of Belgrade, Belgrade.
- Farooq, M. S., Salam, M., ur Rehman, S., Fayolle, A., Jaafar, N., & Ayupp, K. (2018). Impact of support from social network on entrepreneurial intention of fresh business graduates: A structural equation modelling approach. *Education+ Training*, 60(4), 335-353.
- Faul, F., Erdfelder, E., Lang, A.-G., & Buchner, A. (2007). G* Power 3: A flexible statistical power analysis program for the social, behavioral, and biomedical sciences. *Behavior research methods*, 39(2), 175-191.
- Fayolle, A., Gailly, B., & Lassas-Clerc, N. (2006). Assessing the impact of entrepreneurship education programmes: a new methodology. *Journal of European industrial training*, 30(9), 701-720.
- Fineman, S. (1977). The achievement motive construct and its measurement: Where are we now? *British Journal of Psychology*, 68(1), 1-22.
- Fishbein, M., & Ajzen, I. (1977). *Belief, attitude, intention, and behavior: An introduction to theory and research*.
- Fishbein, M., & Ajzen, I. (2011). *Predicting and changing behavior: The reasoned action approach*: Psychology Press.
- Fox, J. L., & Pennington, K. (2009). The effect on economic development of an entrepreneurship program at a North Carolina community college. *Journal of Applied Research in the Community College*, 16(2), 47-51.
- Ganeshan, G. (2001). Entrepreneurship development. *Kisan World*, 28(6), 50-51.

- Ghadas, Z. A. A., Muslim, H., & Hamid, Z. (2014). "Legal Eagle" Entrepreneurship Education for Law Students: Special Reference to International Islamic University Malaysia. VOL. 22 (S) JAN. 2014, 83.
- Gibb, A. (1998). In Management development for small and medium enterprises: setting out the challenge. TEC National Council Policy Paper.
- Gibb, A. (2002). In pursuit of a new 'enterprise' and 'entrepreneurship' paradigm for learning: creative destruction, new values, new ways of doing things and new combinations of knowledge. *International journal of management reviews*, 4(3), 233-269.
- Gibb, A., & Hannon, P. (2006). Towards the entrepreneurial university. *International Journal of Entrepreneurship Education*, 4(1), 73-110.
- Gilad, B., & Levine, P. (1986). A behavioral model of entrepreneurial supply. *Journal of small business management*, 24, 45.
- Gottlieb, E., & Ross, J. (1997). Made not born: HBS courses and entrepreneurial management. *Harvard Business School Bulletin*, 73(2), 41-45.
- Hair, J. F., Black, W. C., Babin, B. J., & Anderson, R. E. (2010). *Multivariate data analysis: Global edition*.
- Hisrich, R. D. (1984). The woman entrepreneur in the United States and Puerto Rico: a comparative study. *Leadership & Organization Development Journal*, 5(5), 3-8.
- Holmgren, C., From, J., Olofsson, A., & Karlsson, H. (2005). Entrepreneurship education: Salvation or damnation? *Journal of Entrepreneurship Education*, 8, 7.
- Hornaday, J. A., & Aboud, J. (1971). Characteristics of successful entrepreneurs 1. *Personnel psychology*, 24(2), 141-153.
- Hoyer, W. D., & MacInnis, D. J. (2004). *Consumer behavior*, 3rd. Boston.
- Hull, D. L., Bosley, J. J., & Udell, G. G. (1980). Renewing the hunt for the heffalump: identifying potential entrepreneurs by personality characteristics. *Journal of Small Business Management (pre-1986)*, 18(000001), 11.
- Jamieson, I. (1984). Schools and enterprise. *Education for enterprise*, 1(1), 7-18.
- Joensuu-Salo, S., Varamäki, E., & Viljamaa, A. (2015). Beyond intentions—what makes a student start a firm? *Education+ Training*, 57(8/9), 853-873.

- Johnson, B. R. (1990). Toward a multidimensional model of entrepreneurship: The case of achievement motivation and the entrepreneur. *Entrepreneurship theory and practice*, 14(3), 39-54.
- Kadir, M. B. A., Salim, M., & Kamarudin, H. (2012). The relationship between educational support and entrepreneurial intentions in Malaysian higher learning institution. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 69, 2164-2173.
- Kaur, H., & Bains, A. (2013). Understanding the concept of entrepreneur competency. *Journal of Business Management & Social Sciences Research*, 2(11), 31-33.
- Keat, Y., & Ahmad, S. (2012). A study among university students in business start-ups in Malaysia: Motivations and obstacles to become entrepreneurs. *International Journal of Business and Social Science*, 3(19).
- Klapper, R., & Tegtmeyer, S. (2010). Innovating entrepreneurial pedagogy: examples from France and Germany. *Journal of Small Business and Enterprise Development*, 17(4), 552-568.
- Kolvereid, L. (1996). Prediction of employment status choice intentions. *Entrepreneurship theory and practice*, 21(1), 47-58.
- Kolvereid, L., & Isaksen, E. (2006). New business start-up and subsequent entry into self-employment. *Journal of business venturing*, 21(6), 866-885.
- Kristiansen, S., & Indarti, N. (2004). Entrepreneurial intention among Indonesian and Norwegian students. *Journal of Enterprising Culture*, 12(01), 55-78.
- Krueger Jr, N. F., Reilly, M. D., & Carsrud, A. L. (2000). Competing models of entrepreneurial intentions. *Journal of business venturing*, 15(5-6), 411-432.
- Krueger, N. (1993). The impact of prior entrepreneurial exposure on perceptions of new venture feasibility and desirability. *Entrepreneurship theory and practice*, 18(1), 5-21.
- Krueger, N. F., & Carsrud, A. L. (1993). Entrepreneurial intentions: applying the theory of planned behaviour. *Entrepreneurship & Regional Development*, 5(4), 315-330.
- Landy, F. J. (1989). *Psychology of work behavior*: Thomson Brooks/Cole Publishing Co.

- Lee, S. M., Chang, D., & Lim, S.-B. (2005). Impact of entrepreneurship education: A comparative study of the US and Korea. *The International Entrepreneurship and Management Journal*, 1(1), 27-43.
- Liles, P. R. (1974). *New business ventures and the entrepreneur*. Homewood, IL: Richard D. Irwin: Inc.
- Liñán, F. (2004). Intention-based models of entrepreneurship education. *Piccola Impresa/Small Business*, 3(1), 11-35.
- Liñán, F., & Chen, Y. W. (2009). Development and cross-cultural application of a specific instrument to measure entrepreneurial intentions. *Entrepreneurship theory and practice*, 33(3), 593-617.
- Locke, E. A. (2000). *The prime movers: Traits of the great wealth creators*: Amacom New York.
- Lüthje, C., & Franke, N. (2003). The 'making' of an entrepreneur: testing a model of entrepreneurial intent among engineering students at MIT. *R&d Management*, 33(2), 135-147.
- Maes, J., Leroy, H., & Sels, L. (2014). Gender differences in entrepreneurial intentions: A TPB multi-group analysis at factor and indicator level. *European Management Journal*, 32(5), 784-794.
- Maresch, D., Harms, R., Kailer, N., & Wimmer-Wurm, B. (2016). The impact of entrepreneurship education on the entrepreneurial intention of students in science and engineering versus business studies university programs. *Technological forecasting and social change*, 104, 172-179.
- McClelland, D. C. (1961). *The Achieving Society*, Princeton, NJD. Van no strand Co.
- McGrath, R. (1997). *The parsimonious path to profit. Mastering enterprise*.
- Middleton, K. L. (2005). The service-learning project as a supportive context for charismatic leadership emergence in nascent leaders. *Academy of Management Learning & Education*, 4(3), 295-308.
- Miller, D., & Dröge, C. (1986). Psychological and traditional determinants of structure. *Administrative science quarterly*, 539-560.

- Miralles, F., Giones, F., & Riverola, C. (2016). Evaluating the impact of prior experience in entrepreneurial intention. *International Entrepreneurship and Management Journal*, 12(3), 791-813.
- Mischel, W. (2009). From personality and assessment (1968) to personality science, 2009. *Journal of Research in Personality*, 43(2), 282-290.
- Mohamad, N., Lim, H.-E., Yusof, N., & Soon, J.-J. (2015). Estimating the effect of entrepreneur education on graduates' intention to be entrepreneurs. *Education+ Training*, 57(8/9), 874-890.
- Passoni, D., & Glavam, R. B. (2018). Entrepreneurial intention and the effects of entrepreneurial education: Differences among management, engineering, and accounting students. *International Journal of Innovation Science*, 10(1), 92-107.
- Perez-Quintana, A., Hormiga, E., Martori, J. C., & Madariaga, R. (2017). The influence of sex and gender-role orientation in the decision to become an entrepreneur. *International Journal of Gender and Entrepreneurship*, 9(1), 8-30.
- Petty, R. E., Wegener, D. T., & Fabrigar, L. R. (1997). Attitudes and attitude change. *Annual review of psychology*, 48(1), 609-647.
- Praag, M., & Cramer, J. (2001). The roots of entrepreneurship and labour demand: Individual ability and low risk aversion. *Economica*, 68(269), 45-62.
- Promptanapak, A. (2019). Entrepreneurial Intent and Orientation Developments in Thai Students under an Entrepreneurship Curriculum. *BU Academic Review*, 18(1), 98-113.
- Rantanen, T., & Toikko, T. (2017). The relationship between individualism and entrepreneurial intention—a Finnish perspective. *Journal of Enterprising Communities: People and Places in the Global Economy*, 11(2), 289-306.
- Ronstadt, R. (1985). Every entrepreneur's nightmare: The decision to become an ex-entrepreneur and work for someone else. *Frontiers of entrepreneurship research*, 1985, 409-434.
- Rotter, J. B. (1966). Generalized expectancies for internal versus external control of reinforcement. *Psychological monographs: General and applied*, 80(1), 1.

- Schere, J. L. (1982). Tolerance of Ambiguity as a Discriminating Variable Between Entrepreneurs and Managers. Paper presented at the Academy of management proceedings.
- Segal, G., Borgia, D., & Schoenfeld, J. (2005). The motivation to become an entrepreneur. *International journal of Entrepreneurial Behavior & research*, 11(1), 42-57.
- Sels, H. L. J. M. L., Debrulle, J., & Meuleman, M. (2009). GENDER EFFECTS ON ENTREPRENEURIAL INTENTIONS: A TPB MULTI-GROUP ANALYSIS AT FACTOR AND INDICATOR LEVEL. Paper presented at the Paper presented at the Academy of Management Annual Meeting.
- Sexton, D. L. (1987). Advancing small business research: utilizing research from other areas. *American Journal of Small Business*, 11(3), 25-30.
- Sexton, D. L., & Bowman, N. B. (1986). Validation of a personality index: Comparative psychological characteristics analysis of female entrepreneurs, managers, entrepreneurship students and business students. *Frontiers of entrepreneurship research*, 1986, 40-51.
- Shane, S., Locke, E. A., & Collins, C. J. (2003). Entrepreneurial motivation. *Human resource management review*, 13(2), 257-279.
- Shane, S., & Venkataraman, S. (2000). The promise of entrepreneurship as a field of research. *Academy of management review*, 25(1), 217-226.
- Shapero, A. (1975). The displaced, uncomfortable entrepreneur. *Psychology today*, 9(6), 83-88.
- Shapero, A., & Sokol, L. (1982). The social dimensions of entrepreneurship. *Encyclopedia of entrepreneurship*, 72-90.
- Shaver, K. G., & Scott, L. R. (1992). Person, process, choice: The psychology of new venture creation. *Entrepreneurship theory and practice*, 16(2), 23-46.
- Shook, C. L., & Bratianu, C. (2010). Entrepreneurial intent in a transitional economy: an application of the theory of planned behavior to Romanian students. *International Entrepreneurship and Management Journal*, 6(3), 231-247.

- Sieger, P., Fueglistaller, U., & Zellweger, T. (2016). Student Entrepreneurship 2016: Insights From 50 Countries. St. Gallen/Bern: KMU-HSG/IMU. International GUESSS Report, 2(3).
- Solomon, G., & Matlay, H. (2008). The impact of entrepreneurship education on entrepreneurial outcomes. *Journal of small business and enterprise development*.
- Souitaris, V., Zerbinati, S., & Al-Laham, A. (2007). Do entrepreneurship programmes raise entrepreneurial intention of science and engineering students? The effect of learning, inspiration and resources. *Journal of business venturing*, 22(4), 566-591.
- Stanley Budner, N. (1962). Intolerance of ambiguity as a personality variable 1. *Journal of personality*, 30(1), 29-50.
- Stevenson, H. (1997). The six dimensions of entrepreneurship. Birley S. & Muzyka. DF (Eds.), *Mastering Enterprise*, Financial Times Pitman Publishing, London.
- Sun, H., Lo, C. T., Liang, B., & Wong, Y. L. B. (2017). The impact of entrepreneurial education on entrepreneurial intention of engineering students in Hong Kong. *Management Decision*, 55(7), 1371-1393.
- Tessema Gerba, D. (2012). Impact of entrepreneurship education on entrepreneurial intentions of business and engineering students in Ethiopia. *African Journal of Economic and Management Studies*, 3(2), 258-277.
- Thompson, J. L. (1999). The world of the entrepreneur—a new perspective. *Journal of workplace learning*, 11(6), 209-224.
- Tracy, K., Locke, E., & Renard, M. (1999). Conscious goal setting versus subconscious motives: Longitudinal and concurrent effects on the performance of entrepreneurial firms. Paper presented at the annual meeting of the Academy of Management, Chicago, IL.
- Tubbs, M. E., & Ekeberg, S. E. (1991). The role of intentions in work motivation: Implications for goal-setting theory and research. *Academy of management review*, 16(1), 180-199.
- Turker, D., & Sonmez Selçuk, S. (2009). Which factors affect entrepreneurial intention of university students? *Journal of European industrial training*, 33(2), 142-159.

- UNCTAD. (2013). Policy Guide on Youth Entrepreneurship. สืบค้นจาก https://unctad.org/en/PublicationsLibrary/webdiaeed2015d1_en.pdf
- Veciana, J. M., Aponte, M., & Urbano, D. (2005). University students' attitudes towards entrepreneurship: A two countries comparison. *The International Entrepreneurship and Management Journal*, 1(2), 165-182.
- Venkataraman, S. (1997). The distinctive domain of entrepreneurship research. *Advances in entrepreneurship, firm emergence and growth*, 3(1), 119-138.
- Wills, T. A. (1991). Social support and interpersonal relationships.
- Wilson, F., Kickul, J., & Marlino, D. (2007). Gender, Entrepreneurial Self-Efficacy, and Entrepreneurial Career Intentions: Implications for Entrepreneurship Education. *Entrepreneurship theory and practice*, 31(3), 387-406.
- Wu, J. (2010). The impact of corporate supplier diversity programs on corporate purchasers' intention to purchase from women-owned enterprises: An empirical test. *Business & Society*, 49(2), 359-380.
- Wu, S., & Wu, L. (2008). The impact of higher education on entrepreneurial intentions of university students in China. *Journal of Small Business and Enterprise Development*, 15(4), 752-774.
- Yu Cheng, M., Sei Chan, W., & Mahmood, A. (2009). The effectiveness of entrepreneurship education in Malaysia. *Education+ Training*, 51(7), 555-566.
- Yun, C. (2010). Does entrepreneurship education matter students' entrepreneurial intention? a Chinese perspective. Paper presented at the The 2nd International Conference on Information Science and Engineering.
- ไทยพับลิก้า.เปิดรายงาน Doing Business 2019 ธนาคารโลก – ไทยอันดับหล่นมาที่ 27- การขอใช้ไฟ-การชำระภาษีอันดับดีขึ้น. สืบค้นจาก <https://thaipublica.org/2018/10/thailand-doing-business-31-10-2018/>
- ชูชัย สมितिไกร. (2548). ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย. *วารสารสงขลา นครินทร์ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์*, 11(3), 255-273.
- มหาวิทยาลัยกรุงเทพ (2561). ระเบียบการหลักสูตรปริญญาตรี 2018-2019, 276-560.
- มารยาท โยทองยศ และ ทรงวาด สุขเมืองมา. (2559). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรี:กรณีศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ. *สุทธิปริทัศน์*, 30(95), 103-115.

สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา (องค์การมหาชน) (2561).นโยบายและกลยุทธ์การ
พัฒนาเยาวชนตามกรอบนโยบายความเป็นผู้ประกอบการของ UNCTAD สืบค้นจาก

<http://www.itd.or.th>

สถิติอุดมศึกษา.ศูนย์สารสนเทศอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2562) สืบค้นเมื่อ

วันที่ 15 กรกฎาคม 2562, จาก <http://www.mua.go.th/university.html>

แบบสอบถาม เรื่อง แรงจูงใจที่ส่งเสริมความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาโดยศึกษาความแตกต่างของสาขาวิชากับการศึกษาด้านการประกอบการใน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาแรงจูงใจที่ส่งเสริมให้เกิดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการโดยศึกษาความแตกต่างของสาขาวิชากับการศึกษาด้านการประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยกรุงเทพ **ขอความกรุณาให้ท่านตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ** เพื่อสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด คำตอบของท่านและข้อมูลส่วนตัวของท่านทั้งหมดจะถูกเก็บเป็นความลับ
2. แบบสอบถามจะมีทั้งหมด 6 ส่วน ดังนี้
  - ส่วนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
  - ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ
  - ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมตามแผน
  - ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการศึกษาด้านการประกอบการ
  - ส่วนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
  - ส่วนที่ 6 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
3. โปรดทำเครื่องหมาย ลงใน หรือเติมข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ ต่ำกว่า 20 ปี 20-22 ปี 23 ปีขึ้นไป
3. ชั้นปี ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2
 ชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4 มากกว่าชั้นปีที่ 4
4. คณะที่กำลังศึกษา คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะนิเทศศาสตร์
 คณะนิติศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์
 คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์
 คณะดิจิทัลมีเดียและศิลปะภาพยนตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
 คณะเศรษฐศาสตร์และการลงทุน คณะบัญชี
5. ภูมิหลังครอบครัว ครอบครัวประกอบธุรกิจ ครอบครัวไม่ได้ประกอบธุรกิจ
6. ปัจจุบันท่านมีธุรกิจเป็นของตัวเองหรือไม่ มี ไม่มี
7. รายได้ครอบครัว
 50,001 – 100,000 บาท 100,001 – 200,000 บาท 200,001 – 300,000 บาท
300,001 – 500,000 บาท มากกว่า 500,000 บาท
8. ภูมิลำเนา
 กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ภาคเหนือ ภาคตะวันออก
 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้ ภาคตะวันตก

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย **O** ลงในช่องระดับแรงจูงใจที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบ แบบสอบถามโดยแบ่งระดับดังนี้

ระดับ 5 = มากที่สุดหรือดีมาก 4 = มากหรือดี 3 = ปานกลางหรือพอใช้ 2 = น้อยหรือต่ำกว่ามาตรฐาน 1 = น้อยที่สุดหรือต้องปรับปรุงแก้ไข

รายละเอียด	ระดับแรงจูงใจ				
	1	2	3	4	5
1. ความต้องการประสบความสำเร็จ (Need for achievement)					
1.1 ฉันชอบตอบสนองต่อความท้าทาย การแข่งขันทำให้ฉันอยากทำงานหนัก	1	2	3	4	5
1.2 ฉันต้องการมีรายได้ที่มากเท่าที่จะมากได้เพื่อทำให้ความเป็นอยู่ดีขึ้น	1	2	3	4	5
1.3 ฉันไม่ชอบงานประจำ ไม่ชอบงานที่ไม่ท้าทายแม้งานนั้นจะมีรายได้ที่ดี	1	2	3	4	5
1.4 เมื่อฉันลงมือทำงานบางสิ่ง ฉันจะไม่มองแค้นงานที่เสร็จ แต่มองที่ความสำเร็จอย่างดีที่สุด	1	2	3	4	5
2. ความเชื่อต่อปัจจัยควบคุม (Locus of control)					
2.1 ฉันยินดีที่จะยอมรับผลลัพธ์ทั้งด้านบวกและด้านลบของการตัดสินใจและการกระทำของตนเอง	1	2	3	4	5
2.2 ฉันเชื่อว่าความโชคร้ายและโชคชะตาคือสิ่งที่มีอิทธิพลต่อเหตุการณ์ในชีวิต	1	2	3	4	5
2.3 ฉันไม่สามารถรอและดูสิ่งต่างๆให้เกิดขึ้นเอง ฉันชอบที่จะลงมือทำให้มันเกิดขึ้นมากกว่า	1	2	3	4	5
2.4 ฉันเชื่อว่าความสำเร็จนั้นเป็นผลมาจากความโชคดีและโชคชะตามากกว่าความพยายามส่วนบุคคล	1	2	3	4	5
3. ความกล้าเสี่ยง (Risk taking)					
3.1 ฉันไม่สนใจแม้รายได้จะน้อยหากงานที่ทำงานมีความมั่นคงและแน่นอน	1	2	3	4	5
3.2 ฉันเต็มใจที่จะรับความเสี่ยงสูงเพื่อผลตอบแทนสูง	1	2	3	4	5
3.3 ฉันจะพิจารณาความคุ้มค่าของความเสี่ยงหากมีความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จมากกว่า 60%	1	2	3	4	5

3.4 ฉันไม่กังวลกับงานที่มีความไม่แน่นอนหากมีเหตุผลว่ามันคุ้มค่า	1	2	3	4	5
4. อดทนต่อความไม่แน่นอน (Tolerance to Ambiguity)					
4.1 ความมั่นคงในอาชีพการงานเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อฉัน	1	2	3	4	5
4.2 ฉันคิดว่างานที่ดีคืองานที่มีความชัดเจนว่าต้องทำอะไรและทำอย่างไรให้เกิดความสำเร็จ	1	2	3	4	5
4.3 ฉันรู้สึกสนุกต่อการทำงานในสถานการณ์ที่มีความไม่แน่นอน	1	2	3	4	5
4.4 เมื่อเกิดสถานการณ์ที่ไม่ชัดเจน ฉันจะตัดสินใจเป็นคน “นำ”	1	2	3	4	5
5. แรงปรารถนา (Passion)					
5.1 การเป็นเจ้าของธุรกิจทำให้ฉันเกิดพลัง	1	2	3	4	5
5.2 การเอาใจใส่ธุรกิจจนประสบความสำเร็จเป็นเรื่องที่สนุก	1	2	3	4	5
5.3 การสร้างธุรกิจใหม่เป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้น	1	2	3	4	5
5.4 การเป็นผู้ก่อตั้งธุรกิจคือสิ่งที่ฉันอยากจะเป็น	1	2	3	4	5
6. การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy)					
6.1 ฉันสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพภายใต้ความเครียด ความกดดันและความขัดแย้ง	1	2	3	4	5
6.2 ฉันสามารถสร้างไอเดียและผลิตภัณฑ์ใหม่ขึ้นมาได้	1	2	3	4	5
6.3 ฉันสามารถเห็นโอกาสของตลาดสำหรับการออกผลิตภัณฑ์และบริการ	1	2	3	4	5
6.4 ฉันสามารถพัฒนาสภาพแวดล้อมในการทำงานโดยสนับสนุนให้ผู้อื่นพยายามทำสิ่งใหม่	1	2	3	4	5
7. การตั้งเป้าหมาย (Goal-setting)					
7.1 การตั้งเป้าหมายควรมีความท้าทายแต่ไม่ยากและไม่ง่ายจนเกินไป	1	2	3	4	5
7.2 มีการกำหนดระยะเวลา (Deadline) ในการทำเป้าหมายให้สำเร็จ	1	2	3	4	5
7.3 การทำงานเพื่อไปให้ถึงเป้าหมายเป็นสิ่งที่น่าดึงดูด	1	2	3	4	5

7.4 การไปสู่เป้าหมายที่มีแรงกดดันมากเกินไปสามารถนำไปสู่ความไม่ซื่อสัตย์และการคดโกง	1	2	3	4	5
7.5 เป้าหมายเป็นเครื่องมือที่ใช้ลงโทษมากกว่าช่วยพัฒนางานให้ดีขึ้น	1	2	3	4	5

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมตามแผน

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ลงในช่องระดับของระดับความคิดเห็นที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบแบบสอบถามโดยแบ่งระดับดังนี้

ระดับ 5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง 4 = เห็นด้วย 3 = ปานกลาง 2 = ไม่เห็นด้วย 1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

รายละเอียด	ระดับพฤติกรรม				
	1	2	3	4	5
8. ทักษะคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (Attitude towards entrepreneurship)					
8.1 การเป็นผู้ประกอบการมีข้อดีมากกว่าข้อเสีย	1	2	3	4	5
8.2 ถ้าฉันมีโอกาสและมีแหล่งทรัพยากร เช่น เงินทุน ฉันจะตัดสินใจทำธุรกิจ	1	2	3	4	5
8.3 การเป็นผู้ประกอบการ ทำให้ฉันเกิดความพึงพอใจสูงสุด	1	2	3	4	5
8.4 แม้จะมีทางเลือกที่หลากหลายในด้านอาชีพ ฉันก็เลือกที่จะเป็นผู้ประกอบการ	1	2	3	4	5
9. บรรทัดฐานทางสังคมที่ส่งผลต่อการเป็นผู้ประกอบการ (Social norm)					
9.1 สมาชิกในครอบครัวของฉันคิดว่าฉันควรจะมีอาชีพเป็นผู้ประกอบการ	1	2	3	4	5
9.2 เพื่อนสนิทของฉันคิดว่าฉันควรจะมีอาชีพเป็นผู้ประกอบการ	1	2	3	4	5
9.3 ฉันมีความกังวลในการตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการถ้าสมาชิกในครอบครัวของฉันไม่เห็นด้วย	1	2	3	4	5

9.4 ฉันมีความกังวลในการตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการถ้าเพื่อนสนิทของ ฉันไม่เห็นด้วย	1	2	3	4	5
10. ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived behavior control)					
10.1 ถ้าฉันต้องการเป็นผู้ประกอบการ ฉันสามารถเป็นผู้ประกอบการได้ อย่างง่ายดาย	1	2	3	4	5
10.2 ในการเป็นผู้ประกอบการ ฉันมีประสิทธิภาพที่จะควบคุมธุรกิจของฉัน ได้	1	2	3	4	5
10.3 มีหลายปัจจัยภายนอกที่อาจส่งเสริมให้ฉันเป็นผู้ประกอบการ	1	2	3	4	5
10.4 ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ฉันขอเลือกที่จะเป็นผู้ประกอบการ	1	2	3	4	5

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการศึกษาด้านการประกอบการ

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ลงใน ช่องระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการศึกษาด้านการ
ประกอบการที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบแบบสอบถามโดยแบ่งระดับดังนี้

ระดับ 5 = มากที่สุดหรือดีมาก 4 = มากหรือดี 3 = ปานกลางหรือพอใช้ 2 = น้อยหรือต่ำกว่า
มาตรฐาน 1 = น้อยที่สุดหรือต้องปรับปรุงแก้ไข

รายละเอียด	ระดับความรู้ ความเข้าใจ				
	1	2	3	4	5
11. ความรู้ทั่วไปในการเป็นผู้ประกอบการ (General Knowledge of Entrepreneurial program)					
11.1 เกิดความรู้ ความเข้าใจด้านการจัดการประกอบกิจการและการ วางแผนธุรกิจโดยพื้นฐาน	1	2	3	4	5
11.2 เกิดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบการจำลองธุรกิจ (Business Model)	1	2	3	4	5
11.3 เกิดความรู้ ความเข้าใจด้านการพัฒนาไอเดีย	1	2	3	4	5
11.4 เกิดความรู้ ความเข้าใจด้านความรับผิดชอบต่อการเป็นผู้ประกอบการ	1	2	3	4	5

12. การรับรู้โอกาส (Opportunity recognition)					
12.1 หลังจากที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับผู้ประกอบการ ฉันได้เรียนรู้ไต่เตี้ยการ สร้างธุรกิจขั้นพื้นฐาน	1	2	3	4	5
12.2 การศึกษาด้านการประกอบการทำให้ฉันรับรู้ทางเลือกด้านอาชีพ	1	2	3	4	5
12.3 วิชาด้านการประกอบการเพิ่มความสามารถในการรับรู้โอกาสทางธุรกิจ ในสภาพแวดล้อมของฉัน	1	2	3	4	5
12.4 การศึกษาด้านการประกอบการเพิ่มความสามารถของฉันในการ แก้ปัญหาสภาพแวดล้อมด้านเศรษฐกิจและสังคม	1	2	3	4	5

13. ความรู้ที่ได้รับ (Entrepreneurship knowledge acquisition)					
13.1 การศึกษาด้านการประกอบการทำให้ฉันสามารถแยกแยะลักษณะของ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จได้ (เช่น กล้าเสี่ยง, ทำงานเชิงรุก, คิด นวัตกรรมใหม่ ๆ)	1	2	3	4	5
13.2 การศึกษาด้านการประกอบการทำให้ฉันรู้สึกอยากเป็นอิสระ	1	2	3	4	5
13.3 การศึกษาด้านการประกอบการทำให้ฉันเข้าใจรูปแบบการจัดตั้งธุรกิจ (เช่น การเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียว, การมีหุ้นส่วน เป็นต้น)	1	2	3	4	5
13.4 ฉันได้รับทักษะ ความรู้และความสามารถที่ต้องการสร้าง พัฒนาและ จัดการธุรกิจผ่านการเรียนวิชาด้านการประกอบการ	1	2	3	4	5
13.5 วิชาด้านการประกอบการสามารถเพิ่มความเข้าใจเกี่ยวกับแหล่ง ทรัพยากรที่ทำให้ฉันสามารถได้รับเงินทุนในการจัดตั้งธุรกิจ	1	2	3	4	5

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย **O** ลงใน ช่องระดับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบแบบสอบถามโดยแบ่งระดับดังนี้

ระดับ 5 = มากที่สุดหรือดีมาก 4 = มากหรือดี 3 = ปานกลางหรือพอใช้ 2 = น้อยหรือต่ำกว่ามาตรฐาน 1 = น้อยที่สุดหรือต้องปรับปรุงแก้ไข

รายละเอียด	ระดับความตั้งใจ				
	1	2	3	4	5
14. ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial intention)					
14.1 ฉันมีความพร้อมที่จะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เป็นผู้ประกอบการ	1	2	3	4	5
14.2 เป้าหมายในชีวิตของฉัน คือการได้เป็นผู้ประกอบการ	1	2	3	4	5
14.3 ฉันตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ในอนาคต	1	2	3	4	5
14.4 ฉันคิดไว้อย่างจริงจังว่าจะต้องเริ่มต้นทำธุรกิจ	1	2	3	4	5
14.5 ฉันมีความตั้งใจที่จะสร้างกิจการให้ได้ภายใน 5 ปี หลังจากจบการศึกษา	1	2	3	4	5

ส่วนที่ 6 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

จรรยา กอสุขทวีคุณ

ผู้วิจัย

ประวัติเจ้าของผลงาน

ชื่อ-นามสกุล	จริยา กอสุขทวีคุณ	
อีเมล	chariya.k@bu.ac.th	
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2557	ปริญญาตรีมนุษยศาสตรบัณฑิต สาขาธุรกิจภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร
	พ.ศ. 2553	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคมน กรุงเทพมหานคร
ประวัติการทำงาน	พ.ศ. 2559 – ปัจจุบัน	ตำแหน่ง ผู้ประสานงานหลักสูตรปริญญาตรี โปรแกรมภาษาไทย คณะการสร้างเจ้าของธุรกิจ และการบริหารกิจการ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
	พ.ศ. 2557	ตำแหน่ง จัดซื้อต่างประเทศ บ.แชนป์เอช จำกัด

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ข้อตกลงว่าด้วยการอนุญาตใช้สิทธิ์ในวิทยานิพนธ์ / สารนิพนธ์

การจัดการมหบัณฑิต สาขาวิชาความเป็นผู้ประกอบการ

วันที่ 17 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2562

ข้าพเจ้า (บุรุษ/หญิง/นางสาว) จรัช กอสงทัตคุณ อยู่บ้านเลขที่ 74/148

ชื่อย..... ถนน ทศโลโบธัน ตำบล/แขวง คลองแก้ว

อำเภอ/เขต คลองแก้ว จังหวัด ปทุมธานี รหัสไปรษณีย์ 12120

เป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ รหัสประจำตัว 7101200178

ระดับปริญญา ตรี โท เอก

หลักสูตร การจัดการมหบัณฑิต สาขาวิชาความเป็นผู้ประกอบการ

คณะ ภาวสร้างเจ้าของธุรกิจและการบริหารกิจการ

ซึ่งต่อไปนี้เรียกว่า “ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิ์” ฝ่ายหนึ่ง และ

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ตั้งอยู่เลขที่ 119 ถนนพระราม 4 แขวงพระโขนง เขตคลองเตย

กรุงเทพมหานคร 10110 ซึ่งต่อไปนี้เรียกว่า “ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ์” อีกฝ่ายหนึ่ง

ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิ์ และผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ์ ตกลงทำสัญญากันโดยมีข้อความดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิ์ขอรับรองว่าเป็นผู้สร้างสรรค์และเป็นผู้มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียว ในงานสารนิพนธ์ /

วิทยานิพนธ์หัวข้อ ทษศึกษ แวงจว ใค และคทมตั้ง ใค ในครเป็นผู้ประกอบ มร ของนักศึกษ

ระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย

ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร การจัดการมหบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

(ต่อไปนี้เรียกว่า “สารนิพนธ์/วิทยานิพนธ์”)

ข้อ 2. ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิ์ตกลงยินยอมให้ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ์โดยปราศจากค่าตอบแทนและไม่มีกำหนด

ระยะเวลาในการนำสารนิพนธ์/วิทยานิพนธ์ ซึ่งรวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียงการทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่

ต่อสาธารณชน ให้เข้าต้นฉบับหรือสำเนา งาน ให้ประโยชน์อันเกิดจากลิขสิทธิ์แก่ผู้อื่น อนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิ์โดย

จะกำหนดเงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใดด้วยหรือไม่ก็ได้ ไม่ว่าทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน หรือการกระทำอื่นใดใน

ลักษณะทำนองเดียวกัน

ข้อ 3. หากกรณีมีข้อขัดแย้งในปัญหาสิทธิในสารนิพนธ์/วิทยานิพนธ์ระหว่างผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิ์กับ

บุคคลภายนอกก็ดี หรือระหว่างผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ์กับบุคคลภายนอกก็ดี หรือมีเหตุขัดข้องอื่นๆ เกี่ยวกับ

ลิขสิทธิ์ อันเป็นเหตุให้ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ์ไม่สามารถนำงานนั้นออกทำซ้ำ เผยแพร่ หรือโฆษณาได้ ผู้อนุญาตให้

ใช้สิทธิ์ยินยอมรับผิดชอบและชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ์ในความเสียหายต่างๆ ที่เกิดขึ้นแก่ผู้ได้รับ

อนุญาตให้ใช้สิทธิ์ทั้งสิ้น

สัญญาฉบับนี้ทำขึ้นสองฉบับ มีข้อความเป็นอย่างเดียวกัน คู่สัญญาได้อ่านและเข้าใจข้อความในสัญญาโดยละเอียดแล้ว จึงได้ลงลายมือชื่อให้ไว้เป็นสำคัญต่อหน้าพยาน และเก็บรักษาไว้ฝ่ายละฉบับ

ลงชื่อ..........ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิ
(นบสรวงษ์ทา กอสังทรัพย์)

ลงชื่อ..........ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ
(ดร.อภิญญา จุลพิสิฐ)
ผู้อำนวยการสำนักหอสมุดและพื้นที่การเรียนรู้

ลงชื่อ..........พยาน
(ดร.กัญจนา พัฒนารพันธ์)
รองคณบดีคณะการสร้งเจ้าของธุรกิจและการบริหารกิจการ

ลงชื่อ..........พยาน
(อาจารย์อาทร พร้อมพัฒนภาค)
ผู้อำนวยการหลักสูตร